

ФРИДРИХ НЕЗНАНСКИ КАДИФЕНИЯТ ГУБЕРНАТОР

Част 19 от „Маршът на Турецки“

Превод от руски: Венета Георгиева, 2000

chitanka.info

Тази книга от начало до край е измислена от автора. Разбира се, в нея са използвани някои автентични материали както от собствената практика на автора, бивш следовател и адвокат в Русия, така и от практиката на други руски юристи. Но събитията, местата на действие и героите са безусловно измислени. Съвпаденията с реално съществуващи лица и места могат да бъдат само случайни.

ЧАСТ ПЪРВА
ПАРТИЯТА НА ШЕСТСТОТИНТЕ

1.

Кандидатът за губернатор на Ставрополския край Фьодор Степанович Супрун беше чувал за доста случаи на убийства, побоища и отвличания на хора от неговия ранг. Но не предполагаше, че нещо подобно може да се случи и с него. Подобна идея просто не се побираше в главата му! Никому не желаше злото и не беше направил нищо лошо, напротив, винаги се стараеше да помогне. Така беше на младини, когато работеше като агроном, така продължи и по-късно, когато вече заемаше ръководни длъжности. Строеше къщи, вили, изнамираше кредити, даваше жилища на обикновени хора, а не на чиновници и не срещу рушвети. И изплащаше заплатите винаги навреме. Фьодор Степанович обичаше и уважаваше хората и те, оценявайки това, му оказаха доверие и го предложиха за губернатор.

И ето че кандидатът за губернатор Супрун изчезна от собственото си жилище около дванайсет през нощта в събота срещу неделя. Стучи се така:

— Пристигнахме, Фьодор Степанович — каза шофьорът и спря пред входа.

— Благодаря.

— Да ви изпратя ли? — попита бодигардът му, докато отваряше вратата на колата.

— Не си струва.

— У вас не свети — кимна той към прозорците на сградата.

— Жената и децата са на вилата. До утре, момчета!

— Ще изчакаме.

— Добре.

— Фьодор Степанович, да не забравите да светнете, да изгасите и пак да светнете лампата.

Супрун махна с ръка и влезе във входа.

След около три-четири минути прозорецът на кухнята се озари от светлина, после пак стана тъмно и отново светна.

— Всичко е наред — каза шофьорът.

— Да тръгваме — предложи след малко бодигардът.

Естествено, нито шофьорът, нито охраната можеха да знаят, че в кухнята изобщо не светва Фьодор Супрун, а младеж с милиционерска униформа. Той посрещна Фьодор Степанович на вратата на асансьора и се усмихна приветливо:

— Добър вечер.

— Добър...

При Фьодор Степанович веднага дотърчаха двама цивилни младежи и сръчно опипаха дрехите му.

— Няма нищо — каза единият.

— Чудесно — отвърна младият човек и покани Супрун в собствения му дом, край отворената врата на който чакаше жена: — Заповядайте!

— Бравата е белгийска — ни в клин, ни в ръкав заяви Фьодор Степанович.

— Да — съгласи се младежът. — Много хубава брава. Влизайте, Фьодор Степанович.

Щом влезе в антрето, Супрун по навик се събу, намери домашните си пантофи и се насочи към кухнята, но младежът го спря.

— Не се притеснявайте. Сами ще се справим. Ами ако изведнъж натиснете три пъти?

— Ловко — обади се Фьодор Степанович. — Не очаквах.

— Какво не сте очаквали?

— Не очаквах — повтори Супрун, като спря погледа си на жената. — Хайде... Вие сте мъже. Ами защо влачите момичето?

— За да придава уют — усмихна се милиционерът. — Сигурно сте гладен, Фьодор Степанович?

— Гладен съм.

— Тогава тя ще приготви нещо. Разрешавате ли да отворим хладилника?

— Отворете го.

— Тук има не само за хапване, но и за пийване — каза милиционерът, след като отвори хладилника. — Какво ще пиете? Вино, водка?

— Водка.

Младежът извади бутилка водка, две чаши.

— Ами те телеграфни стълбове ли са? — Супрун кимна към момчетата.

— Те не пият на работа.

— А ти защо пиеш?

— На мен ми е позволено.

— Напълни ми чашата.

Супрун я изпи и разтърка лицето си с длани.

— Вземайте си мезе, Фьодор Степанович, вземайте! Саламче, рибка, хайверец... Добре си живеят кандидатите за губернатор!

— Нека твоята уютна мадама да стопли второто — нареди Фьодор Степанович.

— Нямаме много време за размотаване, но ще можем да хапнем от второто. Маша, стопли го!

— Нямаме време за размотаване — повтори Супрун. — Хайде, разказвайте, за какво сте дошли? На кого дължа тази чест?

— Не се ли досещате?

— Не само се досещам... Знам със сигурност.

— Тогавя защо задавате излишни въпроси?

— Искам да го чуя от твоята уста.

— Според мен, Фьодор Степанович, изобщо не разбирате положението си...

— Разбирам го, драги, разбирам. Заповядано ти е да ме доставиш жив. Иначе изобщо нямаше да се церемониш с мен. Един куршум в челото и толкоз! Заповедта те спира.

— Точно го каза. Спира ме.

— И знаеш ли защо?

— Бих искал да чуя.

— Сегашният губернатор, Николай Михайлович Колесниченко, се страхува от мен.

— Губернаторът май не е от страхливите...

— Вярно. Но все пак не е посмял да ме премахне. Хората няма да му простят.

— Да ви наля ли? — смени темата милиционерът.

— Пълна чаша. — Супрун погледна пагоните на младежа и се усмихна. — Поне да беше сложил майорски... Ами то само старши лейтенант! Несериозна работа...

— Вие, Фьодор Степанович, май също не сте от страхливите.

— На когото му е писано да бъде обесен, няма да умре от куршум.

— За ваше здраве!

— Наздраве! И главното — да не кашляш!

— Той бил от нашите — усмихна се едно от момчетата. —
Веселяк!

— Унинието е един от смъртните грехове.

— Гледай ти, вярващ! Нали сте комунист, Фьодор Степанович!

— Нали знаете, сега няма комунисти.

— Че къде са се дянали? Цял живот са били комунисти, а сега се изпарили значи?!

— Вие, ако не сте били комунисти, със сигурност сте били комсомолци. И също сте изчезнали някъде!

— Сменихме вярата.

— И от коя си сега?

— От нашата.

— Ясно — кимна Супрун. — Говори се, че за вашата вяра плащат добре, а?

— Достатъчно.

— И не се ли страхувате, момчета?

— От кого да ни е страх, Фьодор Степанович?

— Поне от властта.

— От коя?

— Властта е една. Държавната.

— Вие наистина ли смятате, че има държавна власт?

— Ти, естествено, не мислиш така?

— И краставите кучета разбраха, че в Русия държавна власт няма.

— Кучетата може и да са разбрали, ама аз не.

— Значи сте се оказали по-тъп и от кучетата, Фьодор Степанович.

От улицата се чу приглушен шум от двигател на лека кола. Младежът погледна часовника си.

— Философското дрънкане свърши, уважаеми другарю Супрун. Време е да тръгваме. И ще ви моля, Фьодор Степанович, без номера. Прав сте, заповядано ни е да ви доставим жив и невредим. Но това ще стане само ако се държите като джентълмен.

Супрун огледа четиримата един по един, като погледът му най-дълго се спря върху жената, и стана.

— Да вървим.

Пред входа на кооперацията чакаха две западни коли. Настаниха Супрун на задната седалка в едната, с младежите от двете му страни, в другата се качиха жената и младият мъж с милиционерската униформа.

— Слушай какво, кандидате — предупреди го единият от младежите, — поприказва си — и край. Ако ни спрат, да мълчиш като риба. Не съм старши лейтенантът. Моята заповед е друга.

При тези думи младежът щракна белезниците и закопча ръката на Фьодор Степанович за своята. Двете коли тръгнаха.

От известно време насам губернаторът на Ставрополския край Николай Михайлович Колесниченко често сънуваше един сън: безкрайна зелена степ, тъмно небе, раздирано от светкавици и той, Николай Михайлович, тича из степта, облечен с бял погребален саван, но и сам не знае накъде. Счува му се усилващ се буреносен тътен, който сякаш идва изпод земята, и му се привиждат някакви огромни сенки, полетели хаотично в безкрайното пространство... В този момент губернаторът скачаше от леглото и дълго не можеше да разбере дали е сън, или всичко става наяве.

В нощта на отвличането на Супрун губернаторът пак сънува този сън. Отвори очи и дълго се взира във високия бял таван. Телефонът иззвъня.

— Слушам.

— Всичко мина благополучно, Николай Михайлович — чу се мъжки глас в слушалката.

— Добре — отвърна Колесниченко и затвори.

Стана, разходи се из стаята, върна се в спалнята и запали цигара. Беше сам в огромния апартамент, жената и дъщерята бяха на Бахамските острови. Когато се решаваеше някой сериозен въпрос в живота му, обикновено ги изпращаше някъде по-надалеч. А въпросът, който губернаторът трябваше да реши, беше наистина много сериозен. Ставаше дума за живота и смъртта на Супрун. Депутатът от местния парламент Фьодор Степанович Супрун беше най-опасният му съперник в борбата за губернаторския пост. Супрун бе издигнат без никакви усилия от негова страна, както се казва — отдолу. Отишли при него агитаторите и сложили на масата списъците, а подписите били няколко пъти повече, отколкото на останалите претенденти. За губернатора беше опасен и сегашният кмет на града Павел Андреевич Головачов, но той се отказа от надпреварата, извини се с неотложните градски работи. Наистина злите езици твърдяха, че кметът се е уплашил след трите жестоки убийства на кандидатите за губернатор,

които потресоха целия Ставрополски край. Може наистина да е било така, нали никой не иска да умира.

Главен съперник на Колесниченко си оставаше депутатът от местния парламент Супрун. Сега го караха по планинските пътища към посоченото от губернатора място, където утре ще отиде и той, Николай Михайлович. Там, в уютната и тиха вила, най-сетне ще се реши по-нататъшната съдба на депутата и кандидат за губернатор Фьодор Степанович Супрун.

Хората идват на власт по различни начини. Някои от тях, сякаш призвани от Всевишния, вървят към целта си, без да нарушават законите, самата съдба ги води към върха. А пътят на останалите — и те са мнозинство — е съмнителен, зигзагообразен и дори кървав, макар да е възможно те да не са го искали, но обстоятелствата са били по-силни от тях. Към тази категория хора се отнасяше и Николай Михайлович Колесниченко.

В съветско време, особено по застойното, тогава още младият Николай Михайлович бързо схвана, че не е нужно много, за да получиш власт над хората: трябва да се учиш добре, да влезеш в комсомола и после в партията. Добре е да завършиш висшата партийна школа и по-нататък да се издигаш по партийната стълбица в районния комитет или в производството. И той пое по този изпитан път. Завърши с отличие строителния институт, около година работи на строеж, откъдето добрите чичковци го преместиха в градския комитет на партията като инструктор. След две години го повишиха — направиха го завеждащ-отдел „Промисленост и строителство“ на градския комитет и нещата спряха дотам. Всички по-високи постове бяха заети и на Николай Михайлович не му мърдаха поне десет години чакане. И тогава той направи решителната крачка — напусна топлото местенце и отиде на изостанал строителен обект, който след известно време успя да направи първенец, Николай Михайлови умееше да работи, чувстваше се на мястото си и може би с времето от него щеше да стане голям стопански ръководител. Но дойде перестройката, а после започна масовата приватизация. Точно тогава на хоризонта се появи младеж с подпухнало лице и театрални маниери, облечен по последна мода. Това беше Миша Юсин, директор на частна фирма, занимаваща се с търговия на цветни и черни метали. Разбира се, тогава Николай Михайлович дори не можеше да предположи, че си има работа с

мафиот, известен в криминалния свят с прякора Мусолини. Той посъветва Николай Михайлович да си купи бонове, които по-нататък, според неговите думи, ще изиграят огромна роля в стопанския живот на страната. Нещо повече, Миша си предложи услугите по закупуването на голямо количество бонове на дъмпингова цена.

По-късно с боновете бе приватизиран строителният комбинат, който ръководеше Николай Михайлович. И сега той вече не беше директор с твърда месечна заплата, а собственик на предприятието, капиталист. Миша предложи да поляят събитието в Париж, в ресторант „Максим“. Колесниченко се съгласи, още повече че заплата му нарасна стотици пъти. В Париж Миша и Николай Михайлович бяха посрещнати от двама джентълмени с „московска жилка“. Съдбата на Николай Михайлович Колесниченко бе решена в ресторант „Максим“ на полуприкритата под палмите маса, под звуците на казашки песни, обилно полети с коняк „Наполеон“. Джентълмените му предложиха да стане кмет на Пятигорск. Изглежда се задаваха предсрочни избори, тъй като здравето на сегашния кмет будело сериозни опасения — според клюката имал рак на стомаха. Николай Михайлович попита какво ще стане със строителния комбинат, но се оказа, че този въпрос вече е решен. Комбинатът минаваше под шапката на частната фирма на Миша Юсин заедно с цялото движимо и недвижимо имущество: камиони, кранове, леки коли, с двете хиляди хектара гора, върху които ще бъдат построени вили, барове, казина и други подобни увеселителни заведения. Освен това джентълмените му дадоха да разбере, че длъжността кмет на Пятигорск ще стане своеобразен преходен период в живота му, че го очакват по-мащабни дела, но той ще научи какви ще бъдат те по-късно.

След малко повече от месец кметът на Пятигорск умря на операционната маса под ножа на хирурга, а Колесниченко застана начело на града. Изборите минаха гладко, тъй като за съперник имаше съвсем невзрачен човек. Естествено, Николай Михайлович вече усещаше в чий хищни лапи е попаднал, но си държеше езика зад зъбите. Пък и новите му приятели избягваха тази тема. Но дойде време да вземе решение. Разговорът стана на вилата на Юсин в планината. Присъстваха тримата — Колесниченко, Юсин и депутатът от Държавната Дума Потапов, стегнат попрошарен мъж с ласкави тъмни очи.

— Е, Николай Михайлович — пристъпи към основния въпрос Потапов, щом пийнаха малко и замезиха, — с длъжността кмет се справихте повече от чудесно. Пътувах из Пятигорск и се дивих. Чистота, ред, хората облечени с вкус, в магазините пълно със стока, наоколо се строи — и то не някакви панели, а самостоятелни къщи и вили с всички удобства...

— Но излизат твърде скъпи — обади се Николай Михайлович. — Не са по джоба на много хора.

— За всеки влак си има пътници — възрази депутатът. — Не съм го измислил аз. Труди се, трепи се, търси начини — и ще имаш вила!

— Така е — подкрепи го Юсин.

— Знаете ли, че освен депутатските имам и други задължения?

— Да, в общи линии — отвърна предпазливо Николай Михайлович, като се стараеше да не натопи Миша, който му беше разказал подробно за основната дейност на Потапов.

— Аз съм вицепрезидент на компанията „Сибирско злато“, която се занимава не само със златни мини, но и с метали от типа на платината и скъпоценни камъни. Например ние изцяло контролираме добива на малахит — камък, който е на изчезване, на Запад курсът му непрекъснато расте. Та това между другото... А при вас съм дошъл с предложение да се кандидатируете за Държавната Дума. Какво ще кажете по въпроса?

— Честно казано, бих искал да поработя още една година като кмет...

— Ще станете кмет. Но не градски, а в мащабите на целия край.

— Не се ли изсилвате много? — попита Николай Михайлович след кратко мълчание.

— Не се изсилваме — усмихна се Потапов. — Помнете ми думата, точно след година ще станете кмет на Ставропол.

— Тогава защо да ходя в Думата?

— Най-малкото защото там ще скучая без вас — пошегува се Потапов, но веднага скри усмивката си. — А ако говорим сериозно, имаме нужда от хора като вас. Делови, с ясна цел, схватливи и волеви. Освен това е необходимо да си създадете връзки във висшите московски кръгове.

— Познавам някои хора. И то добре.

— Знаем кого познавате. Но те са дребни риби. Аз говоря за ръководителите на фракциите в Държавната Дума, министрите, хора от най-близкото обкръжение на президента, директорите на най-големите търговски банки, чужденци от висок ранг, да не продължавам по-нататък. Всички тези връзки ще ви трябват изключително много. Чакам отговора ви.

— В Думата не се отива току-така. Трябва да си някой, хората...

— Гледахте ли вчера новините по телевизията?

— Нощните. В дванайсет.

— Много работите — пак се усмихна Потапов. — Нали ви казах, вие сте идеалният кандидат...

— Наложих се да остана до по-късно.

— Обърнахте ли внимание на съобщението за убийството на депутата от Държавната Дума Веретенников?

— Да.

— Доколкото ми е известно, вие сте роден в Курска област?

— Детството ми мина там.

— Веретенников представляваше интересите точно на този край. И вие сте от Курск! Ето ви и район!

— Но там никой не ме познава!

— Ще ви опознаят. Главното е, че сте родом от Курска област. Ще мобилизираме печата, телевизията, радиото, на всеки уличен стълб ще виси ваша снимка с кратка, но трябва да признаем, много хубава биография, ще организираме митинги, събрания. И повярвайте, ще се намерят хора, ваши доверени лица, от които ще научите какъв прекрасен човек е Николай Колесниченко, какви светли идеали има и колко много ще направи за процъфтяването на родната област! И всичко това ще потвърдим с дела. Ще бъдат заделени жилища за крайно нуждаещи се, пенсиите и заплатите ще се изплащат навреме, дори премиите.

— За всичко това са нужни огромни средства...

— Миша — обърна се Потапов към Юсин, — съобщи ли на господин Колесниченко колко сме спечелили от строителния комбинат, докато той заемаше скромната длъжност кмет на града?

— Не е ставало дума — отвърна Юсин и отмести поглед.

— Николай Михайлович, та само от горския фонд, принадлежал по-рано на ръководеното от вас предприятие, спечелихме някъде към

двайсет милиона долара. И няколко десетки от самия строителен комбинат. А ще премълча колко присвоихме, докато вие бяхте кмет. Ще има пари, и то много. Работата е печеливша. Слушам ви?

— Съгласен съм — пристраши се Колесниченко.

— Въпросът е решен — заключи Потапов. — Сега да се върнем към другите, по-деликатни обстоятелства... Знаете ли какъв е господин Михаил Юсин?

— Известно ми е, че господин Юсин е генерален директор на частна търговска фирма — заяви Никола Михайлович, като гледаше Потапов право в очите.

— Стига де — Потапов се усмихна снизходително. — Много добре знаете, че Михаил Юсин е Признат бандит^[1], по прякор Мусолини. Наистина, погледнете го в профил. Прилича на Мусолини. Много прилича! Е, Николай Михайлович, не гледайте толкова учудено! Нали ви казвам, че ние всичко знаем. И ако искате, мога да ви съобщя къде, на кого и при какви обстоятелства, добре пийнали, сте изложили мислите си по адрес на господин Юсин...

— Няма смисъл — отвърна Колесниченко след кратко мълчание.

— Правилно, няма смисъл. А и няма на какво да се учудвате. Например в Грузия има двама генерали, които задкулисно управляват малката си държава — и те са Признати бандити! Само глупакът не го знае! Но какво от това, живеят, ръководят. Вземете Таджикистан... Онзи... как му беше името? Главнокомандващият... Сарафов! И той е Признат бандит.

— Вероятно са бивши... — промълви Колесниченко.

— При Признатите бандити няма бивши — обади се Миша Юсин. — Или си, или те няма. Като печат за цял живот.

В гласа на Миша се долавяше неподправена гордост.

— Ами вие, господин Потапов? — попита Николай Михайлович.

— За съжаление нямам честта да принадлежа към тази висша прослойка. Аз, скъпи ми Николай Михайлович, съм женен, имам двама големи синове и дъщеря на тринайсет години. А женените нямат достъп до подобно общество.

— Ние наистина сме свободни хора — обади се Миша. — Особена каста. Неприкосновена.

— И все пак? — настоя Колесниченко, без да отмества поглед от депутата.

— Искаме да ме питате дали съм лежал в затвора? Два пъти.

— И за много ли?

— За много. Два пъти по десет.

— Лежали сте двайсет години?

— Като цяло изкарах по затворническите нарове четири години три месеца и девет дни.

— И за какво, ако не е тайна?

— По-рано това се наричаше валутни афери. Сега го наричат едър бизнес. Аз от дете обожавам златото и камъчетата, скъпи ми Николай Михайлович.

— Признат бандит, валутен аферист и червен директор — обобща Николай Михайлович.

— Точно така — съгласи се Потапов и вдигна бутилката, за да сипе коняк. — Но искам да направя едно уточнение по въпроса за червените директори... Сега всички те са солидни хора, не ядат тайно черен хайвер, както правеха някога, а пред хората, в ресторантите, и то не в какви да е областни кръчми, а да речем в Монако, Рим, Ню Йорк... Сега те са наши хора, наша опора и надежда. Но вие, уважаеми Николай Михайлович, ще бъдете над червените директори, те ще ви се подчиняват. Дори смея да се обзаложа, че те ще си понапълнят малко гушките, но след време ще изчезнат...

— И кой ще остане?

— Ние. Вие, аз, той. — Потапов бутна с пръст Миша. — И такива като вас, мене и него.

— С други думи, Станислав-Говорухин^[2] е прав като казва, че в Русия се е извършила криминална революция.

— Не, не е прав. Сега се извършва. Трябват ни още около седем-осем години, за да стигне логическия си завършек. Друг път няма.

— Ами ако народът въстане?

— Народът ли? — Потапов прихна. — Къде го виждате този народ? Веднъж и аз намекнах за руския народ пред един чуждестранен предприемач и знаете ли какво ми отговори?

— Любопитно ми е да чуя...

— Каза, че в Русия не живее народ, а паплач, стадо. Ако в най-изостаналата, най-загубената африканска страна не се изплатят заплатите и цените се повишат хиляди пъти, ще въстанат не само хората, ами и животните! А у нас търпят. Знаете ли защо?

— Мисля, че да, но бих искал да науча вашето мнение.

— И за какво се досещате?

— Преди съм живял доста добре. Но не бих се върнал в онези години за нищо на света! Вероятно хората, които са живели в застойните времена, дълбоко в душите се все пак разбират, че трябва да се върви напред, само напред. Хората се надяват.

— Вярно, но непълно. Сега хората виждат от съседите си — на някого му е провървяло, намерил е начин, претрепал се от работа и в крайна сметка има мерцедес и строи къща в кварталите, където по-рано живееше само партийната върхушка. Разбират, че може да се живее и в наше време, и то не лошо. Надеждата и завистта движат хората.

— Не, господа — намеси се в разговора Миша Юсин. — Вярно, че до някое време руският народ си е стадо, но ако се надигне... Майчице, не искам да мисля! Страх ме е от руския мужик! Ако зависеше от мен, бих направил всичко, за да му осигуря хляб, зрелища и жени! Само тогава ще има пълен ред.

— Миша, ти удари в десетката — рече Потапов. — Точно това искаме да дадем на нашия многострадален народ. Хляб, зрелища и жени... — Потапов си погледна часовника. — Заминавам с вечерния полет. Предполагам, Николай Михайлович, че се уговорихме с вас за всичко?

— Уговорихме се да се кандидатирам за Думата — уточни Колесниченко.

— За което и пристигнах тук — усмихна се Потапов. — След ден-два очаквайте телеграма да се явите в Москва, а във вашата родна Курска област още днес започва събирането на необходимите подписи за издигане на кандидатурата ви.

— Още днес? — смая се Колесниченко.

— Точно така. Впрочем работата вече е започнала.

— Без моето съгласие?

— Бях убеден, че ще се съгласите — отвърна Потапов след кратко мълчание и в ласкавите му очи се появи сурово изражение, което мигновено изчезна.

Всичко мина така, както го предсказа депутатът Потапов. По улиците на районните центрове в Курска област и из селата се появиха майсторски направени плакати, призоваващи хората да гласуват за

Колесниченко, вестниците се изпълниха с негови интервюта, местната телевизия непрекъснато въртеше предизборния му клип, а и самият кандидат не дремеше. Обикаляше из заводите и фабриките, говореше по градските площади — у него неочаквано се откри ораторски талант. Говореше с хората просто, достъпно и уверено. Спечелила първия тур с огромна преднина пред съперниците си. Дадоха на Николай Михайлович апартамент в Москва, и то не някъде в покрайнините, а в центъра, близо до спирката на метрото „Улица 1905“. Той прекрасно разбираше, че завърза връзки благодарение на огромните суми, които пристигаха от общата бандитска каса. Чисто и просто купи десетина чиновници, заемащи отговорни постове в апарата на президента и на министър-председателя. Към Курска област потекоха пари, бяха започнати няколко многоетажни кооперации за трудещите се, отвориха се нови работни места. В същото време бяха отделени десетки хектари земя в най-красивите места, близо до областния център, за строителство на къщи за „новите руснаци“. Набързо се приватизираха старинни сгради, които се превърнаха в кафенета, скъпи хотели и ресторанти.

Разбира се, Николай Михайлович се досещаше, че едрите чиновници не живеят само от заплатите си, но не можеше и да предположи, че вземат подкупи по десетки и стотици хиляди в зелено. Разпродадоха страната, напълниха си джобовете, рядко някой успяваше да устои на изкушението. Николай Михайлович познаваше част от тях, разговаряше надълго и дълбоко в душата си ги уважаваше, но и ги съжаляваше. Те говореха пламенно, правилно и умно, но това бяха само думи, а самите хора бяха бедни. В Русия бе дошъл Негово Величество доларът, който вече командваше парада. А доларите се намираха в съвсем други джобове, у бившата партийна номенклатура, криминалните структури и новите руски богаташи.

Колесниченко изкара в Думата около година. В един прекрасен летен ден Потапов го покани на вилата си. Беше топла августовска вечер, седяха на верандата, обградена със силно избуяла поветица.

— Ето че дойде време, скъпи Николай Михайлович, да станете губернатор — започна с усмивка Потапов.

— И накъде да поемам? Към Чукотка ли?

— Защо към Чукотка? Там е студено.

— Доколкото знам, след смъртта на чукотския губернатор там току-що са насрочени избори...

— Не само в Чукотка умират губернатори — отвърна загадъчно Потапов. — Не, ще бъдете губернатор на вашия любим южен край.

— Значи издигат моя адаш Николай Погаляев? В столицата ли?

— Да. Местят го. И то много високо — усмихна се Потапов.

Известно време те се гледаха в очите, после Колесниченко отмести погледа си и изрече глухо:

— Не бих искал да се окажа в любимия си южен град по време на... — И замълча, без да е намерил думите.

— Ами никой не ви предлага да ходите някъде — притече се на помощ Потапов. — Достатъчно е, че не започнахте да мънкате и да дрънкате глупости. Доволен съм, че отлично разбирате — делото е над всичко... Мисля, че двамата с Погаляев сте били в приятелски отношения?

— Не е имало особена дружба, но често сме се срещали по работа...

След две седмици в средствата за масова информация се появи съобщение, че безработния Соколов, неуравновесен човек, регистриран в психиатричната клиника, хвърлил по Погаляев бойна граната и направил губернатора на парчета. Престъпникът изчезнал безследно, органите на реда го издирват.

Колесниченко излетя за Ставропол с група депутати и партийни дейци. На траурната церемония произнесе прочувствена реч, която, изглежда, направи голямо впечатление на отговорните длъжностни лица. При него дойдоха прокурорът на Ставрополския край, началникът на управлението на вътрешните работи и на ФСС — и всеки му стисна силно ръката. Народът стоеше безмълвен, макар след пищното погребение из града да се заговори, че без съмнение убийството е свързано с предизборната борба за губернаторския пост.

След няколко дни трупът на Соколов беше намерен в реката и делото бе прекратено на законно основание поради смъртта на убиеца.

Историята се повтори. Наистина, сега бяха изразходвани много повече средства, но работата си заслужаваше. На втория тур излязоха Колесниченко и представителят на предприемаческите структури Семьончук, но гласовете за Николай Михайлович се оказаха два пъти повече, отколкото на предприемача. И Семьончук се отказа от по-

нататъшна борба. Думата на Ставрополския край утвърди Колесниченко за губернатор...

— Е, работете, Николай Михайлович — каза Потапов, когато му се обади да го поздрави. — Действайте спокойно. Няма да ви пречим. Чувствайте се пълновластен господар.

— Благодаря — усмихна се Колесниченко.

— Само ще определим задачата, а след това ще я осъществяваме във всички региони на Русия. Вашият край ще е първата лястовичка.

— И каква е задачата?

— В Русия има три дойни крави, притежаващи огромни средства: криминалните структури, бившите и сегашните чиновници и „новите руснаци“. Нашата задача е да обединим трите дойни крави.

— И да сложим начело криминалните структури — прекъсна го Колесниченко.

— Приятно е да работиш със схватлив човек — усмихна се Потапов. — С една малка поправка. Не бих искал да чувам повече израза „криминални структури“. Съгласете се, че дразни ухото.

— А как да ги наричам?

— Например Партия на реда. Как звучи?

— Искате да създадете партия?

— Въпрос на недалечно бъдеще.

С това завърши и разговорът. — Николай Михайлович Колесниченко зае губернаторското кресло. Бързо разбра, че Потапов предварително е обработил прокурора, началниците на УВР^[3] и ФСС и директора на краевото Управление на търговията, и затова, по съвета на Миша, не започна да се задълбочава в дейността им. След известно време през чеченската граница към Русия потекоха наркотици, а към Чечня — оръжие, пари, злато и скъпи западни коли.

Избухна чеченската война, появиха се други грижи. Вярно е казал народът: за едни война, за други — родна майчица. По релсите на Ставрополския край задрънчаха ешелони с екипировка, храни, горивно-смазочни материали, танкове, оръдия и бронетранспортъори. Една трета от товара изчезваше неизвестно къде. Естествено, някои знаеха, в това число и губернаторът. И към общата бандитска каса потекоха не само милиони долари, но и оръжие за престъпните групировки, разпръснати из цялата страна. Пълноправен и единствен господар на въоръжилите се банди стана криминалният свят.

С помощта на Колесниченко мафията създаде акционерно дружество на стокопроизводителите от Ставрополския край — ССК. Най-голямото икономическо предприятие в областта стисна в юмрук цялата местна икономика. В съвета на директорите влязоха Признати бандити, бивши партийни дейци и „нови руснаци“. Колесниченко изпълни първостепенната задача, като обедини трите дойни крави, а начело на обединението, както беше замислено, застана представителят на криминалния свят Михаил Юсин-Мусолини.

Незабелязано отлетяха трите години и девет месеца на губернаторския пост, приближаваха нови избори. Колесниченко познаваше съперниците си за новия мандат като петте си пръста. Те бяха седмина, четирима бяха сложени за примамка, работеха за Колесниченко, но останалите — Приходко, Скачко и Василиев — го безпокояха доста, особено първият заместник-началник на ФСС Приходко. Говориха с него като с човек, но той се направи, че не разбира за какво става въпрос, и затова си плати: беше разстрелян от собствения си бодигард, докато се къпел в басейна на вилата си. Професор Василиев и бизнесменът Скачко не мирясаха. Нещо повече, развиха бурна дейност. Но колата на Василиев хвъркна във въздуха заедно със собственика ѝ, а наскоро след това в околностите на Железноводск бе намерен и трупът на третия кандидат — Скачко.

В Ставропол долетя Потапов. Сега той заемаше много висока длъжност в апарата на президента — отговаряше за връзката със средствата за масова информация. Нито една що-годе сериозна информация не стигаше нито до радиото, нито до телевизията без неговото съгласие.

— Ето, скъпи Николай Михайлович, ние изпълнихме първия етап от нашата задача — отбеляза с удовлетворение Потапов. — Настъпи времето на следващия, много по-сериозен от този.

— Партията на реда ли?

— Сега тя ще се нарича малко по иначе. Руска партия на демокрацията и реда. Как ви звучи?

— Не обичам демократите.

— Лично аз също ги ненавиждам, но трябва да потраем. Всички тези жириновци, гайдаровци, бурбулисовци и жени от сорта на Старовойтова, Памфилова и Хакамада за съжаление имат някакво влияние и трябва да се съобразяваме с него. Тези хора са обречени,

сами си надяват примката на шията и навярно изобщо не го разбират, но пак повтарям, необходимо е да се съобразяваме с тях.

— Предполагам, че конгресът на новата партия ще бъде проведен тук? — попита Колесниченко.

Потапов не очакваше подобен въпрос. За бъдещия конгрес знаеха само шестима от най-влиятелните босове на мафията, най-големият banker в страната и той, Потапов. Значи някой от тези седмината е съобщил на губернатора за предстоящия конгрес. Дали не е самият Кръстник?

— Доволен съм, че получавате информация не само от мен — отвърна Потапов след кратък размисъл. — И много се радвам за новите ви запознанства.

— Никаква информация не съм получавал.

— А защо тогава заговорихте за конгреса?

— Та това е очевидно: създава се партия, трябва да се състои и конгрес — усмихна се Колесниченко. — В противен случай как ще бъде създадена?

— Имате право — отвърна Потапов, но по лицето му се виждаше, че не е повярвал на събеседника си. — Да. Конгресът ще се проведе във вашия край. Мястото ще определим малко по-късно.

— Може би в Кисловодск? Все пак там е бившата резиденция на генералните секретари.

Потапов пак застана нащрек. Много отдавна бе решено конгресът да се проведе именно в двореца на бившите генерални секретари, който после стана резиденция на първия и последен президент на СССР Михаил Горбачов. В обстоятелството, че конгресът на новата партия ще се състои именно там, се влагаше особен смисъл.

— Мястото е удобно — усмихна се Потапов. — Непременно ще предам вашите предложения.

— Ще ви бъда признателен. За кой ден е насрочено откриването?

— Ще ви съобщят. Научих, че пак имате проблем с един от кандидатите... Забравих името му...

— Супрун — усмихна се Колесниченко.

— Ах, да, Супрун! Фьодор Степанович Супрун...

— Не желая смъртта му — заяви твърдо губернаторът.

— Николай Михайлович, не съм казвал нищо подобно...

— Аз казах. И мога да повтора. Не желая.

— Тогава ще изгубите изборите, уважаеми губернаторе — отбеляза Потапов след кратка пауза.

— Това вече си е моя работа! — кипна Колесниченко.

— Грешите. Това е наша обща работа. Няма да ви позволим да изгубите изборите. Супрун е отказал предложената му вила в Италия, огромна сума пари, апартамент в Москва и хубава длъжност. И какво да правим в такъв случай? — Поталов продължи, без да дочака отговор. — Какво става, Николай Михайлович? Само не ми казвайте, че ви е жал за Супрун. Не сте от жалостивите. При това вече ви се е налагало да се сбогувате навеки с бивши приятели, намерили смъртта си с наша помощ.

— Жалостта няма нищо общо — отвърна малко грубо Колесниченко. — Супрун е добър икономист. А аз трябва и да работя с някого!

— А пък Юсин е точно на противоположното мнение относно ръководителските способности на Супрун.

— Какво разбира от икономика вашият Юсин! — пак изпусна нервите си Колесниченко.

— Нашият Юсин — поправи го Потапов.

— Трябва да поговоря със Супрун на четири очи.

— Че кой може да ви забрани? Поговорете.

— Отлично знам правата си, Юрий Андреевич — малко сухо отвърна губернаторът.

— Разбрах ви. Искате да поговорите със съперника си в условия, при които той ще е принуден да даде конкретен отговор.

— Правилно сте разбрали.

— Условията ще бъдат създадени.

— Благодаря.

— Вижте какво, Николай Михайлович — започна меко Потапов. — Виждам, че сте изморен. Но потърпете. Остана съвсем малко.

— Щом веднъж сме започнали... — усмихна се Колесниченко. — А за мен не се безпокойте. При мен всичко е наред.

Николай Михайлович допуши цигарата си и се отмести от прозореца.

— В леглото! — заповяда си той, легна и затвори очи.

[1] Вор в законе — в българския език липсва съответен термин. Най-близкото е „Признат бандит“. — Б.пр. ↑

[2] Кинорежисьор, най-прочутият му филм е „Мястото на срещата не може да се измени“, впоследствие — депутат от Държавната Дума. — Б.пр. ↑

[3] Управление на вътрешните работи. — Б.пр. ↑

3.

Супрун седеше на дивана и масажираше с пръсти слепоочията си.

— Много спиш, шефе! — чу весел глас, вдигна глава и видя младежа, който вчера седеше до него в колата.

— Какво ми бихте, мръсници? — изсумтя Супрун.

— Приспивателно!

— Как се казваш?

— Митя.

— Личи си.

— Какво си личи? — озъби се момчето. — Дмитрий се казвам.

— Не, моето момче. Ти си Митя!

— Ами ти кой си, Пушкин ли?

— Какво общо има тук Пушкин?

— Говориш в рими.

— Личи си — ти си. Тук е само за рими. Главата ми се цепи, Митя. Наркотици имаше ли?

— Истината казвам — приспивателно. Ако седеше мирно, всичко щеше да е тип-топ. А ти започна да буйстваш.

— Виж ги ти, типове, натовариха ме като разбойник, с вързани очи!

— По-внимателно за типове — навъси се Митя. — Мога и да се обидя.

— И какво тогава?

— Ще видиш какво...

— Хубаво. Като е приспивателно, приспивателно да е... Ами защо ме боли главата?

— Наложих да те усмиряваме с удар по главата! За малко да ми разтегнеш сухожилието на ръката!

— Не помня...

— След две чаши какво ще помниш...

— Какви чаши?

— Водни!

Супрун си спомни, че наскоро път поиска да пие и му наляха.
— За първата си спомних — усмихна се той.
— Първата чашка — като кол, втората — като сокол, а останалите — като дребни пилци! — пак се засмя момчето. — Искаш ли да си оправяш главата?
— Няма да е зле...
— Какво искаш? Вино, водка, коняк?
— Клин клина избива! Така казват хората. Налей ми водка.
— Ще ядеш ли? — попита Митя, отваряйки хладилника.
— Няма ли да ме отровиш? — уж се пошегува Супрун.
— Не ми е заповядано.
— Ами ако ти заповядат?
— Ти пий и вземай мезе — рече младежът и сложи на масата чиния със салам и пушени филета.
— Благодаря. А ти?
— На работа не пия.
— Гледай каква дисциплина!
— Какво толкова! На нас не ни бавят заплатите! Не като на другите... като на летците!
— На кои летци?
— Ами ония, дето летят със скорост три пъти по-голяма от звуковата. Нали ги даваха по телевизията. Хванали се докери на пазара да изкарат нещо! Летци! Висш пилотаж! Къде е така, в коя друга държава?! Та те карат самолети! Носят бомби под крилата!
— И какво от това?
— Аз щях да излята и след това да ги пусна!
— Къде?
— Ако щеш върху Кремъл, ако щеш на Завидово, ако щеш в Барвиха! Там, където са се окопали ония дръвници!
— Какви дръвници?
— Дето не дават заплатите на летците!
— Митя, ти си бил патриот! — учудено изрече Супрун.
— А ти за какъв ме мислеше? Разбира се, че съм патриот!
— Патриотите, Митя, служат на други места. Ти си малка пешка в голямата игра, на жаргона на престъпниците това се казва „шестак“, съучастник.
— Обиждаш, началство...

— Истина ти казвам. Какъв патриот си ти, по дяволите?! Я си помисли. За кого работиш? За мафията. А тя, Митя, рано или късно изчезва.

— Грещиш, началство. Ние работим против мафията.

— А така! — искрено се учуди Супрун. — Ето например, арестувахте ме. Като ти заповядат, ще ме разстреляш.

— Без да му мисля!

— Но няма аз съм мафиот?!

— Не си. Но правиш всичко възможно истинските мафиоти да си живуркат спокойно.

— Сега вече хич не те разбирам! Как са ти объркали главата, момче...

— На тебе, началство, ти е объркана главата. Истинските мафиоти са в Кремъл, в Думата, в Министерския съвет, а най-големите живеят в Ню Йорк, Париж и Тел Авив!

— Добре, благодаря ти! Просвети ме! А пък аз, глупакът, мислех, че човек сам е ковач на собственото си щастие.

— Правилно си мислел. Продължавай в същия дух.

— А какво общо има Тел Авив? Да не си антисемит?

— Зависи.

— Митя, не те разбрах.

— Има наши чифути, има и не наши.

— Хайде да вземем например руските банкери. Няма чет! Те какви са?

— Наши.

— По какво съдиш?

— По оная им работа!

— Ясен си ми — изрече Супрун след кратко мълчание.

— Наши са, защото имаме общо дело — благоволи да обясни Митя.

— И какво е то?

— Освобождаваме Русия от социализма, комунизма и разните други „изми“.

— И какво общество възнамерявате да построите?

— Взemi Америка, началство — оживи се Митя. — Кои са предците на американците? Истинските бандити! Смели хора, отчаяни. А какви стават потомците им? Господари! Живеят си като на кино!

— Русия не е Америка, Митя. Русия си е Русия.

— Ще поживеем, ще видим.

— Тук си прав. Много са ви добри политическите ръководители!

— Те са ни родни братя. При вас е имало политически ръководители, а ние всички сме братя.

— За братята! — усмихна се Супрун, докато наливаше.

— За такова нещо и аз ще пия!

„Отлична възможност — помисли си Супрун, докато пълнеше с водка чашата на Митя, — с чашата в зъбите, ръката извита отзад и точен удар с крак в слабините!“

Помисли го, но не започна да действа. „Ами ако не е сам? Сигурно в съседната стая има още пазачи. Някъде трябва да има и камера за наблюдение. Може само това да чакат, да не издържа. И тогава... При опит за бягство...“

— Наздраве, Митя! — вдигна чашата Супрун и пи.

— Наздраве, началство!

Супрун се облегна назад на креслото и огледа стаята. Ето я, скъпата камера! Къде ли са го докарали? В кой район? Дълго пътуваха, почти през цялата нощ.

— Какво се замисли, началство? — подсмихна се Митя.

— Гледам. — Супрун кимна към телевизионната камера.

— И тебе гледат! — ухили се Митя.

— Старшия ли?

— И той.

— Да — въздъхна Супрун. — Къде съм попаднал...

— А се говореше, че уж ти предлагали, началство, вила в Италия, снежнобяла яхта и много пари. Вярно ли е, или лъжат?

— Вярно.

— И ти си отказал?

— Иначе нямаше да стоя тук с теб!

— Все съм виждал балами, ама такъв... за първи път!

— Ти си балама — отвърна без злоба Супрун, стана и тръгна към прозореца.

Той видя близката планина, синьото езеро, сред което имаше мъничък остров.

— Седемнайсет километра — рече уверено Супрун.

— Какво? — не разбра Митя.

— Мястото, където си пийваме двамата с теб, се казва Отрада. На седемнайсет километра от Минералните бани.

— Почивай си, началство — предложи Митя и като погледна внимателно Фьодор Степанович, тръгна към вратата.

— При старшия ли хукна? — извика след него Супрун и се засмя.

Той откряна вратата към верандата и пое дълбоко чист въздух. Слънцето вече залязваше и равномерната светлина огряваше върховете на невисоките планини. Над езерото кръжеше чайка и кряскаше пронизително.

Супрун много добре знаеше защо се е озовал тук и чие дело е това. Едно не можеше да разбере — защо трябваше да го карат точно тук, при това със завързани очи. По-лесно беше да го гръмнат някъде, можеше и в дома му. Нима съвестта на губернатора бе заговорила? Защо мълчеше, когато убиха Приходко, Скачко, Василиев? Или губернаторът оказваше натиск върху психиката му, сплашваше го? Каквато и да бе причината, поне бе жив. Може би Колесниченко е решил да поговори с него, да му постави условия — отказ от предизборната борба или смърт? Все още имаше възможност да остане жив, стига да подпише хартийката, да прекрачи бариерата, наречена съвест. Може би представителният мъж със сивия костюм отново ще му предлага вила в Италия? Ще приемеш ли, Супрун? Не, няма да приемеш. Но и не ти се умира. Значи трябва да се измъкнеш оттук.

— Рискувай, Федя — изрече на глас Супрун и решително дръпна вратата на верандата.

Приземи се меко и приведен хукна по-далеч от къщата. Познаваше отлично местността и знаеше, че на всяка цена трябва да излезе по-бързо от имението. Къщата, в която го докараха, принадлежеше на губернатора и макар Супрун да беше идвал тук рядко, все пак си спомни как веднъж Колесниченко каза, че трябва да прокара сигнализация покрай масивната бетонна ограда. Ако сигнализацията вече е сложена, ще може да избяга само през вратата. Като дотича до оградата, Супрун се взря и видя до бодливата тел тънки блестящи жици. Оставаше само входната врата и мъжът решително закрачи към нея. Изведнъж си спомни думите на треньора си по бокс, бивш шампион на Русия: „Главното в бокса, Федя, е внезапният тупаник!“ А ударът на Супрун беше силен, ако улучеше, противникът

излизаше от играта. Супрун изведнъж се успокои напълно, дори го обзе някакво дръзко отчаяние: да става каквото ще, няма какво да губи!

Пазачът стоеше до вратата и наблюдаваше небето, вдигнал нагоре глава — в необятния син простор се рееше орел. Усмивката върху лицето на младежа застина. Когато върху него се стовари ударът на Супрун, той рухна моментално на земята.

Супрун грабна автомата и резервния пълнител с патроните, шмугна се в крайпътните храсти и затича приведен покрай ручей към резервата, където на брега на планинската река се намираше малката къща на горския Гаврюша. Фьодор Степанович го познаваше, но докато приближаваше жилището му, съмненията му се усилваха все повече. Ами ако Гаврюша го издаде? Пазачите ще дойдат на себе си и първата им работа ще е да дотичат тук, при горския, най-близката къща, селището е чак на седем-осем километра. И все пак щеше да отиде при Гаврюша. Супрун знаеше, че в дома му има телефон — трябваше спешно да се обади на жена си, за да напусне незабавно вилата.

Извади късмет. Вратата на къщата беше отворена, а стопанинът копаеше в градината. Фьодор Степанович предпазливо влезе в къщата, огледа се през прозореца, вдигна слушалката и избра номера на вилата си. Линията беше заета. Чака около минута да даде свободно, изгуби търпение и избра друг номер.

— Слушам! — избоботи уверен плътен бас.

— Иване, Фьодор се обажда.

— Познах те... Тъкмо се връщам от Маша. Тя те чака.

— Слушай внимателно: веднага се върни на вилата и прибери Маша и децата у вас.

— Откъде се обаждаш?

— Разбра ли ме, Иване?

— Добре.

— И никакво мърдане от къщи!

— Разбрах.

— Кажи, че съм заминал. Спешна командировка.

— Къде си заминал?

— В Москва!

— Федя, какво се е случило?!

— Ваня, разчитам на теб, повикай и казаците!

- Не се безпокой! Трябва ли ти помощ?
- Ще се справя, братле. Не съм с голи ръце!
- Разбрах.
- Край. Чакай да се обадя!
- Отивам, Федя, отивам! Бъди спокоен!

Супрун затвори телефона и въздъхна с облекчение. Сега беше уверен, че нито жена му, нито децата ще станат заложници, дори ако губернаторските хрътки тръгнат от Ставропол незабавно: до Грачовка е почти четирийсет километра по шосето, а до Степное по черния път около десет, докато по-малкият му брат е съвсем наблизо, няма и километър.

Иван Степанович живееше в Степное, където беше председател на колхоза, именно на колхоза, а не на някаква си там кооперация. В района му имаше и частни ферми, той не ги закачаше, напротив, поддържаше ги с всички сили, но ако някоя от тях не се справяше, пак я приемаше обратно. Колхозът беше стабилен, хората уважаваха председателя, а казаците почти го боготворяха. Пък и имаше за какво. Направиха голяма конюшня с чистокръвни състезателни коне, момчетата яздеха с казашка униформа, атаманите в селцето, главно млади мъже, бяха готови в огъня да се хвърлят за председателя. Супрун дори се разтревожи братчето му да не се престарее. Ако се появяха от ФСС, казаците можеха да ги разкъсат на парчета!

Гаврюша така и нищо не забеляза, продължаваше да се щура из градината си, макар че Супрун мина почти покрай него.

Като извървя няколко километра през гората покрай рекичката, Супрун поседна на повалено дърво, извади портфейла си и преброи парите. Щяха да стигнат за билет до Москва и дори да останат да се отбие във вагон-ресторанта. Дали пък да не излезеше на шосето и да стопира кола, да стигне до Минералните бани и там да вземе влака? Но като поразмисли, Супрун се отказа от идеята. Със сигурност са вдигнали на крак всички сили от УВР, на гарата лесно ще го спипат и освен това носи оръжие, ако го заловят, разговорът ще е кратък. По-добре беше да дочака да се стъмни и на всяка цена да напусне Ставрополския край. Губернаторът бе господар тук, но в Краснодарския край вече не беше никой. Значи трябваше да напусне Ставрополския край, да стигне поне до село Успенско, там казаците

щяха да го приемат, да го нахранят, а можеше да се намери и нещо за пийване.

Не се наложи дълго да чака мрака. След като броди няколко часа из гората, някъде към осем вечерта Супрун стигна до релсите. Вече беше тъмно, но наблизко блещукаха светлините на гарата.

Гаричката се оказа малка, тук спираха само местните влакове и няколко мотриси отиваха за Железноводск. Супрун си купи от лавката бутилка коняк, две месни консерви и понеже нямаше хляб, взе три пакетчета сухари. Пи, подкрепи се и се почувства по-уверен. На перона се показва мотрисата. Докато гледаше осветените прозорци, Супрун забеляза хора само в два вагона. Стори му се, че макар и цивилни, вече ги е виждал някъде... Точно така, беше срещал единия в коридорите на ФСС. За да не изкушава съдбата, Супрун напусна със съжаление перона.

— Последната е — подхвърли минаваща наблизко госпожица.

— Благодаря — отвърна вежливо Супрун.

Не влезе в чакалнята на гарата, а тръгна по линията. На релсите бе спрял товарен влак. Внезапно вагоните се люшнаха, заскърцаха и запълзяха бавно покрай Супрун. „А какво ще стане, ако скоча вътре и — напред? — проблесна в главата на Фьодор Степанович. — Все ще ме закара някъде...“ Край него мина вагон от старите модели, напомнящ на товарните с печка, чиито врати бяха леко отворени, Супрун скочи вътре и се огледа. Тук беше по-тъмно, отколкото навън, но постепенно очите му свикнаха с мрака и той видя разхвърляни денкове. Опипа ги — бяха меки и сухи. Събра ги, направи си легло, полегна и запали цигара. Не му се мислеше за нищо и затвори очи, стараяше се да заспи, но сънят бягаше от очите му. Колелетата тракаха, товарният влак бързаше за някъде...

Изглежда все пак Супрун беше позадрямал, защото като отвори очи, забеляза, че във вагона е станало по-светло. Отиде до процепа на вратата и разбра, че започва да разсъмва. Наоколо тук-там се мяркаха къщи, приближаваше някаква голяма гара. Влакът намали малко, но скоростта бе твърде висока, за да скочи. Едва успя да разчете името на гарата — Павловска. Сега товарният влак щеше да тръгне към Ростов или да завие към Ейск. Ако е за Ростов, следващата голяма гара щеше да е Октомврийска. Доколкото си спомняше, тя бе на някакви си десет-дванайсет километра от Павловска. Би било удобно, ако влакът намали

тук, на гара Октомврийска живееше Борка Петухов, приятел от детството. Ето я и Октомврийска! Не спи.

Товарният влак спря чак в Батайск, на петнайсет километра от Ростов на Дон. На гарата Супрун се отби в тоалетната, изми се и се среса, оправи си колкото можа дрехите, качи се на първата срещната кола, отиде в Ростов, купи си билет за първия влак за Москва и след едно денонощие вече беше на Курската гара в столицата. От гарата позвъни на брат си Иван. Обади се Маша, жената на Иван, и той поговори с нея и децата. Още във влака Супрун реши да отиде при заместник главният прокурор на Русия Константин Дмитриевич Меркулов. Двамата се запознаха по време на отпуска на палубата на моторен кораб, който правеше пътешествия по Волга. На Супрун му допадна вежливият, добре възпитан представител на закона, който изобщо не приличаше на човек, заемащ такъв висок пост. Двамата за първи път пътешестваха по майчица Волга и както се оказа, цял живот бяха мечтали за подобно пътуване. Говориха за какво ли не, по много въпроси възгледите им съвпадаха. По време на отпуска хората се срещат, сприятеляват се и след това се разделят, но в техния случай не стана така. Супрун не забрави Меркулов, а и той него. Обаждаха се по телефона, честитяха си празниците, дори си изпращаха подаръци за рождените дни. Още от гарата Супрун позвъни, обади се секретарката и съобщи, че Константин Дмитриевич ще дойде след половин час и тя непременно ще му предаде молбата за незабавна среща.

Меркулов посрещна Супрун на вратата на кабинета си.

— Здравей, приятелю! Не те очаквах!

— Здравей, Костя!

Двамата се прегърнаха.

— Какво носиш под сакото си? — учуди се Меркулов. — Да не е оръжие?

— Точно така — потвърди Супрун и извади късоцевния автомат и пълнителя.

— Браво на теб... — Меркулов поклати глава. — Разказвай.

Изслуша внимателно разказа на Супрун, без да го прекъсва, и едва когато той спря да говори, попита:

— Това ли е всичко?

— Май да...

— В какви отношения си с Власенко?

— Какви могат да бъдат с краевия прокурор? Само делови.

— Ходили ли сте заедно да се парите на баня?

— Случвало се е.

— Значи не са само делови. А след къпането не сте ли пийвали?

— И това се е случвало.

— Само двамата ли?

— Обикновено сме били четирима. Колесниченко, Макеев, Власенко и аз. Веднъж идва и Маркуша.

— Губернаторът, прокурорът, началниците на УВР и ФСС, и ти, главният на селското стопанство... Цялата върхушка на вашия край! Защо питам? Ходил си на баня с прокурора, пили сте, а той написал донос срещу теб.

— И по какъв повод?

— Какъв завод строиш там?

— Фуражен.

— И на кого си се изпречил на пътя?

— Предполагам, че става въпрос за ССК. Акционерно дружество „Ставрополски стокопроизводителен комбинат“.

— Познаваш ли директора на ССК?

— Познавам го. Неприятен тип.

— Така е — усмихна се Меркулов. — Михаил Григориевич Юсин. Признат бандит. Прякорът му е Мусолини.

— Чувал съм — не се изненада Супрун. — Но някак си не ми се вярваше...

— Засега съм спрял доноса, но след време ще ни свърши работа... Сега по въпроса за ССК. Любопитна организация. И криминална, дори твърде криминална. Засега това е всичко, което мога да ти кажа.

— Може ли да запаля?

— Разбира се.

— Аз да си попитам, ти нали не пушиш.

— Пуши. Поне ще замирише на мъж в кабинета... Фьодор, изслушах историята ти и много се радвам, че всичко се е разминало благополучно. Но досега говореше за себе си, а аз бих искал да чуя мнението ти за убийствата на Василиев, Скачко и Приходко.

— Костя, мненията ни са еднакви. Всичките убийства имат политически характер. Убиват кандидатите за губернаторския пост.

Спомни си Ленин: „На кого е изгодно?“

— Разбирам, Фьодор, че най-голямата изгода в случая е за губернатора Колесниченко, но не мисля, че ги премахва лично той.

— Значи негови хора.

— Това трябва да се докаже.

— Нали затова си заместник главен прокурор. Доказвай.

— Работим, Федя, работим! И сега не ти задавам просто така въпросите за убийствата. Като местен човек ти си по-наясно. Какво говорят хората?

— Не знам как е при вас в Москва, но при нас хората мълчат.

— Сигурно има слухове?

— Слуховете не са за прокуратурата.

— Започна да говориш като специалист — усмихна се Меркулов.

— И все пак?

— Хората са потънали до гуша в грижите си! — Супрун помълча, опъна няколко пъти от цигарата. — Преди седмица в Прохоровка докараха телата на млади казаци. От Чечня. Из цялото село вой... Жените пицяха. На мъжете само адамовите ябълки подскачаха. Докараха петима. На следващия ден двацет и пет младежи заминаха за Чечня!

— По какъв повод го казваш?

— Казвам, че като има убити кандидати, лека им пръст! Поговориха хората за тях, споменаха ги и се разотидоха. Сред народа се говори, че имало разчистване на сметки. Всички се стремят към властта, по-добре да си гледаме работата, има си губернатор, дава ни да живеем — нека си остане той! И за мен щяха да поплачат жена ми и децата, роднините, приятелите щяха да поскърбят, а народът...

Супрун замълча и махна с ръка.

— Настроението ти е мрачно, Федя...

— Да кажем, гръмнаха Приходко, първия заместник на ФСС, а знаеш ли хората за какво заговориха?

— За какво?

— Че кара западна кола, има вила на три етажа и петстаен апартамент. Излиза, че е крал?

— Така излиза.

— А ти казваш...

— Фьодор, твоята кола е нашенска, имаш шест декара място и жилището ти е тристайно. За четирима.

— Аз не крада.

— Точно затова те издигна народът.

— Мислиш ли, че ако ме бяха гръмнали, хората щяха да въстанат?

— Но не са те убили, Фьодор.

— Костя, кажи ми какво да правя по-нататък? — смени темата Супрун.

— Ще поживееш три-четири дни в Москва, а после ще се върнеш обратно при жената и дечицата — усмихна се Меркулов.

— Шегуваш ли се?

— Нищо подобно.

— Та там ще ме смачкат за нула време!

— Никой няма да те смачка. Нещо повече, ще те пазят. Те имат глави на раменете си. Работят почти на ръба, но няма да посмеят да преминат границата. И освен това няма да тръгнеш сам.

— Разбрано — отвърна Супрун, след като помисли малко. — А какво ще ме посъветваш за изборите?

— Ако не се страхуваш, продължавай в същия дух, както си започнал.

— Не се страхувам особено, но и ми е рано да умирам...

— Нали ти казах — ще те пазят! Друг въпрос дали ще спечелиш на изборите. Колесниченко е много силен.

— Ще продължа — реши Супрун.

— Как си с парите?

— Засега никак! Но ти не се притеснявай. Ще намеря.

— Откъде?

— Ще звънна и ще ми донесат.

— И къде ще звъннеш?

— Костя, не забравяй, че все пак съм някакъв началник!

— И то голям!

— Тук имаме търговска фирма. Държим под наем апартамент и малка къща извън града. Директорът ми е стар приятел. Така че не се безпокой за мен.

— Звънни — кимна към телефона Меркулов.

Супрун набра номера.

— Привет, Юрий Игоревич! Позна... Да, в командировка. Виж сега, Юра, разпореди се за апартамента и ми остави малко пари. Охарчих се, приятелю, съвсем се охарчих! Ще пристигна след час. Довиждане... Успокои ли се? — попита той Меркулов, като затваряше телефона.

— Така е по-добре. А как се казва фирмата? Да не е „Машук“?

— Точно тя. Нарекохме я на планината. А ти откъде знаеш?

— И с тази „Машук“ си засегнал интересите на онова дружество, ССК — измърмори Меркулов. — Парите, и то доста големи суми, отиват в твоите подразделения, а не при тях в ССК.

— Изглежда, прокурорът Власенко е написал доста голям донос... изрече замислено Супрун.

— Вземи го прочети в свободното си време, имам и копие, освен оригинала — предложи Меркулов, докато изваждаше папката от чекмеджето. — И ако пожелаеш, ще изслушам мнението ти с голямо внимание.

Супрун се изправи и подаде ръка.

— Тръгвам.

— Всичко хубаво. Звънни.

— Непременно.

След излизането му Меркулов позвъни на Турецки:

— Саша, ела... Не след половин час, а още сега! Така е по-добре... Виж го ти, след половин час!

След няколко минути в кабинета на заместник главния прокурор влезе старши следователят по особено важни дела Турецки.

— Помниш ли, бях ти разказвал за Фьодор Степанович Супрун? Запознахме се през отпуската.

— И него ли са пречукали?

— Как ти дойде на ума!? Та той се е кандидатира за губернатор на Ставрополския край!

— Точно затова питам. Пречукали ли са го?

— Остави бандитския жаргон — навъси се Меркулов. — Скоро двамата с Грязнов ще говорите като престъпниците! Какво недоволстваш? Да не съм те откъснал от някакви важни неща?

— Само мацка ни липсваше! — широко се усмихна Турецки. — Ей богу, не лъжа!

— За работата те питам! Не за мацките!

— Костя, падаш ми в очите. За един мъж няма нищо по-важно от жените.

— Кога ще си седнеш на задните части? — въздъхна Меркулов.
— Женен човек, дъщеря ти расте...

— Ще дойде време, ще мирясам. А за работата... Каквото сте ни наредили да правим, това и върша. Занимаваме се със ССК, с кандидатите за губернатор на Ставрополския край, в това число и Супрун.

— Той току-що беше при мен. Виж какво е донесъл — Меркулов подаде късоцевката.

— Има си номер — обяви със задоволство Турецки, след като разгледа автомата. — Добре ще е да разберем името на собственика...

— Ето ти телефона. Обади се.

— На кого?

— Кой има право да носи автомат? ФСС и УВР. Потърси Маркуша или Макеев.

— Ще изчакам — отвърна Александър, след като помисли малко.

— Но защо? Поне ще стане известно коя организация е подгонила Супрун.

— Ако е свързан с ФСС или УВР, притежателят на автомата ще изчезне, а може вече да го е направил. В най-добрия случай ставрополските началници ще ме пратят на майната си.

— Я стига, Саша — рече укорително Меркулов. — Как така ще те пратят... Ти, братле, си важна птица!

— Е, изразих се образно. При мен няма образувано подобно дело.

— Но нали те не знаят имаш ли, или нямаш!

— Те всичко знаят — усмихна се Турецки. — Добре, Костя. Този автомат тепърва ще изиграе ролята си. Все пак е вещественно доказателство! По-добре ми кажи как Супрун е останал жив?

— Ами, оказва се, че е бивш боксьор! А пък аз не съм и подозирал.

— Всичките ли е разпердушинил? — усмихна се Александър.

— Ударил един — вдигна юмука си Меркулов. — Неговият не е като моя, естествено, а двойно по-голям. Сгащили го във входа на кооперацията и го закарали във вилата на губернатора...

— Вилата на губернатора — прекъсна го Турецки. — Смятай, че твоят познат си е подписал смъртната присъда.

— Саша, не бързай — спокойно възрази Меркулов. — Собственикът на вилата не е посрещал Супрун с хляб и сол... Закарали го там, дали му да хапне и пийне и той дошъл на себе си. Скочил през прозореца, зашеметил с огромния си юмрук пазача, качил се на товарния влак до Ростов, а оттам с експреса до Москва — и при мен, в кабинета.

— Сега за нищо на света не можеш го накара да се кандидатира на изборите!

— Грешиш. Той е упорит.

— Костя, ти си го навил — досети се Турецки.

— Да кажем, че съм го посъветвал да не се отказва.

— Сега онези няма да го закачат.

— Прав си. Няма да го закачат. А защо?

— Предполагам, че ще образуваш следствено дело за отвличането на Супрун!

— Правилно. И ще го възложи на теб. Вече проверяваш Ставропол.

— Костя, отклоняваш ме от други дела. Значи трябва да летя за южните краища... Кога?

— След четири-пет дни. Ще тръгнеш заедно със Супрун.

— След пет дни ще е малко късничко. Или чакаш нещо?

— Чакам.

— Да не би главният да е узрял?

— За главния не мога да кажа нищо, но някои по-нагоре са готови.

— Секретарят на Съвета за сигурност.

— Браво — похвали го Меркулов. — Докладвай за кандидатите и ССК. Разкажи какво откри при допълнителната проверка за злоупотребите с властта в Ставрополския край.

— Мисля, че няма смисъл да говоря за покойниците. Няма човек, няма дело. Така казват италианските мафиоти, нали?

— Остави италианските, у нас в Русия следствените дела не се закриват преди пълното разследване на убийството. Но аз познавам документите, проверявал съм ги, затова искам да чуя нещо за живите кандидати.

— Много скоро могат да последват предшествениците си.

— Не предизвиквай съдбата — рече строго Меркулов.

— Интересно защо са се смиили над Супрун?

— И той не знае.

— Има достатъчно кандидати — мина на конкретната тема Турецки. — Фьодор Степанович Супрун, Лавър Георгиевич Корнейчук, кандидат на техническите науки, казак, Владимир Вениаминович Сестрин, бизнесмен и колкото и да е странно, нашият общ познат Миша Юсин!

— Няма нищо странно — усмихна се Меркулов. — Ще събере някакви гласове, ако пък не събере, ще си купи и те ще отидат в полза на Колесниченко. Сигурен съм, че първият тур няма да даде окончателен резултат, а до втория ще стигнат сегашният губернатор и някой от четиримата. И гласовете ще послужат.

— Юсин ще се напъне и ще се класира за втория тур — предположи Турецки.

— Тогава Колесниченко със сигурност ще стане губернатор.

— Не знам, не знам. Този господин Колесниченко не е ли омръзнал на някого? Има прекалено много трупове. И със Супрун се издаде. А аз ще тръгна тъкмо по тази нишка.

— Щом е така, ще бъда съвсем спокоен за Фьодор Степанович. И помни ми думата, Колесниченко ще моли Супрун да му стане първи заместник!

— Не съм сигурен.

— Саша, там те познават. И то много добре. Ако се беше заел някой друг, тогава е различно...

— Е, благодаря ти, оцени ме — усмихна се Александър. — Не можеш ли да ми обясниш какво все пак чака главният прокурор? Има вече четири трупа!

— Не четеш ли сводките за разкриването на тежките криминални и икономически престъпления?

— Преглеждам ги.

— Там е тя, че ги преглеждаш. Ставрополският край е на първо място по разкриваемост. И са залавяни доста големи птици! Делата са водени ясно, няма за какво да се хванеш. А чу ли каква реч дръпна на съвещанието Власенко?

— Не съм глух.

— Вярно, от значение е и че нашият шеф е бил в един курс с Власенко и има високо мнение за него като специалист. Затова не дават други данни.

— Разкарай го този Власенко! — не се сдържа Турецки.

— По-внимателно, Саша...

— Щом го видях, веднага разбрах, че е леке — държеше на своето Турецки. — Имам толкова набито око за тия типове, че от пръв поглед ги познавам!

— Ще отидеш, ще огледаш по-внимателно... Добре. Да минем на ССК.

— Със сигурност мога да кажа, че предприятието е част от сенчестата икономика. Държи в юмрука си целия край. Не позволява на никого да диша. Само твоят Супрун му се опъва. Много добре е изработил ССК със създаването на търговската фирма „Машук“. Мусолини меташе гръм и мълнии!

— Ето ти първото доказателство, че Колесниченко не е замесен в отвличането. Дали не го е отвлякъл Миша Юсин? По-точно бандитите на Юсин да са отвлекли Супрун по заповед на боса си.

— Нещо не го отвличаше, преди да се кандидатира за губернатор...

— И това е вярно. А с какво се занимава това акционерно дружество?

— С грабежи.

— А по-конкретно?

— Ще започна с директорите. Както вече казах, генералният е Мусолини. Помниш ли Серьога Прошин по прякор Левитан?

— Онзи, дето нямаше глас ли? Как да не го помня... Занимавали сме се с него по едно старо ставрополско дело.

— Гласът му се оправи. Писклив е, но вече се чува. Той държи Прикумския район.

— Значи ССК е сложило ръка на всички райони?

— И във всеки район има свой директор. Всички се смятат заместници на Мусолини. Сигурно познаваш и Филимон Старчук, по прякор Старика. Той пък командва село Изобилно и околностите.

— Старика е умен бандит. На разпита говори много проникновено за конете. Дори ми хареса.

— Открил е конезавод. Какви жребци има само!

— Всичко това не е лошо, Саша — усмихна се Меркулов.

— Нямахте да е зле, ако паричките от продажбата на расовите коне отиваха в държавната хазна, а те отиват в банка „Грот“, също в Ставрополския край. А директор на банката е Семьон Фридман.

— По-рано Семьон Израилевич се занимаваше със скъпоценни камъни заедно с господин Потапов...

— Преквалифицирал се е. И вероятно не без помощта на Потапов. Но ние не можем да стигнем до Юрий Андреевич Потапов.

— Ще видим, ще видим — пак се усмихна Меркулов. — Понататък.

— Освен Левитан и Старика останалите директори са бивши секретари на районни комитети на партията, бизнесмени... намърдал се е един генерал от запаса... Приготвил съм списък — отвърна Турецки, като сложи на бюрото лист хартия.

— Доста бързо се справи с това — рече Меркулов. — Кой ти помага?

— Кроткия.^[1]

— Как е Алексей Петрович?

— Нормално.

— И с какво го съблазни?

— Нямахте нужда да го моля дълго. Като чу за Потапов, и се развълнува.

— Алексей Петрович се е развълнувал? — не повярва Меркулов.

— Е, не даде вид, естествено. Подаде си ръката и каза, че няма какво повече да говорим, той щял да работи по агентурно-оперативната част.

— А Грязнов как се отнесе?

— Засега не съм говорил с него.

— Разясни ми все пак какво е това акционерно дружество ССК?

— Напролет хората сеят зеленчуци, грижат се за овощните дървета, окопават лозята, наесен прибират реколтата и я предават на смехотворна цена на представителите на ССК. Ония имат мощна техника, предприятия за преработка на плодове и зеленчуци, в това число и няколко винзавода. Почти из всички райони на Русия се изпращат пресни плодове и зеленчуци, да не говорим за спирта, водката и вината — това се подразбира. Имат милиардни печалби,

защото заделят за държавата някъде към седем-осем процента, останалото отива в техните джобове.

— Чии?

— Ако знаех! И то по-точно. Могат да се правят догадки и дори да се назоват имена, но уви, няма доказателства.

— Трябва да имаш много силна подкрепа в Москва, за да вършиш такива работи...

— Имат. И не от едно място!

— Е, Саша — обобщи Меркулов след кратко мълчание. — След два часа ще ти донесат моето постановление за възбуждане на дело по отвлечането на Фьодор Степанович Супрун. И в него черно на бяло ще пише, че разследването се възлага на „особено важния“ следовател Турецки, ръководител на следствено-оперативна група. Сега върви и след някой друг ден очаквай събитията.

— Костя, криеш нещо от мен!

— Засега толкова. Свободен си.

---

[1] Виж романа на Ф. Незнански „Кралят на казиното“ (Атика, 1999). — Б.пр. ↑

4.

В живота на литератора Станислав Станиславович Акимов удари звездният час. Поне така му се струваше. Знаеше, че рано или късно този час ще дойде, ненапразно седем години търка затворническите нарове в Мордова, неслучайно си дра гърлото по митингите и се мъчи над романа си.

Станислав Акимов караше петдесет и втората си година. Беше висок на ръст, слабоват, ходеше с коса до раменете, брада и мустаци, имаше представителен вид. Явно притежаваше ораторски талант — умееше да говори и с простолюдието, и с хората от по-висок ранг, с журналисти, бохемите актьори, художници и писатели, сред които имаше доста приятели. Навремето Акимов беше близък с дисидентите Синявски и Даниел. Беше самолюбив, тщеславен, гласът му гърмеше на митингите, говореше и пишеше много за правата на човека и затова с благословията на КГБ попадна в лагер за цели седем години. Времето, прекарано в горското стопанство и по затворническите килии, не мина безследно. Стана по-сериозен, не повишаваше глас, говореше тихо, но с тежест. Появиха се и добри учители, например същият този писател Даниел. Именно той посъветва Станислав да записва лагерните си впечатления. И до изтичане то на присъдата Акимов бе готов с обемист роман, който излезе на руски във франкфуртското издателство „Посев“. След като го освободиха от лагера, Станислав успя да отиде в чужбина, но след няколко години се върна в Русия, на Запад не му вървеше много. Малкото пари, които получи за романа, издаден вече на шест езика, бяха изхарчени, а издателствата отхвърлиха второто му творение, слабо повторение на първото. В родината нещата тръгнаха по-весело, първите крачки на демокрацията даваха надежда... Станислав хукна по митинги, гласът му зазвуча по площадите, побелялата му грива започна да се мярка пред очите на протестиращите, отново беше сред хората. И успя, беше избран за депутат в Държавната Дума, но на следващите избори изгърмя. Акимов си имаше слабост — сръбваше си човекът! Разбира се, много хора си сръбват — голяма работа, живеят си добре и охолно,

но Станислав не просто си сръбваше, а се напиваше и не можеше да спре. Пет дни в месеца посвещавахе на пиянството: от двайсет и трети до двайсет и осми. След това два дни идваше на себе си, излежаваше се, боледуваше и стенеше, кълнеше се, че ще спре, но не успяваше. Лекуваше се по различни начини — като се почне от зашиване на „таблетка“, което причинява непоносимост към алкохола, и се свърши с метода на Довженко. Нищо не помагаше. И тогава Акимов стигна до извода, че влиза в ония пет процента от обитателите на планетата, които не се поддават на лечение. След този извод напълно се успокои. Но все пак трябваше от нещо да живее и пие. Забравил дисидентската си гордост, Станислав неочаквано ни в клин, ни в ръкав започна да рисува картини, ако, разбира се, произведенията му могат да се нарекат така. На чашка се беше запознал с известен художник-модернист, разказа му съня си, дето сънува през нощта след големия запой, и художникът го посъветва да предаде видяното на платното.

— Та там има бели преспи, Христос е гол в снега, край него зелена палма, а на нея — дявол! На кого е притрябвала тази глупост?! — възпротиви се Станислав.

— Ти я нарисуйвай, пък после ще видим — отвърна загадъчно модернистът.

И Акимов нарисува съня си на платно. До този момент не беше държал четка в ръката си и като видя завършената картина, чак потръпна, щеше да я изгори, но като поразмисли, все пак я занесе на художника. Той огледа бегло платното и рече кратко:

— Ти си гений.

— Може ли да се продаде? — попита неуверено Станислав.

— Може, ако искаш, аз ще я купя. Хиляда долара. Плащам веднага.

Акимов моментално се съгласи. Изминаха няколко месеца и той видя драсканиците си в дома на известен адвокат.

— Колко платихте за нея? — поинтересува се Станислав.

— Десет хиляди долара — гордо отвърна адвокатът. Акимов спешно надраска още няколко картини, но успя да пласира само едната, и то два пъти по-евтино от първата.

— Защо? — попита Акимов художника модернист.

— Защото не струва по-скъпо.

— Съмнявам се — възрази Станислав.

— Или вземай петстотин, или прибирай картината — заинати се художникът.

— Но ти каза, че съм гений.

— Гений си на една картина. А всичко останало е повторение.

Изглежда, на Станислав Акимов му бе писано да се повтаря и в литературата, и в изобразителното изкуство. Потъгува малко, взе предложената сума и излезе.

И все пак неговият звезден час настъпи. Веднъж в комуналната квартира в района на Остоженка, където държеше стая, звънна телефонът.

— Акимов на телефона — представи се старомодно Станислав.

— Здравейте, Станислав Станиславович!

— Здравейте...

— Безпокои ви господин Потапов.

— Ти ли си, Саня?

— Казвам се Юрий Андреевич.

— Един момент — смути се Акимов. — Онзи същия Юрий Андреевич ли?

— Не мога да знам кого имате предвид, но се казвам Юрий Андреевич — отвърна ласкаво събеседникът му.

— Имам предвид човека от президентството...

— Същият. Бих искал да си поговорим.

— Кога?

— След един час.

— Къде?

— За мен ще е удоволствие да дойда във вашето жилище.

— Добре. Запишете си адреса.

— Адресът ми е известен. След час съм там.

През този час, който му оставаше, Станислав разтреби както можа в стаята и дори приготви някаква почерпка на масата. Потапов пристигна точно след шестдесет минути.

— Моля — покани го Акимов. — Да ви наля ли?

— Ще пия с голямо удоволствие! Още повече че конякът е хубав. Станислав напълни чашата на Потапов с коняк, а на себе си наля сок.

— За ваше здраве! — вдигна чашата Потапов.

— Наздраве!

Потапов съвсем не се учуди, че домакинът е на безалкохолно, и това малко озадачи Акимов.

— Не ви ли се струва странно, че пия само сок? — обърна се той към госта си.

— Моля ви се, всеки пие това, което иска.

— Вярно, но обикновено хората настояват да пия, обиждат се...

— Ние добре познаваме вашите навици. Днес е едва десети — усмихна се Потапов.

— Ясно — кимна Акимов и погледна въпросително госта си.

— Нямам много време за разговори, затова ще започна с най-важното — заговори Потапов. — Знаете, естествено, че в Русия се създават различни по характер партии. Национал-патриотични, либералнодемократични, комунистически, бирена партия и така нататък. Сега е най-подходящото време да се създаде партия на ръководителите на крупните предприятия, фирми, банки, промишлени синдикати. В нея могат да влязат кметове, губернатори и други отговорни лица, които заемат високи длъжности както в обкръжението на президента, така и в апарата на министър-председателя... Конякът е хубав. Сипете ми, ако обичате.

— В какво ще се състои моята роля? — веднага попита Станислав.

— Предлага ви се да оглавите бъдещата партия.

— Аз?! Как така?!

— Много просто. Да застанете начело на партията. Не си мислете, че нямаме други кандидатури. Имаме достатъчно. Но на съвещанието мнозинството се изказа за вас.

— Аз, разбира се, съм поласкан, но не е ли прекалено много за мен?

— Очаквах друг отговор — призна Потапов. — Жалко. Стори ми се, че...

— Но аз не отказвам! — почти извика Акимов. — Просто не очаквах такава... как да се изразя... такава доверие.

— Много сте представителен, притежавате художествен талант...

— Какво имате предвид? — Станислав застана нащрек.

— Вашите романи, статии, есета, речи. Между другото, ще бъде хубаво да съберете на едно място статиите и речите си, в една книга, а

ние ще се постарая да я издадем.

— Ще се опитам да ги събера. Вярно, че много неща са отпечатани в чужбина. Сега май не могат да се намерят.

— Ще се намерят. И ще бъдат преведени на руски, ако, разбира се, са излизали на други езици. Владее ли чужди езици?

— Английски и френски на битово равнище.

— Езиците на страните, в които ви се е налагало да живеете — уточни Потапов.

— Английския го знам слабо, но с френския, мога да се похваля, съм по-добре. Французите дори хвалеха произношението ми.

Потапов извади на масата кожена папка.

— В тази папка е уставът, основните цели и задачи на партията. Съветвам ви да ги прочетете по-внимателно.

— Подобни документи не се четат, а се изучават. Бих искал само да ви задам един въпрос.

— Заповядайте.

— Как мислите, партия ли е „Нашият дом Русия“?

— Не.

— Ако се съди по имената на хората, които са в нея, по длъжностите им, би могла да стане огромна сила.

— Би могла, но не стана.

— И вие знаете причината, естествено.

— Причината е една — парите. „Нашият дом Русия“ е рожба на правителството. А какво да очакваш от него, щом не може да изплати заплатите на народа? Детето „Нашият дом Русия“ е слабо недоносче, хранят го лошо и затова е обречено. Замисълът не беше лош, но не успя.

— Да, парите са нещо много важно — съгласи се Акимов. — Вие разполагате ли с пари?

— Разполагаме. Вие, Станислав Станиславович, дори не можете да си представите каква е финансовата мощ на новата партия. По принцип партията вече е създадена. Трябва само да се узакони официално.

— Бих искал да си представя, Юрий Андреевич...

— Тук ще намерите отговорите на някои въпроси. — Потапов потупа с ръка по папката. — А на четири очи мога да ви кажа следното. Ние разполагаме с няколко популярни радиостанции, свой

телевизионен канал, известен ви като СТК, тоест „Свободен телевизионен канал“, имаме капитал зад граница, който многократно превишава годишния бюджет на Русия.

— Както вече ви казах, в документите ще намерите най-големите регионални синдикати в страната, заинтересувани от създаването на партията. Това стига ли ви?

— Дело от световен мащаб — замислено изрече Акимов.

— Само така, не може по друг начин! — отвърна весело Потапов, огледа стаята и предложи: — А няма ли да смените жилището си, Станислав Станиславович?

— Тук съм роден и израсъл — отвърна Станислав и също огледа стаята. — Ще ми е мъчно...

— Поговорете със съседите. Може би ще се съгласят да се преместят, а докато вие отсъствате, жилището ще бъде приватизирано и прехвърлено на ваше име.

— Какво отсъствие?

— Предвижда се конгресът да се състои в Кисловодск. Ще отидете там две седмици по-рано. Мнозина имат желание да поговорят с вас и да се запознаят по-отблизо.

— Ще говоря със съседите.

— Така ще е чудесно! Благодаря ви за коняка. Изучавайте документацията и до скоро виждане!

Акимов беше прочел доста устави и дори беше съчинил няколко. Уставът на РПДР не се отличаваше принципно от другите, в него се срещаха същите сухи редове и благородни задачи за спасението на Родината, ако не се брои едно важно обстоятелство. Под суховатите редове на устава стояха печатите и подписите на ръководителите на най-големите предприятия в страната, известни политически дейци и най-главното — на генералните директори на най-богатите частни фирми. В параграфите нямаше нищо за основната цел на партията, но Акимов веднага разбра, че целта на РПДР е да завземе всички разклонения на властта, да създаде държава на твърдия ред, в която ще командват разумът, сметката и парите.

— Ето че удари твоят час, Станиславе — изрече на глас Акимов, наля си пълна чаша коняк и я изпи на един дъх.

5.

Същия ден, почти едновременно със Станислав Акимов, проектоустава на Руската партия на демокрацията и реда прочете друг човек, който едва ли не по всички медии говореше за безпощадна борба с мафията, корупцията и организираната престъпност — Василий Алексеевич Хвостов, секретарят на Съвета за сигурност на Русия. След като отгърна последната страница, той се облегна назад в креслото и затвори очи.

В отговор на специално създадената следствено-оперативна група „Пантера“ незабавно последва ответен удар от страна на криминалните структури. Секретарят не се съмняваше, че начело на създаващата се партия стои мафията, прикрита зад законни фирми и имената на известни политически дейци, богати бизнесмени и директори на частни банки. Ударът беше силен, Василий Алексеевич го усещаше много добре. Надигаше се голяма, страшна, невидима сила. И най-обидното беше, че не можеше да арестува никой, да го прати в затвора или на майната си! Според устава задачите са благородни, начело на партията стоят известни хора, при това в страната има демокрация!

„Пантера“ беше създадена един месец след назначаването на Хвостов за секретар на Съвета за сигурност. В групата влизаха тринайсет следователи от прокуратурата и МВР, шестнайсет оперативни работници, подбрани изключително внимателно след най-строга проверка, и тринайсет барети от МВР и ФСС. Секретарят възлагаше големи надежди на групата и постепенно те започнаха да се оправдават. Бяха арестувани около седемстотин милиционери, повечето от които хванати на местопрестъплението при получаване на подкупи. В Екатеринбург, Находка и Санкт Петербург беше нанесен силен удар на престъпните групировки, а в мафиотските структури успяха да се внедрят надеждни хора. С внимателно подхвърлена информация предизвикаха кървави сблъсъци между различните мафиотски структури. Но секретарят разбираше, че това са временни успехи. На мястото на седемстотинте корумпирани милиционери щяха

да дойдат три хиляди, вместо една престъпна групировка, ще се появят две. „Рибата се вмирисва откъм главата“ — обичаше да повтаря Василий Алексеевич и започна внимателно да се взира в министрите, най-близкото обкръжение на президента и военните.

Секретарят натисна копчето на интеркома, за да повика секретаря си, подаде му устава и нареди:

— Да се размножи и връчи на членовете на „Пантера“. Утре в дванайсет нула-нула чакам всички тук.

В дванайсет на обяд служителите от „Пантера“ се събраха в кабинета на Хвостов. Сред тях бяха началникът на московската криминална милиция полковник Вячеслав Грязнов, Алексей Петрович Кротов, облечен както винаги елегантно и по последна мода, и Константин Дмитриевич Меркулов заедно с Александър Турецки — оперативните ръководители на „Пантера“. На Меркулов и Турецки им беше доста трудно да включат в групата Кротов. При първата среща той направи неприятно впечатление на Василий Алексеевич. И в това нямаше нищо чудно. Когато секретарят повиши и бездруго гръмогласния си глас, Алексей Петрович се намръщи и помоли вежливо:

— Не може ли по-тихо, уважаеми Василий Алексеевич?

За момент Хвостов изгуби дар слово и смаяно се втренчи в събеседника си, но се смути под простодушния поглед на Кротов.

— Няма да взема това конте! — заяви той на Меркулов и Турецки.

Наложи се Константин Дмитриевич да разкрие пред секретаря някои подробности от секретната агентурна дейност на Кротов, да обясни, че подполковник Кротов е служител на вътрешното разузнаване на МВР. И едва тогава Василий Алексеевич се съгласи.

Секретарят беше по военному кратък.

— Надявам се, че сте прочели устава на новата партия и сте обърнали внимание на организациите, под чиято егида се създава тя. Ясно е, че щом се създава подобна политическа структура, в страната ще бъдат създадени условия за завземане на властта от хората, стоящи зад нея. Мисля, че вече си представихте картинката. — Секретарят огледа присъстващите и премести към себе си един лист. — Предлагам следното: „Първо. Внасяне в Държавната Дума на закона за борба с организираната престъпност. За икономически престъпления в

особено големи размери да бъде въведено смъртно наказание. Второ. Незабавно да се иземе огнестрелното оръжие от местните охранителни фирми, обслужващи търговските банки и техните хора да се заменят със служители на МВР. Трето. Да се внесе поправка в закона за изборните длъжности и да се забрани издигането на хора, лежали в затвора за криминални и икономически престъпления. Четвърто. Да се открият източниците на средства за фирмите и предприятията, финансиращи новата партия и ако те нарушават закона, да се образуват следствени дела.“ — Секретарят огледа присъстващите. — Текстът е пред вас. Има ли въпроси?

— Имам два въпроса — изправи се Алексей Петрович Кротов. — Къде ще отиде този несъмнено много важен и смел документ?

— На бюрото на президента.

— И второ. Какъв срок давате за установяване източниците на средствата?

— Трийсет дни.

— Благодаря — отговори служителят на вътрешния отдел.

— Има ли още въпроси? — Секретарят изчака една секунда. — Няма въпроси. Константин Дмитриевич — обърна се той към Меркулов, — може ли да ми отделите няколко минутки? Останалите са свободни.

— Саша, а защо не остави и теб? — поинтересува се Грязнов и погледна Турецки, когато излязоха навън.

— Защото бях седнал до теб.

— И до мен — добави Кроткия.

— Е, при теб ли отиваме? — обърна се Александър към Слава.

— Може и при мен.

— Тъкмо ще отворим английския джин от ЮАР! Имаш пълна бутилка в хладилника.

— Да не си станал ясновидец? Пълна бутилка от ЮАР! Но аз нищо не съм ти казвал... Как разбра?

— Нали твоите момчета върнаха на гражданина от ЮАР откраднатите вещи?

— А кой друг? Да не би твоите!

— И аз си помислих, че би било редно чернокожият милионер да се отблагодари на белия човек с някоя бутилка джин?

— О! Аз пък реших, че си ясновидец! — разочаровано поклати глава Грязнов. — А ти чисто и просто си бил обикновен Шерлок Холмс! Идвате ли с нас, Алексей Петрович?

— Само ако ще опитваме вкуса на джина...

— Тогава заповядайте — Грязнов гостоприемно отвори вратата на колата.

През целия път до „Петровка“ 38 Слава и Александър се поднасяха и шегуваха, но се чувстваше, че зад празните приказки в буйните им глави кипи напрегната работа. След пиперливите вицове и минали историйки разговорът постепенно ставаше сериозен и делови. Когато смехът от поредната шега стихна, Слава попита:

— Можеш ли да ми кажеш как за трийсет дни ще откриеш незаконните източници за финансиране?

— За трийсет денонощия — уточни Кротов.

— Секретарят праща събраната информация на ФСС и включва спецслужбите — добави Турецки.

— Щом е така... Пристигнахме. — Грязнов спря джипа си пред входа на главното управление на вътрешните работи. — Да те закарам ли в прокуратурата?

— За джина ли ти досвидя?

— Нали имаш среща с хората от спецслужбите — уточни Слава.

— Първо ще обмислим нещата в твоя кабинет с помощта на джина и тогава ще решим.

По думите на Кроткия джинът се оказа от най-високо качество, макар на Турецки да се стори, че дъха на украинска домашна водка самогон.

— А документчето си го бива. Кратичко и ясно — мина на служебни теми Грязнов. — Впечатлява.

— Главното е да подейства на президента — рече Турецки.

— Но си мисля, че така и ще остане само на книга.

— С този доклад секретарят на Съвета за сигурност си е подписал присъдата — обади се Кроткия.

— Смъртната? — усмихна се Слава.

— В политически план — да.

— Не съм убеден. Секретарят е костелив орех!

— Беше орех с хубава ядка. Сега е празен. А празният орех може без особени усилия да бъде смачкан.

— Не говорете така, Алексей Петрович — възрази Грязнов.

— Зад секретаря стои голяма сила!

— Каква?

— Нима не са останали негови хора в армията?

— Той ги загуби. Веднага след подписването на унизителния мир с Чечня.

— Наистина — подкрепи Кроткия Турецки, — такъв мир може да подпише всеки!

— Затова пък не загиват хора.

— Отлагане на събитията. Заложена е мина със закъснител. Ще дойде време и тя ще гръмне — отсече Кроткия и извади от своите „Беломор“.

— Че не загиват хора, е хубаво, не ще и дума, но Алексей Петрович е прав: това е мина със забавено действие. Грязнов, сигурно си забравил Бея и Хана. Мога да ти припомня.

— И руснаците си имат „бейове“. Не само чеченците. Аз говоря за народа.

— Изтокът е нещо специално — обади се Турецки и след кратко мълчание извади устава и го отвори на масата. — Тук са посочени няколко московски фирми и банки. Не можем ли да минем без спецслужбите? Със свои сили? Поне тук, в столицата?

— Мога да поема банка „Финист“ и фирма „Север“. Между другото, директорът е честен човек. Всичко е постигнал благо дарение на ума и желязната си хватка — рече Кроткия. — С „Финист“ ще се заемат момчетата от моя отдел. Става ли?

— А ти, Слава? — попита Турецки.

— Никак не ми харесва „Восток“... Ще възложи разработката на моите юнаци от първи отдел.

— Започвай! „Восток“ с какво се занимава?

— Цветни метали. Но това е за пред хората. Всъщност търгуват с наркотици.

— А пък аз ще се заема с Фармацевта Рикалов — реши Турецки.

— Отдавна трябваше — измърмори Слава.

— Още днес хората от спецслужбите ще полетят из градовете и селата на нашата велика родина — завърши Турецки и погледна колегите си. — Приятно ми е да ви съобщя, че най-сетне е образувано

следствено дело за историите в Ставрополския край и то е възложено на мен.

— Убийство ли? — попита Грязнов.

— Не се е стигнало до убийство. Кандидатът за губернатор Фьодор Степанович Супрун е успял да избяга и жив и здрав е пристигнал в кабинета на Меркулов. Така че ще ми се наложи скоро да замина на юг.

— За дълго ли? — поинтересува се Кроткия.

— Зависи от обстоятелствата.

— Надявам се, че ще успеете да отскочите на конгреса на РПДР. Ще се проведе в Кисловодск след две седмици.

— И кой ще ме пусне там?

— Като делегат на конгреса мога да ви уредя покана.

— Вий сте делегат на конгреса на РПДР?! — искрено се смая Турецки.

— Защо се изненадвате? Според легендата на МУР и ФСС аз съм акционер на фирма „Север“. И получавам хубави дивиденди, които за съжаление началството заприходява в държавния бюджет.

— Сега е ясно защо избрахте тъкмо нея — усмихна се Слава.

— Искам да докажа, че не всички фирми представляват нечии криминални интереси. Между другото, имам твърде любопитно предложение. За вас, уважаеми господин Грязнов.

— Слушам ви, Алексей Петрович.

— Какво ще кажете да проявите лоялност към новото движение? Ще смятаме това за начало на нова оперативна група.

— За кого ме вземаш?! — възмути се Слава. — Аз, ченгето, когото целият криминален свят уважава, да не кажа, че се страхува, да сложа подписа си под тези глупости? За нищо на света!

— Не бързайте — отговори спокойно Кроткия, сякаш незабелязал обръщението на „ти“, което не позволяваше на никого. — Първо помислете.

— Няма какво да мисля! — удари по масата Грязнов. — Всяка втора фирма има връзки с престъпния свят, а директорите са Признати бандити!

— Именно защото всяка втора, а не всички подред, ви съветвам да не бързате.

— Има някаква логика — замислено се намеси Турецки. — Слава, не се горещи...

— Хайде и ти — обади се укорително Грязнов.

— Не мога да разбера какво не позволява на главния да предаде на „Пантера“ делата за убийствата на тримата кандидати за губернаторския пост от Ставрополския край и на предишния губернатор Погалаев, но съм сигурен, че това време ще дойде. И тогава, Слава, ще има къде да се проявят твоите момчета!

— Те бездруго си имат работа — изръмжа Грязнов и запали цигара. — Аз не работя в търговска фирма, а в Московската криминална милиция! Те, имам предвид Признатите бандити, не са пълни идиоти, че да допускат до себе си ченгета. Прекрасно знаят кого преследвам и затварям, а кого изпращам при дядо Боже...

— При учредяването на партията не е възможна кой знае каква секретност. Е, и никой не шуми твърде много. Но повярвайте, след конгреса, когато се вземе решението за създаване на новата политическа сила, ще бъдат привлечени всички средства за масова информация. И не само нашите, но и от чужбина. Западът очаква от Русия дълбоки реформи както в политиката, така и в икономиката — Алексей Петрович Кротов неочаквано произнесе малка реч.

— Не ме интересува политиката — отбеляза Турецки.

— Много жалко.

— И на мен ми е мъчно, но имам друга професия. Възложено ми е да разследвам делото по отвличането на Супрун и аз ще го доведа докрай. Като ми възложат други, също ще се старая... Ти какво измисли, Слава?

— Не мога да те оставя сам на място, където убиват политическите лидери... И какво ме съветвате, Алексей Петрович? Да се включа ли във вашата секретна операция?

— Най-напред напишете заявление, че сте съгласен да поддържате благородното дело за създаване на партия.

— Това лесно, а после?

— Ще го занесете в хотел „Славянски“, където се намира организационният щаб на РПДР.

— В „Славянски“ ли? Да, тези благородни люде не са от най-бедните!

— Няма. Ще ви посрещнат ако не с радост, поне с голямо уважение. Не сте чели устава, Вячеслав Иванович. А там черно на бяло пише, че всеки гражданин или организация, подпомогнали делото според силите си, имат право да се подпишат под устава. По-точно под призива за включване в дейността на партията. С това, изглежда, се подчертава народностният характер на бъдещата партия — усмихна се Кроткия.

— Нещо не виждам подписи на обикновени граждани — отвори устава Турецки.

— Нали ви казвам, че не се шуми много-много. И освен това членският внос може и да не е голям — зависи от възможностите ви, — но все пак е с шест нулички...

— Трябва и да плащам ли?! — възмути се Слава.

— Двеста долара — „зарадва“ го Кроткия. — Ще ги платя вместо вас.

— Подписвам се! Само че трябва да съгласувам участието си с министъра.

— Мисля, че министърът няма да възразява. Нали лихвите ще влязат в касата на МВР.

— Сега пък какви лихви? — стъписа се Слава.

— Които ще дойдат след приемането на устава.

— И кой ще ги плаща?

— Мисля, че организаторите на конгреса. Участието на МУР ще бъде оценено по достойнство.

— Значи МУР трябва да работи за тях? — попита Грязнов след кратка пауза. — За нищо на света!

— Ще работите, както сте работили и досега, за благо на родината — усмихна се изискано Кроткия.

— Отлична идея! — поде Турецки. — Заслужава си да се помисли по въпроса. Можем да се внедрим дълбоко в тази политико-криминална структура.

— Кой ще ме пусне там? Познават ме като петте си пръста!

— Познават те, но в МУР не си само ти — възрази Александър.

— Хората се променят. Особено в нашето напрегнато време — рече Кроткия. — Мога да поработя върху вашите артистични заложи.

— Не ставам за актьор.

— Ако е за много пари? Не за собствения джоб, а за държавния бюджет...

— Ако е за много, може и да помисля — усмихна се хитро Грязнов.

Запищя телефонът.

— Грязнов слуша! При мен е. Давам го — подаде слушалката на Турецки Слава. — Меркулов.

— Да, цял съм внимание! Веднага ли да хукна? Не може ли след час? Ясно. Тръгвам. — Александър затвори телефона и огледа приятелите си. — Константин Дмитриевич ме вика спешно.

— След като трябва да чуеш какво са си говорили с Хвостов, ще бързаш — усмихна се Грязнов. — Зарежи всичко и напред!

— Тръгвам.

— С кола ли си?

— Ще се оправя.

— Ще те закарам — стана от мястото си Кроткия.

— Нали щеше да ми преподаваш уроци по актьорско майсторство — напомни Слава.

— След като подпишеш устава.

Пред прокуратурата на Руската федерация, стискайки на сбогуване ръката на Турецки, Кроткия рече:

— Александър Борисович, обърнете внимание на зачестилите посещения на господин Потапов в Ставрополския край.

— Господин Потапов пътува доста често и из други области...

— Да, но там не са убивали кандидати за губернаторския пост.

— Убийствата след неговото пристигане ли са ставали?

— След няколко дни.

— Благодаря, Алексей Петрович.

— До скоро виждане.

— Довиждане.

Меркулов вече чакаше Турецки в кабинета си и веднага му подаде едно листче:

— Чети.

С постановление на главния прокурор на Русия Турецки се назначаваше за ръководител на следствено-оперативната група за разследване убийствата на губернатора Погалаев и другите трима политици. Пълномощията му бяха необичайно големи, под негово

подчинение минаваха не само служителите на ФСС и МВР в Москва, но и от краевите управления, в това число и началниците им. Турецки имаше право да взема самостоятелни решения, дори да заповяда употребата на оръжие.

— Доволен ли си? — усмихна се Меркулов.

— На какво да се радвам, трябва да се работи — избягна отговора Турецки. — Виждам, че главният вече е узрял...

— Нямаше начин — усмихна се Константин Дмитриевич. — След такова конско може и да презрее. А презрелият плод пада.

— Конското му чете секретарят на Съвета за сигурност...

— Че кой друг? Зае се сериозно.

— Бяла врана в черното ято.

— Така-така — усмихна се Меркулов. — Станаха смели... нямат удържане! Та кой е в ятото?

— Ако взема да изброявам, ще ми изтръпне езикът!

— Ако беше казал такова нещо преди десетина години, щяха да те изпратят доста надалеч... Живеем в любопитни времена.

— Какво му е на времето? Вървиш и гледаш къде стъпваш. Ако пропуснеш нещо, не ти мърда куршум или тухла по главата!

— Е, и преди са стреляли по теб...

— Така е — съгласи се Турецки. — Но по-рано за убийството на един милиционер цялата банда щеше да отиде на бесилката! А сега ни гърмят като зайци и нищо — разминава им се.

— Невинаги. И ти го знаеш не по-лошо от мен.

— Спомням си, ти казваше, Костя, че основната спойка на обществото е законът...

— Именно. Но когато правилата не се спазват, влиза в сила друг закон.

— На джунглата ли?

— Законът на възмездиято.

— Аха.

— С Краля на казиното ти го използва на практика — и не стана лошо. Къде са ония, шефовете на Краля? Много далеч. Там, където ще идем и ние, но по-късно.

— Не всички, Костя, не всички. Някои си пекат задниците из италианските курорти и не им пука за теб, за мен, нито за цялата страна!

— Почакай, Саша. И при тях ще дойде възмездието. А за черното ято ще ти кажа следното. Каквото прави Бог, все е за хубаво.

— Помогни си сам, за да ти помогне и Господ! — усмихна се Турецки. — Тази пословица някак по ми харесва.

— Така да бъде, да се върнем на нашите си работи. Имаш задача, пълномощията ти са огромни. Работи!

— Нали все това правя, работя. Има убити, значи трябва да има и убийци. Ще ги търсим, но ми помни думата, Меркулов, ще си свършим работата, ще имаме късмет, ще стигнем до голяма птица, но тя ще хвъркне. По-точно, ще ѝ помогнат да хвъркне.

— А ти направи така, че да не хвъркне. Сложи по-здрава примка.

— Мога да сложа и такава, че орел да не може я разкъса. Но пак ще се намерят помощници, ще я порнат с ножче и върви го търси!

— Докато в черното ято кръжи бяла врана, работи спокойно.

— Ще я изкълват и окото им няма да мигне.

— Ще видим. А ти побързай.

— Кога да тръгна?

— Какви задачи имаш в Москва?

— Достатъчно. Нали знаеш: седем следствени дела са в производство!

— Сега имаш едно дело — Ставрополският край. И те питам колко време ти трябва в Москва, за да предадеш делата на други следователи — вече съм се разпоредил за това.

— Между другото, Кроткия никак не харесва господин Потапов. Според мен не може да го понася дори от разстояние. Та служителят на отдел „Вътрешно разузнаване“ в МВР Кротов ми съобщи, че всичките убийства са извършвани след пристигането на господин Потапов в Ставропол.

— Нали знаеш, че Юрий Петрович Потапов, след като се озова в президентското обкръжение, официално се оттегли от бизнеса си, но всъщност се явява шеф на „Сибирско злато“. Освен това отдавна държи в ръцете си ССК, акционерното дружество на стокотроизводителите от Ставрополския край. И тук, в Москва, поддържа тесни връзки с представителя на ССК.

— С господин Гурген Акопович Асатрян — уточни Турецки. — Когато идва в Москва, Колесниченко най-напред бърза не в някой луксозен „Президент-хотел“, а право при Гурген Акопович.

— И къде се е окопал въпросният Акопович?

— На улица „Горковска“. Близко до Мечите езера има голяма къща. Естествено, с червени тухли и охрана. По документи в сградата се помещава представителството на ССК, но там не се провеждат никакви делови срещи. Някои хора си живеят царски!

— Бързо си събрал информация, Саша — похвали приятеля си Меркулов. — Завчера ти прошепнах за ССК, а ти вече си изровил толкова информация! Браво...

— Най-после ме похвали — усмихна се Александър. — Работим Костя. Ти заповяда, ние работим. Нали включих оперативните служби на градското управление на милицията, те разполагат с огромна информация.

— Смятам, че при такива темпове на работа пет дни в Москва са ти много! И за предаване на старите дела, и за събиране на информация за ставрополския губернатор.

— Достатъчни са — отвърна след малко Александър. — Наистина, искаше ми се да прислушам „фармацевта“ Рикалов...

— Да не бързаш да откриеш източника на огромното му богатство? — усмихна се Меркулов.

— Тъй вярно, Константин Дмитриевич!

— Мисля, че Лиля Федотова се занимаваше с Рикалов, нали?

— И още се занимава.

— Нека продължава в същия дух. Твоята задача е една — Ставрополския край. И да даде Господ да разплетеш поне едно убийство...

— Костя, обиждаш ме — усмихна се Турецки. — Защо да ходя на хиляди километри да гоня дивото!

— И от кого ще започнеш тук, в столицата?

— Нали каза, че Супрун бил тук. Сега ще му звънна и ще отида.

— Утре сутринта — реши Меркулов. — Остави човека да си почине. Той се държи, но личи, че е преживял доста.

— Ще разрешиш ли да взема автомата с мен в Ставропол?

— Вземай го.

— Като идвах при теб, срещнах в коридора Чирков. На него каза ли му за пълномощията ми?

— Нищо не съм му казвал, но виж, за командировката ти... впрочем не. Той пръв се поинтересува не мога ли да му съдействам да

го вземеш в твоята група. Точно така беше.

— Откъде е научил?

— И аз това мисля — откъде? — пророни замислено заместник главният прокурор на страната. — Макар че като зонален прокурор отговаря за Ставрополския край и вероятно си има свои канали...

— Чрез кого?

— Малко ли началник-управления и помощници има главният...

— Секретарят покани ли главния при себе си, или му позвъни?

— Позвъни му. Разбира се, секретарят на Съвета за сигурност има такъв характер, че можеше да го извика при себе си, но не мисля, че просто така си е грабнал шапката и е хукнал. Но телефонният разговор е бил суров, дори груб.

— С една дума, секретарят натрил носа на главния прокурор?

— Може и така да се каже.

— И ти предполагаш, че след такъв остър разговор главният е плакал на рамото на помощниците си? Вятърът духа откъм кабинета на секретаря. Намерили са се доброжелатели. Нали ти казвам: бяла врана в черно ято!

— Винаги се намират доброжелатели. И не само около секретаря — съгласи се Меркулов.

— Прати ми Чирков — каза Александър.

— Добре ли си помисли?

— И за мен говорят, че вземам подкупи. Във валута.

— За теб не съм чувал, но с Чирков е по-сложно...

— Оправяй му заповедта — повтори Турецки. — Ще взема Чирков не само проформа, но и ще го направя най-близкия си помощник, гълъбчето.

— Надалече гледаш — отговори Меркулов след кратък размисъл. — Но внимавай, това е опасно!... Грязнов няма ли да ти прати някой от неговите барети?

— И той самият ще дойде, ако стане горещо. Виж, Алексей Петрович Кротов със сигурност ще дойде. На конгреса. За да изпълни указанията на министъра.

— На конгреса на РПДР ли?

— Именно.

— Той пък каква работа има там?

— Делегат е. Нали ти казвам, по заповед на министъра.

— Хубаво си живее Алексей Петрович!

— Направо му завиждам! Щом кацна в Ставропол, всяко куче ще знае, че е пристигнал старши следовател от столицата. А като се появи Кроткия, всичко е скрито-покрито. Навсякъде има приятели, не в нашите среди, а там, където ние нямаме достъп. Веднъж ми разказа, че е пил на брудершафт със самия Кръстник!

— Да не си измисля? — не повярва Константин Дмитриевич.

— Кроткия не говори излишни работи. Щом казва, че е пил, значи така е било.

— До утре, Саша — сбогува се Меркулов. — Намини след разговора със Супрун.

— Ще се отбия.

По пътя към кабинета си Турецки срещна зоналния прокурор Валерий Викторович Чирков, който сякаш го чакаше, запалил цигара до прозореца.

— Всичко е наред, Валера. Ще дойдеш. Върви при сътрудника на Меркулов, а после в счетоводството да си оправиш командировъчното.

— Благодаря, Александър Борисович!

— Няма за какво. Не те вземам на разходка. И виж какво, пригответи ми статистически отчет за ставрополските дела. Убийства, бандитски сбивания, други тежки престъпления... Мисля, че няма нужда да те уча. Нали си зонален — трябва да ги чаткаш тези работи.

— Слушам.

— Валера, да не си военен?

— Преди работех в разузнаването.

— И си завършил военната академия?

— Военно-юридическия институт.

— Ще заминем след четири-пет дни. Със здраве! — завърши Александър.

Из прокуратурата на Русия се разнасяха всякакви слухове за старши прокурора от следственото управление Валерий Викторович Чирков. Имаше подозрения, че взема подкупи и е замесен в изтичането на секретни материали, че поддържа тесни контакти с хора от подземния свят, но без никакви доказателства. А що се отнася до връзките му с криминалния контингент, може да се каже само едно:

няма прокурор или следовател без подобни познанства, работата е такава. Наистина, от познанство до познанство има разлика. Едно е да разговаряш в служебния си кабинет и съвсем друго — да седиш на маса в скъп ресторант със заподозрян в особено опасно престъпление. А Чирков беше ходил, и то неведнъж. От друга страна, мигар Турецки не е седял с такива хора? Случвало се е, и то не един или два пъти. Отново заради работата, тя е такава. Не че бе разпитвал специално, но до слуха му беше достигнало, че Чирков има разкошен апартамент в Крилатское, хубава вила и две коли.

В кабинета си Александър намери следователя Лилия Федотова. Някога бяха доста близки, но отношенията им много отдавна станаха чисто професионални. Връзката им бе прекратена след едно на пръв поглед незначително събитие. Веднъж Лилия срещна Турецки на „Тверски“. Той се разхождаше с дъщеря си.

— Тате! — извика Нина. — Виж какви цветенца! Може и да си откъсна?

— Не бива, зайче. Нека си растат. Ти ще откъсне, друг също ще поиска и какво ще стане? — Турецки търпеливо ѝ нежно внушаваше на дъщеря си.

— Няма да има цветенца — отговори детето.

— Правилно, зайче. Няма да има.

Александър забеляза Федотова и Лилия въздъхна облекчено. Тя се скри зад едно дърво и дълго гледа как се отдалечават и изведнъж нещо я убоде право в сърцето. За първи път помисли, че Турецки е семеен човек, че си има свой живот и грижи, че в края на краищата е женен и неведнъж беше казвал, че обича жена си. Лилия нямаше никакви планове по отношение на ръководителя на следствената група, в състава на която влизаше някога. Не, тя беше жена със свободни нрави, без предрасъдъци, но сега, като гледаше момиченцето, изведнъж си помисли, че и за нея е време да има деца, скоро щеше да стане на трийсет, време е да миряса.

— Лиля, кажи ми, моля ти се, с какви средства зоналният прокурор Чирков е получил апартамента, вилата и двете западни коли? — попита Турецки още от вратата.

— Всички го знаят. Освен теб, естествено.

— И?

— От заплатата на жена си.

— Каква трябва да е тази заплата, като една кола струва към двайсет хиляди долара?

— Нагоре — към трийсет и пет. Чирков има и джип.

— Още повече... И къде работи жена му?

— Не е важно къде, а при кого.

— Изплюй камъчето де!

— При Гурген Акопович Асатрян.

— Значи в ССК. Любопитно... И като каква?

— Елисавета Максимовна, както и мъжът ѝ, е с юридическо образование. Води се юрисконсулт на фирмата.

— Какво значи „води се“?

— Не получава твърда заплата, а ѝ плащат процент от договорените сделки. И взема прилично.

— Е, чак за джип!

— Кой знае? Зависи от сделката.

— Най-вероятно незаконна.

— Добър следовател си, Александър Борисович, отвътре ти иде, но все се обажда в теб съветският човек — усмихна се Лилия. — Не се сърди. При най-малкото нещо — криминална история. Тогава прати на подсъдимата скамейка и шефа! Нали знаеш само колко данъци е платил.

— С удоволствие, но са ми къси ръцете!

— А какво така те интересува Чирков?

— Вземам го в моята група, в Ставропол. А, още не знаеш...

— Щом е за Ставропол, не е трудно да се досети човек за какво става дума. По политическите убийства ли?

— Да, Лилечка, да! Заминавам. Казват, че казачките там били бонбонче!

— Жените ще ти изядат главата някой ден. Помни ми думата!

— Пепел ти на езика!

— И не те съветвам да вземаш Чирков!

— Защо?

— Шесто чувство. Усецам неприятност. Гледам те и усецам — няма да се размине без нещастие.

— Завчера почина съседът ми във входа. Ако ти кажа от какво, няма да повярваш — каза изведнъж Турецки, след като помълча малко.

— Защо пък? — възрази Лиля. — Ще повярвам.

— Излязъл на улицата да разхожда кучето си. Наоколо чирикат врабчетата, летят гълъби. Съседът се зазяпал по гълъбите, отворил си устата и... се задавил, започнал да се задушава, паднал и умрял.

— И какво му е паднало в устата?

— Нали ти казвам, летели гълъби! Какво, не се ли сецаш?

— И в нашата градинка летят.

— Можеш да гледаш гълъбите, Лиля, но не си отваряй устата — каза сериозно Турецки. — Съседът се задавил от курешка на гълъб, влязла му в кривото гърло. И се задушил.

— Лъжеш! — засмя се Лилия.

Тя погледна внимателно Турецки, като се стараеше да познае дали говори сериозно, или все пак се шегува.

— И защо ми разказа всичко това?

— За да усмиря шестото ти чувство. Човек може да умре и от изпразнение на гълъб, особено ако стои с отворена уста. А пък аз, Лилечка, ще се постарая да си държа моята заключена.

— Турецки, ти се безсмъртен — въздъхна Лилия.

— Така вече е по-добре — усмихна се Александър. — И още нещо, скъпа. Ще се наложи да водиш самостоятелно делото на „фармацевта“ Рикалов. Напускам те и минавам в ставрополската група.

— Какво точно ти трябва?

— От фирмата на Рикалов се интересува секретарят на Съвета за сигурност Хвостов, а не аз. При него тя е в първата десетка за изясняване източниците на доходи.

— Доходите — а те са огромни — зависят от търговията. Друг въпрос как се разпределят. Още не сме си изяснили всичко, но Рикалов си плаща добросъвестно данъците.

— Фармацевтиката е фина работа. Бурканчета, прахчета, хапчета... А не може ли вместо аспирина, в пакетчето да има нещо бяло, но със специфичен вкус и мирис?

— Доколкото знам, Рикалов не си играе с наркотици.

— Може и да е така, но малките „рикалчета“ из цяла майчица Русия могат да се поддадат на изкушението.

— Няма да ми стигнат силите, Александър Борисович — усмихна се Лилия. — Огромна е майчица Русия!

— Ще ти помогнат, Лиля.

— Кой?

— Ще ти се обадят. И много е възможно дори още днес да ти звъннат.

В десет сутринта Турецки спря пред кооперацията в „Лаврушински переулок“, където бе отседнал Фьодор Степанович-Супрун.

— Фьодор Степанович? — попита Александър мъжа, който му отвори.

— Същият. А вие сте Александър Борисович? Костя ли ви изпраща?

— Познахте. Здравейте.

— Здравейте. Заповядайте.

Апартаментът беше тристаен, имаше просторен, съвременно обзаведен хол, с дървена ламперия по стените, мека и уютна мебел, музикална апаратура.

— Отдавна исках да дойда тук — призна Турецки. — И ето че ми излезе късметът.

— Знаете ли, в този квартал са живели почти всички известни писатели — Фадеев, Паустовски, Федин, Асеев. Точно в този апартамент е живял Александър Фадеев! Поне така ми каза Юрий Игоревич... Приятел, земляк — поясни Супрун, като видя въпросителния поглед на госта си. — Директорът на „Машук“. Костя не ви ли разказа?

— Аз обичам да получавам информация от първа ръка — усмихна се Александър.

— Тогава заповядайте на масата! — покани го Супрун.

— Кого още чакаме — попита Турецки, като видя масата, отрупана с блюда с всевъзможни деликатеси. — Десет души?

— Защо? — учуди се Супрун. — Обикновена казашка храна. За двама.

— Богато живеят казаците.

— Не умират от глад. Но работата не е в това. Винаги можеш да се натъпчеш, но виж, с душата е по-сложно... Какво сме се разприказвали! Сядайте. Вино, ликьор, коняк? От нашия, ставрополски?

— Може — съгласи се Александър.

Постепенно се разприказваха. Александър научи, че Супрун има две деца, жена, брат Иван, при когото сега живее семейството му. Фьодор Степанович разказа подробно за отвличането, бягството и разговора с Меркулов. Супрун говореше стегнато, чувстваше се, че е силен мъж и никак не е от страхливите. Незабелязано минаха на „ти“.

— Фьодор Степанович, не ти ли омекнаха коленете? — попита Турецки.

— От къде на къде?

— Те няма да мирясат. Това са чакали.

— Там, в моя край, няма да ме закачат. Пък и моето братче вече е вдигнало скандал. Той още не знае нищо конкретно, а когато научи... Ела виж! Как ти се вижда моят юмрук? — Супрун поклати огромния си юмрук.

— Страхотен!

— А на Иван е като ковашки чук!

— Но куршумът не пита...

— Няма да посмеят. А ако го направят, после казаците ще ги натръшкат като снопи.

— А има ли с какво?

— Ще се намери. Отначало и аз се съмнявах, но след разговора с Костя разбрах, че сега вече ще си траят. И наистина ще ме пазят. Те са чакали, страхливи зверове.

— Не се заблуждавай. Станали са нагли. Чакалите са много упорити. Четири убийства. Нагли, откровени и професионални.

— Знаеш само за четирите. За тези, за които пишат във вестниците, а всъщност са повече. Премахват и свидетелите. Пък и изпълнителите също. Соколов — убиецът на Погалаев, беше намерен в реката. И всичко е скрито-покрито. Такива ми ти работи, Александър Борисович...

— Точно затова ще дойда при вас. Ще търсим.

— Защо не дойде по-рано? Аз не съм професионалист, но и глупакът разбира, че разследване се прави веднага след убийствата, по горещите следи!

— Във вашия край УВР и ФСС се ползват с добра репутация. Още повече че началниците им са получили най-строги заповеди.

— Президентът също нарежда незабавно да се изплатят заплатите на миньорите!

— И няма не го правят?

— Пускат им по нещо. Като на кучета! А откъде ги вземат? Да не мислиш, че от собствения си джоб? Вземат от пенсионерите, учителите, инженерите, учените! Лоши работи стават в държавата, в нашата Русия.

— Говорил ли си за това с хората?

— Разбира се!

— И какво?

— Нищо. Хората мълчат. Кузбас е далеч, Воркута още повече, там е студено, а при нас топло, земята е такава, че суха пръчка да боднеш, след година ще порасте дърво! А може и да не вярват. Помня, един старец хубаво го каза. Не е допрял още ножът до кокала, казва, гладният човек е звяр. Търпят, значи не са озверели. Аз, вика, ще повярвам, когато чуя, че същите тия миньори са разкъсали на парчета началниците-милионери!

— Може и да се опитат, ама човекът с пушка пречи...

— За какво говориш?! Какъв човек с пушка... Всичките ще смачкат.

— Искаше да ми кажеш нещо, или така ми се е сторило? — попита Турецки и като улови въпросителния поглед на събеседника си, добави: — По въпроса за получените заповеди?

— Чувал съм за заповедите на министъра до ФСС и УВР — отвърна неохотно Супрун. — Пили сме по някоя друга чашка с местните началници, а и със самия Колесниченко. Че и прокурорът не изоставаше... Гледам, искаш да измъкнеш нещо от мен, ама и аз не знам какво. По-добре задавай конкретни въпроси — ще отговоря. Между другото, чел съм преписките по убийството на Василиев.

— В Ставропол ще прегледам документите по четирите случая. Повече ме интересуват личните качества на жертвите. Ти познаваше ли се с тях?

— И с четиримата. С Погалаев съм имал само служебни взаимоотношения. Губернатор... Най-близко познавах Григорий Ефремович Василиев. Той май беше най-силният конкурент на Колесниченко. Доктор на техническите науки. Шеф на катедра в университета. Пък и по хората на погребението може да се съди. Много хора дойдоха на гробището...

— На колко години беше?

— Минаваше петдесет и четири.

— Значи е оставил деца...

— Три. Двама синове и дъщеря. Синовете са големи, Григорий и Артъом. Работят във Федералната служба за сигурност.

— Офицери ли са?

— Григорий скоро стана подполковник, Артъом е капитан.

— А дъщерята?

— Тя е ученичка. В осми клас. Дашенка се казва. Приятелки са с моята Оля.

— Какво казват синовете? Или и те мълчат?

— Говорих с тях. Живеем в една кооперация, подръка са ми. На вид са спокойни, но усещам нещо, не мога да го изразя с думи. Синовете няма да простят.

— Участваха ли в разследването? — попита след кратко мълчание Турецки.

— Олег Владимирович не разреши.

— Макеев? Началникът на ФСС?

— Той. Включи единия в групата по убийството на Скачко, втория по случая Приходко.

— Формално е прав. Наказателният кодекс не позволява. Не е редно. А в чисто човешки план... Само Бог знае — рече Александър.

— Какви хора бяха Скачко и Приходко?

— За Приходко казах на Меркулов...

— Застрелял го бодигардът му. В басейна на вилата. Разказвай.

— Какъв бодигард? — втренчи се въпросително в Турецки Супрун. — За пръв път чувам.

Разбрал, че е казал нещо излишно, Александър се постара да се измъкне.

— А не се ли носеха такива слухове из града?

Супрун погледна предпазливо следователя, запали цигара и пусна едно кълбенце.

Турецки беше получил сведенията за участието на бодигарда в убийството от Кроткия, но той не му каза откъде е получил информацията.

— Това е една от работните версии — поясни Александър. — Наистина, кой може да го застреля в собствения му дом? Изводът се налага от само себе си. Приближен човек, на когото домакинът вярва...

— Бодигардът Пьотър ли се е казал? — прекъсна го Фьодор Степанович.

— Да — забави се с отговора си Турецки.

— Пьотър Ворончук?

— Точно така.

— Този Пьотър Ворончук загина. В Чечня.

— Не знаех — поклати глава Турецки. — Как е станало?

— Носеха се разни слухове...

— Преди да стигне Чечня ли?

— Стигнал. И дори успял да повоюва. Но не загинал в бой! Отишъл си от този свят безславно. В пиянско сбиване. За останалото ще питаш Гриша, по-големия син на Григорий Ефремович. Бог да го прости...

— Непременно ще попитам — обеща Турецки. — Скачко е бил бизнесмен, нали?

— Бизнесмен, но не от бившите престъпници! Всичко, което имаше, беше постигнал с ума си. А беше умен. Държеше Железноводск, това беше негова територия. Там го намериха, в родния му град, в покрайнините. Прострелян в корема и с куршум в главата, с контролен изстрел, както вие се изразявате.

— Голям бизнесмен ли беше?

— За нашите мащаби — голям.

— Значи не се е движел без охрана?

— И аз се движа с охрана, а пък на, паднах им в капана.

— Ти, Степанич, си направил грешка.

— Каква?

— У нас в Москва охраната придружава чак до входната врата на жилището.

— Но нашата кооперация не е хан, а за началници, така да се каже. Във фоайето има дежурен с униформа.

— Сигурно е от общинската охрана.

— С униформа. И пистолет. Но ако тя чакали намерят начин да минат край него? Та измислихме светлинния сигнал. Аз, Саша, година и половина се движа с охрана, а все не мога да свикна. Понякога забравям да светна и моите момчета за броени минути са пред вратата!

— Не е много сложно да се мине покрай пазача. Още повече че те е арестувал милиционер, старши лейтенант. А за младежа с

пистолета той е началник.

— Не беше сам. Имаше още двама милиционери и едно момиче. Симпатично между другото. Казваше се Маша, като жена ми. Старши лейтенантът, както и да е, ами останалите как са минали?

— Какво толкова — махна с ръка Турецки. — Не само ти живееш в тази кооперация. Да кажем, дошли на гости при дъщерята на началника на УВР или ФСС!

— При нас е прието гостите да се представят на дежурния. С документи.

— Значи са влезли с редовни документи и покана. Сигурно са ги проверявали?

— Ще питаш по-малкия син Артъом.

— Поинтересувах се за делата при зоналния прокурор на вашия край. Следственото управление на прокуратурата е стигнало до извода, че убийството е резултат от сблъсъци между групировки. Оказва се, че Скачко е бил преследван за дългове...

— Какви дългове, по дяволите?! Скачко никога и на никого не е бил длъжник! Зная със сигурност — прекъсна го Супрун. — Разбира се, най-лесно е вината да се стовари на покойника. Няма т срам от мъртвите... Преди Скачко да се кандидатира за изборите, всичко беше тихо и мирно. Нито сблъсъци, нито неизплатени дългове!

— Ами ти, Степанич, какво мислиш по въпроса? — попита след малко Турецки.

— Същото ме пита и Костя. Поразмърдай си мозъка и виж на кого е изгодно това. Ако убиват съперниците на губернатора, значи той ще има полза. Така и му казах.

— И какво отговори Константин Дмитриевич?

— Почакай — отговори след малко Супрун. — Костя твърди, че пряката полза от убийствата е за губернатора, макар, естествено, да не ги убива лично той. Според мен виновни са неговите хора.

— Това вече е обвинение, Фьодор Степанович. И то твърде сериозно. Аз на ваше място нямаше да избързвам с изводите, докато не се съберат железни улики — поясни Турецки.

— Колесниченко може и да не изпраца лично убийците, но е сигурно, че той е в нечии много здрави лапи.

— Вече ми става по-ясно — оживи се Александър. — Да си призная, успях да се запозная с биографията на Колесниченко само в

обща линия, но там нищо не се споменава за неговите приятели. Какво можеш да ми кажеш?

— Според мен хора от типа на Колесниченко не могат да имат приятели.

— И от какъв тип е Колесниченко?

— Саша, виж каква кариера направи! И то само за пет години! От началник на строеж се издигна до кмет на Пятигорск... Ходил ли си там?

— Няколко пъти.

— Истинска златна мина! А Николай Михайлович е умен. Една годинка поцарува, а се награби толкова, колкото други за десет години няма да успеят. Я се опитай да отидеш на санаториум! Друг път ще отидеш! Няма вече санаториуми! Кръчми, казина, офиси, банки. И всичко е частно, а не на трудовия народ. От кмет направо кацна в Държавната Дума в Москва! А там, изглежда, е завързал връзки — и пак към родния край. Като дойдеш, ще видиш.

— Представям си. Кръчми, казина, офиси, банки... На какво се чудиш, Степанич? Картичката е такава не само в Ставрополския край. Във всички големи градове е така.

След кратко мълчание Турецки попита:

— И кое му е хубавото? Ако сега, Фьодор Степанич, ти предложат да се озовеш в онова време, съветското, ще се съ согласиш ли?

— Не.

— Защо?

— Така изведнъж не мога да отговоря...

— И аз няма да се съглася.

— През последните години по високите етажи на властта започна да смърди — изрече Супрун.

— На какво?

— На умряло. Защо се смееш? Истина ти казвам. Например отиваш при първия. Седнал. По правило, в края на дълга-предълга маса. Изглежда мъничък, крехък, макар всъщност да е обикновен човек. А масата е километрична, наоколо са строени десетки еднакви столове. И той, мръсникът, дори не става! Махва ти с ръка, влизай. И пак повтарям: в кабинета мирише на труп. Пък човекът седи там година, две, десет, че и няколко десетки. И да не искаш, ще се вмиришеш. Злато да ми дават, пак няма да се върна в ония години! Той

си седи, а по полето се разхождат прасета! И то не из голо поле. Пускали сме, Саша, свинете в доматените градини. Няма транспорт, не говоря за хладилници, такова нещо изобщо не сме имали, а жегата до Бога, доматите се разкапват. И ние пускахме свинете вътре. Все някаква полза ще има. Ами да вземем сливите, зарзалите! С булдозери ги наливаме в ямите! А на тоя, дето седи в кабинета, закачат орден „Герой на социалистическия труд“! Нали реколтата наистина е нечувана!

— Ами сега как е?

— Сега, Саша, колите чакат на опашка за домати. И не какви да е коли. Почти всички са с хладилници.

— Значи вървим по правилния път!

— Виж цените. Аз надникнах по московските сергии и ахнах. Седем-осем хиляди! А при нас от полето ги вземат по хиляда и двеста!

— Хора с кавказка националност — уточни Турецки.

— Те. Опасен народ са.

— И от твоето стопанство ли карат?

— Караха. Поразвързахме кесиите, потънахме в дългове, но си купихме собствени камиони с хладилни камери. Сега сами си ги караме. В това число и тук, в Москва.

— Знам — „Машук“ — рече Турецки.

— Този апартамент също се води на фирмата.

— А как гледа на това ССК? Особено генералният директор господин Юсин, Миша Мусолини?

— Под вежди.

— Ами Колесниченко?

— Колесниченко ме поддържа. Ако не беше той, смятай, че съм отишъл по дяволите!

— Степанич, отклонихме се от темата. Значи Николай Михайлович няма приятели. Но нали прекарва с някого свободното си време?

— Преди да се кандидатирам, често се виждахме.

— Интересуват ме отношенията му с прокурора Власенко, началника на местната ФСС Маркуша и на краевото УВР Макеев — направо започна Турецки.

— Много бих искал да те зарадвам, да извадя веществените доказателства на масата, както се казва, но за съжаление ги няма.

— А аз дори не съм те молил за такова нещо — усмихна се Александър.

— Иначе отношенията им са приятелски. Поне така ми се струва.

— Забележката ти за доказателствата ме заинтересува...

— Губернаторът, прокурорът, двамата началници — това е местната власт. И ако тя не може да разкрие нито едно убийство, съгласи се, идват ти разни мрачни мисли...

— Да погледнем на нещата от другата страна — предложи Турецки и извади от джоба си снимка.

— Не знам кой е този — отвърна Супрун, втренчен в снимката.

— И нито веднъж ли не си го виждал? Хубаво го виж, Степанич.

— Не. Не съм го виждал. Не се оплаквам от зрителната си памет. Може да съм го зърнал бегло, но ако трябва, ще си спомня къде и при какви обстоятелства.

— А Колесниченко и останалите трима са се срещали с него неведнъж. И не къде да е, а в Ставропол. Това е Юрий Андреевич Потапов — почука по снимката Турецки.

— Почакай! Значи това е господин Потапов...

— Самият той.

— Чувал съм за посещенията му. Но не съм имал честта да го срещна.

— Не са те запознали, Степанич! Не си бил нужен на губернатора и на началниците, нито на самия Потапов, за тях си чужд човек. И дори опасен.

— Та той е от президентския екип...

Турецки искаше да каже на Супрун, че по-рано господин Потапов е лежал в затвора, но погледна събеседника си и реши да не го разочарова. Явно човекът вярваше в хората на президента, нека си вярва, то ще е до време. Александър прибра снимката в джоба си.

— Александър Борисович, а защо носиш снимката му със себе си? Нима... — започна Фьодор Степанович, но Турецки го прекъсна:

— Знаеш ли, че моят бивш шеф, който две години бе главен прокурор на Русия, лежи в лефортовския затвор?

— Чета вестници, гледам телевизия — усмихна се Супрун.

— А и той беше виден представител на президентския екип, да не говорим за бившия шеф на охраната на президента, директора на ФСС, уволненият вицепремиер и останалите правителствени

чиновници с по-нисък ранг. — Турецки погледна Супрун и се усмихна. — Не се вълнувай, Степанич. Ще се справим. — Той си погледна часовника. — Меркулов помоли да се отбиеш при него. Мога да те закарам.

— С кола ли си?

— Да.

— Но как така? — Супрун изразително прекара пръст по гърлото си. — Пил си...

— Разбирам. Не е правилно. Но какво да правя сега?

— Да тръгваме.

— Трябваше да пооправим — кимна към масата Александър.

— Няма проблем. Съседката, вдовица на писател, почиства. Нали разбираш, пенсията е мизерна. Ние ѝ помагаме.

— Тя има ли ключ от апартамента? — поинтересува се Турецки.

— Да, Галина Николаевна си има ключ.

— Предполагах, че външни хора нямат достъп, а то било хан — измърмори недоволено Александър.

— Тя е приветлива, добра жена. Ако подозираш всички, по-добре да не живееш!

— Добротата и простотата ни погубват — все така недоволен продължаваше Турецки. — По-добре тази вдовица да е някоя хиена! Баба Яга! Не попитах дали твоят Юрий Игоревич често кани гости тук?

— Той е затворен човек. Заклет ерген. Не се занимава с жени.

— Това не е хубаво — рече назидателно Александър. — Жените трябва да се обичат. Господ затова ги е създал...

Докато отключваше вратата на колата си, Александър по навик незабелязано огледа спрелите наоколо автомобили. Набитото му око се плъзна по затъмнените прозорци на вишнев мерцедес. През предното стъкло неясно се виждаше фигурата на шофьора и главите на двамата седнали отзад мъже. Турецки потегли и след известно разстояние забеляза в страничното огледало движещия се след него мерцедес. Професионалната интуиция му подсказваше, че и дума не можеше да става за някаква случайност. И той реши да провери. След Полянка

излезе на „Садовое“, мина по моста, зави надясно и се засили покрай реката по посока на стадион „Лужники“. Мерцедесът не изоставаше.

— Саша, ама ти не караш към прокуратурата — обади се Супрун. — Може да не познавам добре столицата, но мисля, че се движим в друга посока.

— Обърни се. Виждаш ли мерцедеса?

— Е?

— Не се отделя от нас. Още от апартамента ти.

— И какво ще правим сега? — попита Фьодор Степанович.

Вместо отговор Турецки зави в най-близката уличка, мерцедесът бързо ги настигаше.

— Саша, носиш ли си пистолета? — неизвестно защо започна да шепне Фьодор Степанович.

— И какво ще направиш с него? — потупа по джоба си Турецки. — Те може да имат стингър^[1]. Или са твоите приятели?

— Какво говориш?!

— Гледай, напират ли, напират! Как мислиш, какво искат?

— Изглежда са решили да доведат работата докрай. В Ставропол не успяха да ме ликвидират, сега ще се пробват тук.

— Не, Степанич, работата е друга — възрази Турецки. — Ако сериозно са решили да те премахнат, отдавна да са го сторили.

— А откъде знаят, че съм хукнал за Москва?

— Как иначе, проверили са за всеки случай. Нали виждаш, вървят по петите ни... Предполагам, че отдавна познават апартамента, където би могъл да отседнеш в Москва. Така че, Степанич, днес ще спиш на друго място. А след три-четири дни ще заминем с теб на юг, към твой роден край!

— След нас са. Не изостават — убеди се и Супрун, като погледна назад.

— Любопитно им е къде сме се разбързали. Интересно кой ли е в мерцедеса?

— Ами съобщи на най-близкия пост на КАТ. Нека ги спрат.

— Безполезно е.

— Защо?

— По номера се вижда, че колата е от гаража на някой голям шеф. Така че на бърза ръка ще разкарат катаджиите!

— Длъжни са да спрат — настояваше Супрун.

— Степанич, мисля да направим друго — каза Александър и извади мобилния си телефона. — Слава! Привет. Карам по проспект „Комсомолски“. След около пет минути съм при теб. Някакви безделници са по петите ми. Вишнев мерцедес... Край. Сега ще видим какво ще стане — усмихна се той на Фьодор Степанович.

Излязоха на „Пречистенка“. Турецки намали. Отпред мигнаха стоповете на джипа на Грязнов. Като минаваше край него, Турецки помахна на Слава с ръка. Джипът изпревари мерцедеса и почти плътно се пристрой до ладата на Турецки. Тя неочаквано набра скорост и се шумгна в най-близката уличка. Джипът се засили след тях, но след няколко метра рязко наби спирачки: пред него, напречно на пътя, бе спрял фургон. Шофьорът на мерцедеса успя да реагира, но все пак леко блъсна джипа. Грязнов слезе, без да бърза.

— Това беше — каза Турецки.

— Даа — въздъхна Фьодор Степанович. — Страхотно! Отработен трик.

— Слава ще огледа задната броня на джипа си много внимателно — засмя се Турецки. — И сигурно ще намери малка драскотина. Интересен разговор се води сега с типовете от мерцедеса! И Слава като нищо ще ги одере с половин хилядарка!

— Нали колата е на голям началник — напомни Супрун.

— Джипът е собственост на друг началник. На никого не е позволено да поврежда кола за трийсет и пет хиляди долара — отвърна Александър. — Още повече, ако е от гаража на МВР.

— Твой приятел ли е?

— Да — отвърна сериозно Турецки. — Приятел до гроб. Временно изпълняващ длъжността началник на МУР.

Ладата пак изскочи на „Садовое“ и скоро се изгуби в потока коли.

---

[1] Ръчна ракетна установка. — Б.пр. ↑

6.

Пазачът, нокаутиран толкова професионално от Фьодор Степанович Супрун, бързо дойде на себе си и хванал се за главата, се изправи, олюлявайки се. Огледа се и веднага откри, че е останал без оръжие. Беше родом от близкото казашко село Татарка, известно из целия район като място, откъдето са произлезли дръзки хора, иначе казано — бандити. Казваше се Леонид Гришчук, но местните хора го наричаха по прякор — Ястреба.

След като откри липсата на автомата, Ястреба се разтревожи доста. Отлично разбираше, че ще се наложи да отговаря за бягството на Супрун и да плати сериозно, може би дори с главата си, и затова, без да се помайва, си плю на петите.

В този момент старши лейтенантът и Митя се сетиха за затворника.

— Нещо не го виждам — кимна към екрана по-възрастният. — Я тичай да видиш.

Митя се върна моментално.

— Избягал е, мръсникът! — изрече изплашено той от прага.

— Дмитрий, не се шегувай — рече преbledнелият милиционер.
— Добре ли видя?

— Да не забележа такъв слон?! — изхриптя Митя. — Няма го! Празно е!

Старши лейтенантът излетя от стаята, след него и Митя. Двамата огледаха цялата сграда и не намериха никого. Излязоха навън.

— Ястреб! — изрева милиционерът. — Ястреб!

Последва пълно мълчание. Двамата хукнаха към будката на охраната.

— Така — започна по-възрастният, след като обхвана с поглед будката. — И къде е твоят земляк, Митя?

— Лъоня! Гришчук! — завика на свой ред другият. — Ей, Лъоня!

— Кого си ми пробутал, а, Митя? — обърна се ласкаво към приятеля си милиционерът. — Ти си ми пробутал ченге.

— Ами ти какъв си?! — разяри се Митака. — Кука?!

Справедливият въпрос на Митя обезкуражи старши лейтенанта и той се овладя.

— Не са отишли далеч — рече той. — Трябва да ги хванем. Иначе е свършено с нас.

— Ти какво, старши? — попита учудено Митя. — Да не мислиш, че Ястреба е изчезнал заедно с този моралния?! За нищо на света!

— Добре — отсече той. — Да вървим.

— Това е Ястреба! — не можеше да се успокои Митя, като едва го догонваше. — В Татарка го познават и слепите кучета! Та той...

— Млъкни! — прекъсна го старши лейтенантът. — Къде може да е отишъл? Има два пътя: към гарата или в колибата на горския... Накъде да тръгнем?

— Май към гарата. Той трябва да бяга по-далеч отгук. А какво ще прави при горския?

— Към гарата, но през колибата на горския — реши другият и усили крачката.

Горският Гаврюша седеше на масата и пиеше чай, когато двамата нахлуха в колибата.

— Здравсти, Гаврюша!

— Здравсти, здравсти — отговори старецът. — Откъде идете? Момчета, от вас се вдига пара като от коне! Какво сте изгубили?

— Гаврюша, да е идвал при теб някой гостенин?

— Зависи кой...

Старши лейтенантът се смути, не искаше да издава тайната.

— Гаврюша, разбери — започна да обяснява, — понякога е невъзможно да се каже името. А за длъжността мълча. Идвал ли е някой?

— Ами аз не го попитах. Влезе, изпушихме по една цигара и се омете в сеновала. Да спи.

— Тук ли е? — попита милиционерът, като се боеше да повярва на такъв късмет.

— Тук. Сигурно хърка вече. Уморил се човекът. Не е за въпроси. Като се наспи, като си почине — ще поговорим, ще пием чай, пък може и нещо по-силно...

— Къде ти е сеновалът? — извика другият.

— Какво ми крещиш? — повиши глас горският. — Не е хубаво, момче. Влязъл си вкъщи, не къде да е.

— Извинявай — тихо рече той. — Къде е сеновалът?

Старецът мълчаливо посочи с пръст прозореца, през който се виждаше малка ниска постройка.

Двамата излетяха навън. Горският ги видя как дотичаха до сеновала, извадили оръжието си, и се скриха. Върнаха се след две-три минути и без да влизат в колибата, отминаха. От сеновала излезе дребничък мъж, запали цигара, загледан след неканените гости, после се изплю и се върна да си доспива.

— Слушай, старши, до най-близката гара оттук е не по-малко от десет километра. Какво, пеша ли ще вървим? — попита унило Митя.

Другарят му не отговори.

— Да се върнем, да вземем колата и напред — не отстъпваше Митя. — Трябва да се върнем.

— Ама аз защо те слушам?! — разлюти се милиционерът. — Казвах ти, да му теглим куршума и баста. Ама не! Не ви увират главите!

Като наближиха вилата, чуха някакъв шум и след малко видяха вертолет, който кацаше.

— Пристигат! — рече обречено по-възрастният. — Дръж се, Митя!

— Аз, старши, ще си вървя...

Милиционерът погледна другаря си и извади пистолета.

— Митя, хвърли оръжието — заповяда той.

— Старши, ама ти? Какво правиш? — замърмори Митя.

— Бързо!

Митя хвърли пистолета, а приятелят му го хвана във въздуха.

— Старши, какво си намислил? Ама ти ще ме арестуваш ли?

— Ще отговаряме и двамата, но твоята вина, Митя, е по-голяма.

— Да бягаме, старши! Знаеш, че при тях разговорът е кратък — подкани го младежът, като гледаше вертолета.

— Млък! — прекъсна го другият.

Вертолетът кацна на бетонната площадка близо до вилата.

— Ако е дошъл Мусолини, с нас е свършено, старши — мрънкаше Митя и вървеше след него. — Що не ми върнеш патлака!

— За чий ти е? — попита милиционерът, без да се обръща.

— Няма да се дам без бой!

— Не се страхувай, Митак! — усмихна се той. — Няма да е без бой!

Двигателят на вертолета замлъкна и стана тихо. От машината се спусна губернаторът Николай Михайлович Колесниченко. Щом ги погледна, веднага позна, че се е случило нещо.

— Добър ден!

— Здравейте — отвърна милиционерът и веднага изтърси: — Избяга! Вината е наша!

Реакцията на губернатора беше неочаквана. След кратко мълчание той облекчено се засмя:

— Браво! Довиждане, господа!

И тръгна към вертолета.

— Ами ние какво да правим?! — извика старши лейтенантът.

Колесниченко се обърна и ги огледа.

— Каквото искате. Запомнете: не съм ви виждал, вие също. Тук не е идвал никой. Довиждане!

Ревът на двигателя раздра тишината и вертолетът започна бавно да се издига. Тревата се огъна, листата на дърветата зашумоляха. Машината скоро се скри от погледите им.

— Дръж — мрачно рече милиционерът и хвърли оръжието на приятеля си. — Решавай какво ще правиш.

Те влязоха във вилата и седнаха на масата.

— Наливай! — заповяда по-възрастният.

Преди да изпият първата чаша телефонът иззвъня.

— Докладвай — чу се басов глас в слушалката.

— Заедно с госта е изчезнал и Ястреба.

— Сговор?

— Не знам. — Милиционерът погледна Митя и добави: — Не мисля.

— Намери Ястреба. За останалото после. Край.

— Кой беше? — попита Митя.

— Не е ли все едно? — измъкна се другият. — Къде може да е избягал Ястреба?

— У тях. В Татарка — отвърна уверено Митя. — Няма къде другаде да се скрие.

— Сигурен ли си, че не е избягал със Супрун?

— Не знам... — поколеба се Митя. — На Супрун му предлагали вила в чужбина, долари. Отказал. Значи си има всичко. От друга страна, като помислиш, не може Ястреба да се полакоми нито за вила, нито за долари. Животът е по-мил.

— Супрун няма нищо — отвърна сухо старши лейтенантът. — Нито в чужбина, нито тук. Дмитрий, заповядано ни е да доставим Ястреба. А по-нататък... Ще става, каквото ще става. Да вървим в Татарка.

— Може пък Супрун да го е... — Митака прекара ръка по гърлото си.

— Но няма труп!

— Че ние не сме търсили!

— Добре де. Да потърсим.

Претърсиха будката на пазача, шариха из храстите около оградата, минаха отстрани по пътя.

— Няма смисъл — заключи старши лейтенантът. — Минали са около пет минути, след като сме го изпуснали от поглед, не повече. През това време е успял да избяга и да ликвидира Ястреба...

— Може — обади се Митя. — Беше як като бик.

— Но няма труп! Да не го е завлякъл в реката? Но за какъв дявол му е? До реката е над километър! А че е як бик, тук, Митак, си прав. Як е, проклетникът... И като казваш, че Ястреба е наше момче...

— Наше е! Залагам си главата!

— Значи е станало така: Супрун го е зашеметил и е изчезнал! Като е дошъл на себе си, Ястреба е видял, че автоматът не е при него! А той е с номерче, което се води в дневника. И Ястреба се е изплашил.

— Ти, старши, трябва да се кандидатираш за следовател. Цял Шерлок Холмс си! Точно. Затреперили са му мартинките.

— Че аз съм следовател — усмихна се старши лейтенантът. — Да вървим в твоята Татарка! Там познават ли го?

— И още как! Вярно, сега нещата доста са се променили, Вовка Байбака командва, обаче ако Ястреба не беше дошъл при нас, Байбака щеше да види... Но не е в неговата банда.

— И къде може да отиде? При кого?

— Всеки ще приеме Ястреба.

— Идва някой — погледна към шосето по-възрастният.

По шосето хвърчеше с голяма скорост западна кола.

— Да не идват за нас, старши?

— В будката! Бързо! Но без номера! — заповяда той.

Едва успяха да затворят вратата зад себе си, когато изскърцаха спирачките, колата даде няколко сигнала, а после се разнесе весел глас:

— Ей, дяволи?! Оглушахте ли?!

— Льова Хайдук — рече Митака и се запъти към вратата.

— Стой! — спря го другият. — Нека влязат сами. И по правилата.

Льова, плещест червендалест младеж, побибка още малко, после слезе от колата и три пъти натисна копчето за повикване. След Льова слязоха още двама.

— Ако стане нещо, стреляй — заповяда старши лейтенантът.

Вратата на будката се отвори автоматично.

— Момчета, какво правите? — усмихна се Льова, като видя напрежението в очите им.

— Добре сме, вие за какво идвате?

— Пратиха ни да ви сменим. И ние дотичахме. Момчета, нещо сте навъсени... Не мога да разбера.

Влязоха и младежите, дошли с Льова.

— Кой ви командва? — попита милиционерът.

— Ами аз — обади се един от младежите.

— Парола?

— Стига — намръщи се другият.

— Отговори!

— „Комета“ — Младежът огледа старши лейтенанта, усмихна се. — Льова каза истината, дойдохме да ви сменим.

— Кой ви нареди? — продължаваше да се съмнява милиционерът.

— Момчета, да влезем в къщата — обърна се към подчинените си новодошлият. — Пригответе нещо за ядене. И за пиене, ако е останало. — Когато се отдалечиха на порядъчно разстояние, той извика с пръст двамата пазачи настрани и намигна хитро. — Оттук ли изчезна?

— Кой? — направи се, че не разбира по-възрастния.

— Шефовете се разтичаха. — И като видя, че другият няма намерение да разговаря, добави: — Те не знаят, на цел ми казаха на ухо.

— В мазето, в килера вдясно има страхотно вино. Кримско. „Черни очи“ — отговори след кратко мълчание милиционерът. — Побързай, старши. Да не би твоите хора да изпият всичките бутилки.

— От виното получавам киселини — усмихна се новодошлият. — Предпочитам коняка.

— Пълно е и с тази благинка. Дмитрий! Пали колата!

Не се наложи да повтаря и след две минути волвото със стоманен цвят заби спирачки пред него.

— Довиждане, старши!

— На добър път!

— Чака. Гледа след нас — рече Митака, докато се отдалечаваха и той наблюдаваше в огледалото. — Към Татарка ли?

— Натисни педала — отвърна приятелят му, облегна се назад и запали цигара.

Началникът на краевото Управление на вътрешните работи Роман Валентинович Маркуша беше в кабинета си. Наближаваше десет вечерта. Естествено, генерал-майор Маркуша вече беше в течение на всички събития й предприе най-енергични мерки за издирването на Фьодор Степанович Супрун. Но той сякаш бе изчезнал вдън земята. Оперативните работници претърсиха и вилата му в Грачовка, но не намериха никого. Стана ясно, че е идвал братът на Фьодор Степанович — Иван, натоварил роднините си в колата и веднага заминал. Пристигнаха в Степное, но като забелязаха казаците, насядали в градинката пред дома на Иван, продължиха, без да спират.

А положението хич не беше розово. Ако не намерят Супрун и той се свърже със свои приятели и опише цялата история с отвличането, работата е загубена! Той ще разпознае похитителите съвсем лесно. Какво да правят по-нататък с тях? Да ги премахнат? Ще се вдигне голям шум. Къде се е дянал Ястреба? Ако наистина Супрун го е зашеметил и му е отнел оръжието, белята е в кърпа вързана. Писмените показания са важно нещо, но къде по-важно е безспорното вещественно доказателство. А и изчезването на автомата пораждаше голям проблем. Майор Богданов, който отговаря за съхраняването на оръжието, няма да остави така нещата. Той е със стара закалка, неподкупен. След първото изчезване на пистолет ТТ въведе ред,

говореше се, че носи със себе си дневник с описа на оръжието. И на него не може да се заповядва, той изпълнява заповеди от по-високите етажи, от Москва, от главното управление.

Генерал-майор Маркуша живееше двоен живот отдавна, още когато беше полковник, началник УВР в Пятигорск, по това време там беше кмет Колесниченко. Не се знае защо Маркуша привлече вниманието на кмета, скоро двамата се сблизиха, а после дори станаха приятели. В тяхната компания честичко се появяваше Миша Мусолини, и то не сам, а с майора от ФСС Никита Макеев. Сега Никита Илич вече е генерал, началник на ФСС в Ставрополския край, а тогава беше просто Никитка, сервираше коняка и кафето. Обработваха Маркуша постепенно, в тесен кръг, по извънградските вили, отначало уж на смях подхващаха темата за парите на мафиотските структури, критикуваха смело властта, но постепенно разговорите ставаха все по-остри.

Маркуша се пречупи след срещата с Потапов, който долетя да си почине за една седмица заедно с вицепремиера по социалните въпроси и двама помощници на президента. Полковникът се досещаше за огромното богатство на сенчестия бизнес, но едно е да се досещаш, а друго — да го чуеш от устата на голямото началство. Те направо заявиха, че е безполезно да се воюва с купените чиновници, потънали в корупция. Вече било твърде късно да се борят с тях, по-правилно било в държавните структури да се привлекат както чиновниците, така и самите мафиоти, с неограничения им паричен потенциал, като по този начин големите пари бъдат заставени да работят за благото на народа. И макар Маркуша от студентските си години да знаеше, че бандитът трябва да лежи в затвора, си премълча. Той отлично разбираше, че не може да прати всички зад решетките или да ги изпозастреля. Пък и желанието за подобни действия от страна на правозащитните органи бе намаляло чувствително.

Някой умник добре си е направил сметката, като е разпръснал из различни ведомства силовите организации към службите за сигурност. По боеспособност, организираност и подготовка те нямат аналог в нито една страна, в това число и в Щатите. След откровения разговор с Потапов Маркуша окончателно се предаде. Постепенно стигна до мисълта, че дори се занимава с полезна за държавата и народа работа. Сетне си спомни прочутата фраза на Сталин от трийсетте години

„гората секат — трески хвърчат“ и напълно се успокои. Щом Колесниченко стана губернатор на Ставрополския край, Маркуша получи длъжността началник на УВР и сложи генералски пагони: скоро след това бе поканен във вилата на губернатора, където го чакаха стари познати — Юрий Андреевич Потапов, генерал-лейтенантът от вътрешни войски от Москва Кадарчук, Никита Макеев, с нови пагони на полковник, собственикът на вилата и прокурорът на края Григорий Анисимович Власенко. Маркуша му се зарадва доста, изобщо не предполагаше, че може да го срещне тук. По-късно с черен линкълн дойдоха още двама, придружавани от две коли с охрана. Единият от тях — слаб, костелив, с пронизващ поглед — за цялата вечер произнесе само две-три незначителни фрази, а през останалото време стоя мълчаливо. Вторият, плешив, доста закръглен, с голяма глава, говореше много и по същество. Същата вечер бе решено да се създаде ССК — първият опит за полулегално изземане на властта от ръководителите на мафиотските структури. Маркуша добре разбра това, макар присъстващите да не споменаха нито веднъж думата „мафия“. Пък и как да не разбере, като за генерален директор на ССК бе назначен Признатият бандит Миша Мусолини.

„Кой е този слабият?“ — попита той прокурора на път за вкъщи. „Кръстника“ — усмихна се Власенко.

Маркуша никога не беше виждал най-важното лице в престъпния свят — Кръстника, но беше слушал доста за него. „Чудни са делата ти, Господи“ — помисли си тогава той.

Така в Ставрополския край възникна нова престъпна организация, главна роля в която играеше върхушката на местната власт: губернаторът, прокурорът и началниците на ФСС и УВР. Като гъби след дъжд край града се вдигнаха вили, записани на жените и децата им. Появиха се скъпи автомобили и постепенно към швейцарските банки в закрити сметки потекоха долари. Разбира се, в миналото и четиримата щяха да ги пипнат за яката и да ги пратят зад решетките, но бяха настанали други времена, техните времена. Те бяха царе само в своя собствен край, а в действителност бяха пешки в голямата игра — на московските босове къщите бяха по-големи, а сметките по-тлъсти. Сметките на някои хора в чужди банки надминаваха деветте нули. А щом в столицата грабят — значи е нещо естествено. Точно те, московските бандити от различен калибър,

заместници, помощници, министри и генерали от армията бяха най-надеждната защита за хора от по-нисък ранг, които внасяха своя немалък дял в разграбването на страната.

В кабинета влезе помощникът му.

— От Татарка се обади старши лейтенант Сидорчук — доложи той.

— И какво?

— По всички признаци Байбака крие Ястреба.

— За това можеш да се сетиш и без да излизаш от кабинета! — навъси се генералът.

— Разбрах, че Сидорчук опипва почвата. Котката знае чие мляко е изпила!

— Ако пак се обади, предай да не трепери за кожата си. Байбака няма да крие никого. Нито Ястреба, нито когото и да било. Искам да знам какво се е случило с Ястреба и дали оръжието е у него. Краен срок — утре. Ти ще пренощуваш тук. Аз излизам.

Но Маркуша не можа да тръгне веднага. Телефонът зазвъня.

— Чакаш ли? — чу познатия глас на началника на ФСС Макеев. — И аз чакам.

— И какво?

— Вчера на гара Кангла са видели човек, който прилича на Супрун.

— В колко часа?

— Късно вечерта. Не се е качил на мотрисата, макар да е била последната. Излязъл от перона и тръгнал по линията към товарния влак. Той тръгнал, а човекът не се върнал на гарата.

— И кой го е видял?

— Местен бездомник. Денем и нощем е на гарата. Хубаво е разгледал човека, защото ходил в бюфета, където Супрун си купувал нещо.

— Ама че новина ми сервира — кисело се усмихна Маркуша.

— Смяташ ли, че е заминал с товарния?

— Ами с какво?

— Накъде е тръгнал товарният влак?

— За Ростов.

— Ако този човек наистина е Супрун, тогава, Никита, нашето положение е по-лошо, отколкото на губернатора... Ако научиш още

нещо, звънни, ще си бъда у дома.

— Всичко ще се изясни след ден-два.

— Така ли смяташ?

— Супрун ще се появи. В Ростов, тук или в столицата. Не е лошо да звъннеш на шефа.

— И какво да му кажа? Не, скъпи, като искаш, ти му звънни. Зарадвай го. Дочуване.

Макеев се оказа прав. След два дни от Москва дойде вестта, че Фьодор Степанович Супрун е в столицата, срещнал се е със заместник главния прокурор на Русия Меркулов, настанил се е в писателския блок на „Лаврушински переулок“. А на третия ден съобщиха малко потрвожна новина: Главна прокуратура ще иземе всички следствени дела по политическите убийства, а с извънредни пълномощия в Ставропол пристига старши следователят Александър Турецки.

Володя Байбаков, по прякор Байбака, не беше нито Признат бандит, нито обикновен бандит, нещо повече — дори не беше лежал в затвора, но в Татарка се ползваше с неоспорим авторитет. И за това си имаше причини. Беше професионален спортист, участвал бе в националния отбор по карате, имаше разряди по бокс и по самбо. Веднъж, завърнал се от поредните състезания, научи, че е убит неговият приятел Жора Захарян. Володя започна да разплита историята и скоро стигна до Женя Френския, който заедно с бандата си държеше Татарка в железните си лапи. Може би Володя щеше да си затрае, но преди да тръгне за състезанията, даде всичките си налични пари (четирийсет и пет хиляди долара) на Захарян, с когото бе решил да започне бизнес. Една вечер Володя се появи при Френския в богатата му къща в покрайнините на селото. „Няма да върнеш приятеля ми — започна още от вратата. — Но ми върни парите, Френски, петдесет хилядарки“ „А още нещо не щеш ли?!“ — развесели се Френския. „Не се шегувам. И ще ми върнеш не четирийсет и пет, а половин стотак. Останалите ще отидат за паметник.“ Женя се разсмя на глас, след него се захили и бодигардът, як бабанко със златни зъби. Но не се смяха дълго. След няколко мига Френския — страшилището и негласен господар на Татарка — и бабанкото със златните зъби лежаха един до друг на мечешката кожа. А оръжието им — ТГ и автоматичен пистолет — беше в ръцете на Володя. Пръв се окопоти Френския, подпря се на ръката си, за да се

надигне, и веднага падна с вик. „Изкълчена е. Потрай“ — рече Володя и дръпна рязко ръката на Френския. Изчака го да дойде на себе си и отсече строго: „Е?“ Френския стана, седна на масата, отвори чекмеджето и мълчаливо хвърли пачка долари. „Какво му е?“ — кимна към пазача. „Ще го лекуват. И то много дълго“ — отвърна Володя и отброи полагащата му се сума. Вероятно всичко щеше да завърши тихо и кротко, ако в този момент в стаята не беше нахлула охраната, извикана от Френския чрез сигналното устройство, скрито в чекмеджето на масата. Новодошлият веднага вдигна автомата. Но и Байбака не дремеше. С неуловимо котешко движение дръпна Френския и куршумите, изстреляни от охраната, се впиха в тялото на господаря. Ответното действие на Володя бе само един изстрел с пистолет в главата на охраната.

Когато съобщиха на Миша Мусолини за убийствата, той побесня. За малко да се разкреци в слушалката, но като погледна седналия под палмата гост, уловил погледа му, си прехапа езика. Гостът не беше кой да е, а Кръстника. Той дори не си направи труда да попита, само погледна въпросително и Мусолини веднага докладва, че в Татарка са намерили два трупа — на Френския и бодигарда. Другият човек от охраната е със счупен гръбнак. Точно той, като дошъл на себе си, разказал, че в къщата на Френския дошъл майсторът на спорта каратистът Володя Байбаков.

— Причината? — попита кратко Кръстника, погледна Мусолини и заповяда: — Звънни.

След няколко минути Кръстника, хванал слушалката на втория телефон, вече имаше кратка представа защо Байбака се е появил в дома на Френския.

— За сина на Ашот Захарян ли става дума? — попита той, след като затвори телефона.

— Да.

— Познавах Ашот. Беше честен човек. Мисля, че и синът му е бил такъв. — Кръстника помълча и добави: — Утре в десет сутринта каратистът да бъде тук. Ще го докараш с моя линкълн.

В десет Володя пристигна с белоснежния линкълн във вилата на Мусолини, на масата в хола седеше слаб човек с пронизващ поглед. Той махна с ръка и Мусолини моментално изчезна. Разговорът беше дълъг, не по-малко от два часа. Мусолини няколко пъти отиваше до

вратата, надаваше ухо, но не се решаваше да влезе. Най-накрая Кръстника благоволи да го извика по телефона.

— Поръчай два самолетни билета за Москва. Ще заминем днес — нареди Кръстника.

— За кого е вторият? — поинтересува се Мусолини.

— Дайте му паспорта си, Владимир Алексеевич — обърна се Кръстника към Байбака.

Володя се върна в Татарка след повече от два месеца. Беше ходил не само в столицата, но и в чужбина, пообиколил бе западните страни. Не стана ясно как Кръстника приобщи Володя Байбаков към своята вяра, но той се върна в Татарка съвършено друг човек. Сега беше уверен, че само хора като Кръстника могат да спасят Русия от окончателното разоряване и унищожение. На летището го посрещна цяла делегация, начело с Миша Мусолини, и с почести го закараха в същата къща, която някога заемаше Женя Френския.

Байбака измени много неща в Татарка. На пазара се появиха търговци руснаци, докато по време на Френския навред търгуваха „лица от кавказки произход“. Веднъж завинаги бе решен въпросът с изнудването на частниците, неговите хора вземаха рекет, и то доста, но вече не преследваха за дългове.

Нещо повече, като виждаха затрудненото положение на някой бизнесмен, му помагаша материално, ако си заслужаваше. За целта бе създадена комисия от грамотни икономисти и юристи. Байбака не можеше да понася насилниците и извратените типове и се отнасяше строго към тях. Правеха ги или инвалиди за цял живот, или ги убиваха. Парите от пазарите и търговските обекти пристигаха в общата каса точно и в срок. Но това беше мъничко ручейче в сравнение с милионите в джобовете на босовете на мафията, изкарани от търговия с наркотици, а от началото на чеченската война — и от търговия с оръжие, танкове и ракети. Татарка се превърна в отделен регион със свои правила, закони и ред. На някои това положение не се харесваше, но допадаше на Кръстника и затова засега всички мълчаха.

Старши лейтенантът от милицията Сидорчук попадна на вярна следа. Ястреба наистина бе пристигнал в Татарка и не отишъл в дома си, при майка си и баща си, а право в къщата на Байбака. Владимир го приел, как да не го приеме, нали бяха израсли на една улица — трима верни приятели — Байбака, Лъоня Гришчук и Жора Захарян. Убиха

Жора, остана само Ястреба, на когото Владимир можеше да разчита като на себе си. Той и в милицията го пусна след дълъг размисъл, но му трябваше свой човек в органите. След като изслуша разказа на приятеля си, Байбака отсече направо:

— Загазил си, приятелю. И то много лошо.

— Значи няма как да ми помогнеш? — попита след кратка пауза Ястреба.

— Не съм казал такова нещо.

— Може би трябва да отида при Кръстника. И да му разкажа всичко, да му се изповядам като на поп? — оживи се Ястреба.

— Не знаем какво ще предприеме Супрун. Най-вероятно ще отиде в прокуратурата... Какво мигаш? Не в нашата. Той не е глупав. Молих те да стоиш по-настрани от такива работи.

— Нали съм на служба! Старшия заповяда — и тръгнах!

— Що за човек е старши лейтенант Сидорчук? — попита Байбака след малка пауза.

— Как да ти кажа... — позамисли се Ястреба. — Бил е в Афганистан, говори се, че преди да дойде при нас в милицията, бил в Африка, служил в специални войски...

— А по характер какъв е?

— Не му подавай ръка — ще я отхапе! Какво така се интересува от него?

— Той е бил главният, от него ще търсят отговорност. А в такъв случай къде може да отиде? Знае ли, че си от Татарка?

— Аз не съм дрънкал много, но сигурно е разгръщал досието ми.

— А дали знае, че сме приятели?

— Не е ставало дума за теб. Ще дотърчи той в Татарка, няма начин. Заедно с Дима. Може и спецотряда да прати. Откъде да зная...

— Засега ще живееш тук — реши Байбака. — А после ще видим.

— Трябва при Кръстника — повтори Ястреба.

— От Кръстника вече няма да излезеш — отвърна сухо Владимир. — Ако автоматът ти попадне където трябва, оперативните работници ще обърнат цялото управление.

— Сякаш по-рано на никого нищо не се е губило! — възрази Ястреба.

— Изчезвали са цели вагони, но това, което е било вътре, не се е водело на никого. Схващаш ли разликата?

— Да бягам в Чечня?

— Един вече избяга. Петро Ворончук. Докараха го с куршум в корема... Чакай, Лъоня! Откъде го измисли, че Сидорчук е убил заместника на ФСС?

— Момчетата говореха...

— Нали изпратиха Ворончук в Чечня?

— Изглежда, някой се е оплакал от старшия. Той е несговорчив, свадлив.

— Ти си ясен — усмихна се Байбака. — Завъртял ти затворникът един и си изгубил съзнание, а виж, с началника ти е по-сложно. Да кажем, седим си, пред очите ни е монитора, човекът се вижда. И изведнъж изчезва.

— Не сме забелязали. Случва се.

— Всичко се случва — кимна Байбака. — Макар че не трябва да е така. Цветята в лехата били измачкани, така ли?

— Да, виждаха се следите! Вървял е към оградата.

— Сигурен ли си, че към оградата? Да не е към будката на охраната?

— Сигурен съм.

— И колко време не са поглеждали към монитора? Три, четири, пет минути?

— Някъде там...

— Супрун не е скочил през оградата, явно е знаел за сигнализацията. Тръгнал е към будката, към теб, драги... Далече ли е будката от вилата?

— Към петдесет метра.

— Нали ти казвам, не по-малко от пет минути са били нужни на Супрун, добави времето за шамара... Ами ти, Лъоня, как се зазяпа?

— Бях се загледал в един орел — призна си Ястреба. — Рееше се сам-самичък из небето... Красота!

— Да не би още да пишеш стихове, а? — учуди се Байбака.

— Стига. Достатъчно приказки — неизвестно защо се разсърди Ястреба. — Виновен съм — ще отговарям.

— И тримата ще отговаряте. Но аз не искам да изгубя и втория си приятел, затова те разпитвам.

— Да става каквото ще, а ще стане това, което е рекъл Господ! Уморих се. Да дремна поне два часа...

— Лягай — кимна към дивана Владимир. — Излишно е да ти казвам да не излизаш?

— Вече ме предупреди.

Привечер доложиха на Байбака, че Дима Саврасов и старши лейтенант Сидорчук са пристигнали в селото и са отседнали у чичото на Дима. Байбака не се поколеба и след няколко минути бялото волво спря край неговата къща. Бяха седнали в беседката под ябълките.

— С вас се познаваме, нали? — започна разговора Байбака, като се обърна към старши лейтенанта.

— По-точно, виждали сме се — поправи го Сидорчук.

— Ще ми припомните ли къде?

— Преди четири години. В Калининград. На състезанията.

— Самбо! — спомни си Байбака. — Стигна на финалите, нали?

От казармата?

— За съжаление не спечелих.

Байбака го огледа с уважение.

— На криеница ли ще играем? Или?

— Зависи за какво ще говорим...

— Значи на криеница. А не бих искал.

— Може и по друг начин. Право в очите.

— Казвай!

— Ястреба при теб ли е?

— При мен. Но не те съветвам да докладваш на началството.

— Няма да ти искам съвет. Аз съм на държавна служба. Ти имаш едни началници, аз други.

— Вината е твоя, Виктор... Спомних си името ти, старши лейтенант, но не знам бащиното ти.

— Може и така. Щом е при теб, решавай какво ще правим.

— По заповед ли долетя?

— Без заповед никъде не ходим!

— И кой ви заповяда?

— Началството.

— А по-конкретно?

— Мога да ти кажа. Моят непосредствен началник майор Величко.

— Казвам ти, вината е твоя, Виктор.

— Знам. Това вече е моя грижа. Получих заповед да доставя Ястреба в управлението. И трябва да го изпълня.

— Дмитрий не ти ли е казал, че сме приятели с Ястреба?

— Това не е мой проблем.

— Няма да ти дам Ястреба — рече Байбака след кратка пауза.

— Така ли да доложа?

— На майора може, на шефа е още рано...

— Какво предлагаш, Володя?

— Засега не съм решил. Времето ще покаже. Трябва да се изчака ден-два. Когато се появи Супрун, тогава ще действаме.

— Ами аз какво да правя? Началството чака.

— Живей тук, в Татарка. И звънкай на майора си. Търся го значи. Но засега безполезно.

— Съгласен — отговори след кратка пауза Сидорчук. — Но ти може да имаш неприятности.

— Не по-рано от вдругиден. Срокът не е малък. Ще измислим нещо.

— Тук има ли хотел?

— Ще се намери място. И то не лошо.

— Володя, аз съм официално лице, в служебна командировка. Не трябва да ме виждат с такива като теб.

— И много ли знаеш за мен?

— Достатъчно. Все пак някога бях оперативен работник.

— От един оперативен до друг има разлика...

— Аз съм от тия, които не харесваш.

— Значи ще живееш в хотела — реши Байбака и стана. — Довиждане.

— Със здраве.

Байбака никак не искаше да ходи при Кръстника, през месеците общуване с него беше успял да разбере, че най-големият авторитет на Русия не обича подобни молби, защото признава един закон: виновният трябва да отговаря. Но като поразмисли и изчака един ден, Байбака все пак се качи в колата и тръгна за Кисловодск, където вече от няколко месеца Кръстника живееше в бившите вили на ЦК. Мафиотският бос бе затрупан с работа. Всеки ден заедно с пресата, към която изпитваше слабост, особено към вестникарските статии на криминална тема, на масата му се донасяха голямо количество

документи, съобщения за сблъсъци между групировки, убити приятели, сметки, преведени на чиновници в различни градове. Естествено, Кръстника само хвърляше по едно око на документите, с тях се занимаваха по-грамотни хора, но въпреки това той ги парафираше и подписът му беше по-стабилен от всякакъв печат.

След като изслуша Владимир, Кръстника каза:

— Твоят приятел ще живее. Правя го пряко волята си, в памет на сина на Ашот Захарян. А за другите двама приятели нека останалите сами помислят.

Още същия ден Леонид Гришчук бе уволнен със задна дата от редовете на милицията, а на следващия ден лично отиде в управлението и предаде автомата, който му се водеше. Номерът му съвпаднаше с данните, записани в дневника.

— Е, приятелю — посрещна другаря си Байбака. — Не излезе от теб генерал. Ще работиш с мен.

Старши лейтенант Сидорчук пристигна в Ставропол да докладва на началника си. Той му каза, че не е получавал никакви заповеди за него, да си върви у дома и да чака по-нататъшни указания.

С Димка Саврасов-Митака — нещата също се уредиха повече от добре. Миша Мусолини, в чиято група беше, му извъртя един шамар и викна:

— Вън!

— Но къде?

— Нали ти казах: вън! — повтори озадачено Мусолини.

— Не може ли по-точно?

Кой знае защо отговорът на Митака се хареса на Мусолини, той се засмя и вече малко по-спокойно рече:

— Ако искаш у вас, ако искаш при мацка.

— По-добре при мацка — усмихна се широко Митака.

По такъв начин историята завърши повече от добре, ако не брои по-нататъшната намеса на отговорника по оръжието майор Богданов. Отначало майорът не обърна внимание на предадения автомат, но след излизането на Ястреба взе оръжието и започна внимателно да го оглежда. Нещо не му допаднаше, но и сам не знаеше какво точно. Взе лупата и огледа номера. „Така-така — замислено повтори той. — Добре е работено... Но аз не съм вчерашен!“ Майорът отвори оръжейния сейф и скри автомата.

7.

Алексей Петрович Кротов караше бавно хондата си в крайната дясна лента и размишляваше дали да завие на булевард „Тверски“, а после по „Василиевска“, към Дома на киното, или да кара направо по „Паркова“, към Дома на писателите. В тези две бохемски места със сигурност можеше да намери дисидента и бивш депутат от Държавната Дума, писателя Станислав Станиславович Акимов. Разбира се, можеше да е и в ресторанта на Дома на журналистите или в Дома на композиторите, но Кроткия вече ходи там и не откри обекта, както се изразяват оперативните работници. Трябваше да се срещне с Акимов случайно, неочаквано, защото в щаба на конгреса лично бе видял документите, потвърждаващи назначаването на Станислав Станиславович за председател на новосъздаващата се партия. Разбира се, последната дума е на конгреса, но гласуването ще бъде само празна формалност. Добре са се сетили да предложат председателския пост именно на Акимов. Безпартиен в миналото, пострадал от съветската власт, при това писател, оратор и най-главното — беден човек. Не е крал, ограбвал и убивал, не е свързан нито с едно движение, говори както против комунистите, така и срещу демократите. Ще дойде време и вестниците, радиото, телевизията ще изработят от бившия политически затворник такъв образ на неподкупен, честен и чист лидер, че сам ще отидеш да гласуваш за него! Кроткия беше сигурен. Господарите правят това, което искат.

Все пак Алексей Петрович реши най-напред да провери в Дома на киното. И не сгреша. Станислав Станиславович седеше в ресторанта на една маса с млада блондинка. Кроткия го видя още от вратата, но Акимов, увлечен в разговор с госпожицата, не го забеляза. Затова пък сервитьорката дотича веднага:

— Здравейте, Алексей Петрович!

— Добър ден, Фаня.

— Ще обядвате ли?

— Нещо не съм гладен, предпочитам малко вино с някакво мезе.

Но виждам, че любимата ми маса е заета.

— Предложих му друга, но отказа. Станал е много важен. Да не го закачи човек.

— Отдавна ли не е идвал тук?

— Близо половин година. Направи такава поръчка... Какво говоря! Сякаш е от „новите руснаци“!

— Значи е забогатял — усмихна се Кроткия, влезе в ресторанта и се насочи към масата на Акимов.

— Кого виждам! — възкликна радостно Акимов, щом видя Алексей Петрович. — Сядай!

— Благодаря — отказа служителят на секретните служби, погледна момичето и се усмихна. — Не смея да преча.

— Няма да попречите — блондинката показва белите си зъбчета. — С него не е интересно. Не пие.

— По малко! — прихна Станислав Станиславович.

— И аз не си падам по коняка. — Кроткия кимна към бутилката „Наполеон“. — Виж, да беше шампанско, вино — с удоволствие.

— Какви мъже се навъдиха — повдига ми се, като гледам! — Момичето сви устни. — Сядайте и наливайте. Соня — подаде ръка тя.

— Алексей.

— Вдигам тост — обади се Акимов, като разреждаше водката с тоник. — За депутатата от бъдещия конгрес на Руската партия на демокрацията и реда! За теб, уважаеми Алексей Петрович!

— Депутати много, но председателят е един — усмихна се Кроткия и погледна в очите Станислав Станиславович.

— И коя птичка ти донесе новината?

— Достатъчно е да отидеш в щаба. И всичко става ясно.

— Акимов, нима те предлагат за председател? — учуди се Соня.

— По-лош ли съм от другите? — засегна се писателят.

— Голям човек ще станеш!

— Той и сега не е малък — застъпи се за него Кроткия. — Соня, нима не сте в течение?

— Не е — отговори Акимов. — Запознахме се едва днес.

— Това не е причина. Хората трябва да познават героите си.

Ласкателството, в каквато и форма да е изразено, винаги е приятно и бъдещият председател на партията се усмихна смутено.

— Алексей, ти си все същият шегаджия.

— Не се шегувам. Затворнически нарове, лагер, а после световна писателска слава, Държавна Дума, а сега току-виж партиен лидер... Нима има място за шеги?

— Наистина ли? — обърна се към Акимов жената.

— Каквото било — било...

— А, не — възрази Кроткия. — Твоето време едва сега настъпва. За теб, Станиславе!

— Ех! — извика писателят, махна отчаяно с ръка, наля си смело чашата с коняк и я изпи. — За втори път не се сдържах. Преди два дни също се почерпих. След визитата на Юрий Андреевич. Наистина, как да не пийне човек.

— Ама ти, Акимов, да не си алкохолик? — попита Соня.

Станислав Станиславович не удостои жената с отговор, изгледа я с присмех, наля си още малко и пак го изпи.

На свободното място се настани як брадат мъжага с дънки и сив пуловер.

— Здравсти, Стас!

— Привет. Господин Татаринцев. Режисьор — представи новодошлия Акимов.

Татаринцев взе бутилката с „Наполеон“, помириса коняка, напълни си догоре чашата, глътна го на един дъх и приближи към себе си чинията с есетрата.

— Как е? — попита той, като гледаше Акимов и дъвчеше парче риба.

— За кое питаш?

— Прочетох твоя роман.

Татаринцев натърти на буквата „о“ и произнесе фразата доста снизходително.

— Кой от всичките?

— А ти много ли имаш? Този бе... Как беше... забравих му заглавието. Я ми помогни...

Татаринцев беше доста известен режисьор, поставяше злосторни криминални истории, които за времето си имаха успех, и се отличаваха с безцеремонността си. Алексей Петрович не можеше да понася подобни типове и обикновено веднага ги поставяше на мястото им, но този път направи изключение.

— Вероятно сте прочели „Дъскорезницата“? — предположи той.
— Или „Седем лагерни години“?

— А така! — режисьорът вдигна палеца си. — Отлично заглавие! Аз съм съгласен, Стас.

— Обясни ми, моля ти се, с какво си съгласен? — произнесе с досада Акимов.

— Нима са ме изпързали? — смая се Татаринцев. — Преди една-две седмици ми се обадиха и ми предложиха да го филмирам.

— Никой не ми е звънял.

Татаринцев започна загрижено да рови из джобовете на самото си, да изважда разни хартийки, изрезки от вестници, измачкани визитки.

— Намерих! — най-сетне възкликна радостно той. — Не може да са ме разиграли. Такива хора не се шегуват! И после, за какъв дявол му е да пътува на сто и петдесет километра, за да дойде при мен на село! Чети!

— Не познавам такъв — поклати глава Станислав Станиславович, след като видя визитката.

— Виж телефона! Адреса!

— Позволи ми, Станиславе! — Кроткия взе визитката, прочете фамилиното име на собственика, погледна Акимов. — Човекът е сериозен. Помощник на Юрий Андреевич Потапов.

— Казах ли ви? Къде по-сериозно от това...

— Доколкото си спомням, Юрий Андреевич не ми е предлагал нищо подобно — неуверено призна Станислав Станиславович. — А и на теб са ти се обадили преди две седмици, а аз имах среща с Юрий Андреевич преди два дни.

— Каква е разликата? — намръщи се Татаринцев, като си сипваше още коняк. — Две седмици, два дни... Главното е, че дават кинти. И то какви! Така е сега! Има кинти — има кино. Няма ли — и кино няма. Така че, Стас, ние ще направим филма, И заглавието ще е един път. „Седем лагерни години“. Добре си го казал там за престъпниците. Този... как му беше името... Сенка Бика! Фигура!

— Повтарям, никой нищо не ми е казвал — сериозно заяви Акимов. — И не са ми предлагали пари.

— Ще ти позвънят и ще ти предложат — намеси се Соня.

— Ти пък откъде знаеш?!

— Щом ти го казва човек като режисьора Татаринцев, може ли да се съмняваш за нещо? — усмихна се чаровно Соня.

— Ето, винаги слушай жените — назидателно рече режисьорът. — Особено очарователните. Ти откъде се взе, гълъбче? Не съм те виждал тук.

— Отдалеч. От Нижегородска губерния — смело пое топката Соня. — Телчарка съм.

— Щом те видях, веднага разбрах — телчарка!

Кротов си погледна часовника. Вече нямаше работа в ресторанта. Научи това, което го интересуваше. Ветрецьт духаше откъм президентското обкръжение, от кабинета на Потапов.

— Бързаш ли? — обърна се към Алексей Петрович Акимов.

— Трябва да вървя.

— С какво се занимаваш сега?

— Щом съм делегат на конгрес, на който се събират главно бизнесмени...

— Какъв бизнесмен си ти? — презрително го прекъсна Татаринцев. — Ти повече ми приличаш на полковник от „Лубянка“.

— Какво набито око! — възхити се Станислав Станиславович. — Ще направим с теб филма, Татаринцев! Имаш право — обърна се към Соня Акимов. — Бивш, наистина, но полковник. И то точно от „Лубянка“.

— Благодаря ви, че ми сложихте поне две звездички отгоре — усмихна се открито Кротов. — Нима бившите работници от „Лубянка“ не могат да бъдат бизнесмени?

— Могат, Алексей Петрович — избърза с отговора Соня.

— Всичко хубаво. Радвам се, че се започнах с вас, Герман Виталиевич — подаде ръка на режисьора Кроткия.

— И аз много се радвам — отвърна Татаринцев.

До този момент режисьорът като че ли не го забелязваше, само плъзгаше разсеян поглед по лицето на непознатия, но сега настойчиво го разглеждаше и Алексей Петрович забеляза в очите му някаква скрита печал.

— Герман Виталиевич, вие сте добър режисьор — отпусна се Кроткия, а това не му се случваше често.

— Знам — отговори Татаринцев.

Нямаше нищо фатално, че режисьорът така набързо го разконспирира, но констатацията бе направена в присъствието на русокосата Соня, а това вече намирисваше на неприятности, пък дори и дребни. Кроткия имаше лоши предчувствия. Беше убеден, че тя е подставено лице, но не бе сигурен точно на кого. Можеше да е изпратена от хората на Потапов, от криминалния свят или от спецслужбите от „Лубянка“. А може пък да работи и за едните, и за другите. Разбира се, ако известният режисьор не се беше тръснал на масата им, Кроткия със сигурност щеше да измъкне при какви обстоятелства са се запознали Акимов и госпожицата. За сметка на това Татаринцев улесни задачата, заради която обикаляше из кръчмите. Конците на новата партия дърпаше Юрий Андреевич Потапов, а пък къде е станал разговорът и за какво е бил, Кроткия ще разбере при най-близката си среща с Акимов.

Така размишляваше Алексей Петрович Кротов, служител на вътрешното разузнаване на МВР, докато пътуваше по улиците на Москва и не бързаше за никъде.

На Турецки не му отне кой знае колко време, за да научи на кого принадлежи вишневият мерцедес. Водеше се на Министерството на отбраната. Но като позвъни на полковника, който отговаряше за колите на министерството, разбра, че мерцедес с такъв номер не е напускал гаража. В момента не бил в движение, понеже генерал-полковник Реутов бил болен от грип и заповядал в негово отсъствие да не дават колата на никого.

Турецки избра телефонния номер на Слава Грязнов.

— Защо не се обаждаш? — попита той, след като чу гласа на приятеля си.

— Тъкмо влизам.

— Изпързала ли го?

— Не му се размина. Взех му петдесетака.

— И с долари ли плати?

— За втори път ме смайваш! Ту с джипа, ту с доларите!

— Слушай, не погледна ли книжката на шофьора?

— Всичко записах. Мога да ти я прочета.

— Чакай. Пристигам — отговори Турецки и затвори телефона.

След двадесетина минути вече влизаше в кабинета на началника на МУР Грязнов.

— Аркадий Максимович Борзов... Нищо ли не ти говори фамилното име? — попита Александър, след като видя написаното.

— Борзов минава за първокласен майстор по колите. По крадените. Боядисва, лъска, пренабива номера и така нататък... Работи в Красногорск. В покрайнините на града има малка работилница.

— Да вървим. Вземи още някой със себе си.

— Моите хора винаги са готови.

Грязнов извади с въздишка заветната бутилка, сипа си в чашата коняк и го изпи.

— Какво правиш?! — учуди се Турецки. — А на мен?

— На теб ти стига. Вече си ударил няколко.

— Личи ли?

— Друг може да не забележи, но мен, братче, не можеш ме измами!

— Налей ми за кураж — усмихна се Александър. — Тръгваме в пълна бойна готовност.

— Тогава може — веднага се съгласи Слава. — Прецаках го спокойно, както винаги. Излизам и шофьорът изскача. Аркадий Максимович... И разбира се, започва да си търси правата. Гледам вдлъбнатината, още миналия път остана от аудито, почесвам се. Какво, питам, ще правим. В този момент Серьога пристига със служебната. Документът на Борзов се оказа в ред, проверката забранена. Но Серьога не е вчерашен катаджия, все пак има произшествие. Виновен е водачът на мерцедеса. Поиска му документите, преписа си данните, отдаде чест. Тогава аз се опънах. Значи така, казвам, капитане, заминаваш? Знаеш ли колко струва джипът? А той ми вика: погледни мерцедеса. Фарът му е счупен, бронята е смачкана... А после се получи тъпо, Саша.

— Да не са се обадили ония от задната седалка? — предположи Турецки.

— Единият от тях отвори малко прозореца, подаде стотачка и заговори. Аз, казва, винаги съм те уважавал, Грязнов.

— Позна ли го?

— Гласът уж познат, а през затъмнените прозорци лицето не може да се различи. Виждаше се, че е с черни очила...

Телефонът извъня.

— Още веднъж привет — отговори Слава, след като вдигна слушалката. — Готови ли сте? Отлично. Бързо при Петрович, в пълна бойна. Гранатомет... Ти, драги, да беше поискал и гаубица! Двеста и три милиметра! Тръгваме след пет минути.

В покрайнините на Красногорск нямаше никаква работилница, макар че пристигнаха точно на посочения адрес. Затова пък зад оградата от лят чугун се виждаха две нови сгради в традиционен руски стил, а будката на охраната приличаше повече на къщичка от приказките, отколкото на караулка в обичайния смисъл на думата. Вратата бе разтворена и към сградите непрекъснато се движеха коли.

— Та това е „Аргус“! — кимна към табелката Слава. — Чугун, бронз, камъни, паметници, кахлени печки... Какво ли не правят! И все на най-високо равнище, трябва да признаем. Тук идват само богати хора.

— Вярно, не са бедни — потвърди Голованов. — Личи по колите.

— Ти с кого разговаря?

— С Панкратич.

— Значи адресът е верен — успокои се Турецки. — Да вървим в къщичката, Слава, да видим.

Отвътре приказната къщичка изглеждаше още по-добре, отколкото отвън. Вежлива млада жена посрещна посетителите, поинтересува се от причината за идването им. Като чу, че мъжете искат да видят проспекти с изделията на фирмата, тя ги покани да седнат и нареди на масичката пред тях прекрасно издадени, отлично илюстрирани диплянки.

— Познаваш ли се с директора? — попита шепнешком Турецки.

— Виждали сме се.

— Ще си спомни ли за теб?

— Със сигурност!

— Как смяташ, има ли смисъл да разговаряме с него?

— Зависи...

— Имаш ли документ, който да покажеш?

— Ще се намери, но е безполезно. Нямам намерение да се спъвам втори път в един и същи пън.

— Ами ако... — тъкмо започна Турецки, но Слава го прекъсна:

— Да излезем навън. Благодаря — обърна се той към жената и върна диплянките.

— Моля. Избрахте ли си вече нещо?

— Интересуваме се от камини — рече Турецки.

— И на коя се спряхте?

— Ще запалим по една навън, ще се посъветваме и ще отговорим — приключи разговора Грязнов, като теглеше след себе си приятеля си към вратата. — „Ако, ако...“ Може да има микрофони под масата, а ти „ако“...

— Добре де, Слава!

— Нали казваш, че Панкратич няма да се изпусне току-тъй. Тук има цяло предприятие... Трябва да отидем в Илинское, то е на десетина километра оттук.

— Кого познаваш в Илинское?

— Имам един човек. Ако тук чистят, лъскат и пренабиват номерата на откраднатите коли, то е ясно, че Аркадий Максимович не се трепе сам с всичко това. Моят човек има златни ръце! И не може да не са го забелязали. Може и той да получава заплата оттук.

— И той просто така ще си признае! — не повярва Турецки.

— Няма нужда да си признава. Просто ще ни разкаже къде работи и откъде му е издадена трудовата книжка.

— Като че ли ще я носи в джоба си. На кого са притрябвали сега трудовите книжки? Но ако разкаже...

— Отиваме ли или не? Решавай бързо.

— Ще отидем — сви рамене Турецки.

Но не стигнаха далеч.

— Погледни наляво, Саша — възкликна Грязнов. — На площадката, близо до магазина, не е ли твоят мерцедес?

— По-бавно, Слава. Номерът е друг.

— Ти гледай фара! Калника!

— По-бавно, Слава, по-бавно... Не виждам!

— Счупен е десният фар и калникът е смачкан — изведнъж се обади наблюдателният Филя.

— Вече намирисва на нещо — изломоти майор Голованов.

— Седиш, потиш се, чакаш, мама му стара!

— Пристигнахме — каза Грязнов.

— Не забеляза ли двама в купето? — Турецки се обърна към Филя.

— Стъклата са тъмни!

— Какво ще правим? Решавай! — разбърза се Слава.

— Обръщай. И спри до дървото.

Нарушавайки всички правила, Грязнов рязко обърна колата, отиде до магазина и спря.

— А ето го и Аркадий Максимович — усмихна се Грязнов.

— Добре се е натоварил. Едва си носи покупките.

— Наистина за трима — измърмори Демидич. — Ако него чакат двамата в колата. Те какви са, Александър Борисович?

— Де да знаех!

— След тях ли? — попита Слава.

— Пристрой се зад оня камион. И напред!

— Ако момчетата са в колата, рано или късно ще ни забележат. А може вече да са ни засекли... Гласът познат, а не мога да си спомня!

Мерцедесът отмина и започна бързо да се отдалечава.

— Няма да стане — констатира Слава. — Камионът кара юнашки, минава деветдесет, но мерцедесът ще избяга.

— Нямаме избор — отговори Александър. — Давай.

Показа се караулката на входа на „Аргус“ и мерцедесът намали. Десният мигач замига бързо-бързо. Между джипа и мерцедеса се вклини бял форд.

— Засега ни върви — погледна към Турецки Слава.

Фордът зави наляво и спря, а мерцедесът продължи бавно напред, заобикаляйки една от сградите. От нея започваше покрита с асфалт алея, обрасла от двете страни с храсти, които свършиха толкова неочаквано, както и започнаха. И пред напрегнатите погледи на преследвачите се издигна глуха бетонна ограда с тежка желязна врата. Шофьорът на мерцедеса натисна три пъти клаксона, изчака няколко секунди и даде още един сигнал. Вратата започна бавно да се отваря.

Внезапно мерцедесът се обърна рязко, бибипкайки неистово. Вратата спря да се движи.

— Най-последно ни забеляза! Набито око! — насмешливо отбеляза Слава.

— След него — нареди Александър. — Ясно ли е, момчета, къде е работилницата? — обърна се той към бойците от спецчастите.

— А пък аз мислех, че ще връхлетим след него, току-виж започнало нещо веселичко — със съжаление произнесе майор Голованов.

— Имаме време, ще връхлетим — намигна му Турецки. — Слава, натискай педала!

Мерцедесът изскочи на шосето и веднага набра скорост. Джипът не изоставаше.

— Ще избяга — забеляза Слава.

— Ти давай газ, давай!

— Край Дедовск има КАТ. Ще ги спрат — обади се Филя.

— Пука им от твоя КАТ!

Грязнов натисна няколко копчета на телефона си.

— Капитан Зобов слуша!

— Полковник Грязнов. Преследвам вишнев мерцедес. Спрете го.

— Къде се намирате?

— На около пет километра от вас.

— Ще бъде изпълнено, другарю полковник!

Мерцедесът рязко намали.

— Спираат всички — обади се Филя, след като погледна през прозореца. — А ето и вашият капитан лети, другарю полковник!

Водачът на мерцедеса рязко зави по горския път.

— Сега, драги, си наш — усмихна се Грязнов.

Мерцедесът караше доста бързо, но джипът, специално пригоден за неравни пътища, видимо съкращаваше разстоянието.

— Накъде летим? — сви рамене Слава. — Защо? Песента му е изпята. Пригответе се, момчета!

— Дали да не пукнем за профилактика? — предложи Голованов. — Какво ще се тръскаме?

— Давай! — разреши Грязнов.

Прозвуча автоматичен откос, куршумите вдигнаха дребните камъчета точно край мерцедеса.

— Отдавна трябваше така — обади се удовлетворено Голованов, като гледаше замрелия мерцедес.

Джипът още не бе успял да спре, когато служителите на МУР майор Голованов, Филя и Демидич изскочиха от него с готови за стрелба автомати и притичаха до колата.

— Излизай, храбрецо! — заповяда Голованов. — Не бързай много! Така... До колата! Ръцете на капака!

— Няма оръжие — рече Филя, след като прекара длан по тялото и краката на шофьора.

В това време Демидич вече тършуваше в купето и тихичко псуваше под носа си.

— От какво си недоволен? — усмихна се Грязнов.

— Да тръгнем в пълна бойна... А то работа за новобранци...

— Отвори багажника!

В багажника видяха сметите от колата номера.

— Те ли са? — обърна се към Турецки Слава.

Пристигна и автомобилът на КАТ.

— Капитан Зобов — представи се висок младеж, който дойде при Турецки — Здраве желая, Александър Борисович!

— Здравей, капитане.

— Нужна ли ви е помощ?

— Познавате ли шофьора?

— Я си обърни главата, приятелче — заповяда тихо на шофьора Голованов.

— Трудно можеш да се запознаеш с него — отвърна капитанът, след като се взря в шофьора. — Колата е на шефа. Проверих документите. В ред са.

— Свободен сте, капитане. Благодаря.

Зобов отдаде чест и тръгна към останалите.

— Ще си поговорим ли, Аркадий Максимович? — попита Турецки, след като отиде при задържания. — Свалете си ръцете. И изобщо се отпуснете.

— За какво да говорим? — усмихна се шофьорът, кимайки към номерата. — Веществените доказателства са във ваши ръце.

— Професионален жаргон. Да не сте бивш оперативен работник, Аркадий Максимович?

— Какво ли не научаваш, докато търкаш нарове...

— И за какво сте били в затвора, ако не е тайна?

— Заради тях — разтърси ръцете си Аркадий Максимович.

— Не сте завинтили там, където трябва?

— Уцелихте, Александър Борисович.

— Май не сме се запознавали...

— Който трябва, ви познава.

— Приятелите ви може да са ви подсказали. Ония, с които бяхте в мерцедеса?

— Би трябвало да говоря, на няма да го направя. А за приятелите грешите. Познаваме се.

— Знаете ли от чия кола са номерата?

— Откъде да знам? Каквито са ми дали, такива съм сложил. Ако ми наредят да сложа от вашия джип, с такива ще бъде.

— Значи някой ви нарежда?

— Началници много — отвърна уклончиво Борзов.

— А знаеш ли, Борзов, чий номер виси, по-точно висеше до неотдавна на твоя мерцедес? — попита Турецки, като мина на „ти“.

— Не е моя работа. Дадат ми — окачам.

— Ще ти кажа. Номерът е от колата на генерал-полковник Реутов.

— Ако ще да е маршал. Какво общо имам аз?

— Твоите познати са сбъркали — усмихна се Турецки. — За какъв дявол им трябваше да ме преследват с кола, на която са сложени генералски номера? Да ме убиеш, не мога да разбера!

— Че кой да знае? — изпусна се Борзов. — Чак после загряхме, че на кормилото е самият Турецки! След като Грязнов ни спря! Много смело се движиш, без охрана.

— Разказвай, Борзов. Все едно, ще те заставим да говориш.

— Отдавна да съм пропял, но ми се живее.

— Какво пък — отговори Турецки след кратък размисъл. — Сядай на волана. Или ще седнеш ти? — обърна се той към Голованов.

— По-добре аз — усмихна се майорът.

— Да вървим — измърмори Демидич, като хвана Борзов за ръкава.

Усетил мечешката лапа, Аркадий Максимович се развълнува:

— Къде ще ходим?

— Откъдето сме дошли — отговори Турецки.

— Какво, в Москва ли?

— По-наблизо. Там, където заваряваш и слагаш номерата.

— Върви, човече, върви — навъси се Демидич.

До колата Борзов се опъна.

— Няма да дойда.

— Значи ще те закараме — обади се Демидич и обгърна тялото на Борзов.

— Александър Борисович! — ревна Борзов.

— Какво крещиш? — обади се Турецки. — Ще отидем, ще погледнем работата ти, може да научим нещо!

— Искам да си поговорим!

— Добре — съгласи се Александър и отиде до мерцедеса. — Хайде, пусни го — обърна се той към Демидич, — ще го задушиш!

— Разговорът ще е на четири очи — постави условие Борзов.

— И така може.

Те се отместиха настрана, запалиха по цигара.

— Александър Борисович, ако дойда с вас, свършено е с мен.

— Ще има неприятности, не се съмнявам — съгласи се Турецки.

— Свършено е, казвам! Погребение най-низш разряд!

— И как?

— Така. Ще ме закопаят... „И никой няма да научи къде е моят гроб...“ Чувал съм, Александър Борисович, че държите на думата си?

— Старая се.

— При едно условие...

— Условията поставям аз. Поне допреди теб беше така. Мога да те изслушам, после ще решавам.

— Ако кажа едно-друго за познатите, ще прекратите ли делото?

— Кое?

— Какво, да нямам милион дела? — измърмори Борзов.

— Ако ме удовлетворява разказа ти, ще забравя за следенето и номерата — отвърна Александър след кратко мълчание.

— Познавам момчетата, които бяха с мен. Женя Самохин, преди беше милиционер, и Олег Серов.

— Серов... Сивия ли?

— Той.

— За кого работи?

— Не знам, но ги закарах на Мечите езера.

— Фирма ССК.

— Всичко знаеш — подхилна се Борзов.

— Ти защо обърна пред вратата?

— Питай някой друг.

— Ще попитам, ако кажеш някое име.

— Заедно със званието ли?

— Искаш ли да ти кажа каква е онази работилничка зад оградата?

— Знаеш, пък питаш... Доволен ли си?

— А ти защо пропя толкова бързо?

— Горилите на Грязнов нямаше да ме докарат и до вратата! Или щяха да ме направят инвалид!

— Ще пускаме слухове значи? Да не те е страх от нашите барети?

— Сивия ме научи. Пък и Женята помогна.

— Заминавай — рече след малка пауза Турецки. — И чуй какво те съветвам. Казват, че си имал златни ръце. По-добре си потърси някое друго занимание. Докато не е станало късно.

— Ще се опариш, Александър Борисович. Мнозина се опитваха и всичките изгоряха.

— Чу съвета ми — завърши разговора Турецки. — Всичко хубаво!

— Ще ти дам малък джокер — рече Борзов, след като поразмисли. — Званието е генералско, от „Огарьов“.

— На „Огарьов“ е пълно с генерали...

— Този не разнася книжа, занимава се със сериозни работи... Виждам какво искаш да попиташ. Да. Присвива ме стомахът от страх.

— Според мен никой не забеляза как обърна пред вратата.

— Ама според теб. Момчетата имат очи и на гърба. Ако не се спазаря, ще заминат и те. По-приятно е да си мисля, че в цялата работа има известна полза и от мен.

Борзов тръгна към колата си.

— Толкова приготовления, да се обуюем, облечем... И за какъв ни беше? — измърмори Голованов, като гледаше как мерцедесът тръгва.

— Грязнов, много ли им стягаш юздите? — обърна се Турецки към Слава. — Ще ми ги отстъпиш ли за две седмици?

— Демидич е семеен, роди му се отроче. Филя също си намери булка. Сватба стяга. Къде да ходят... Виж, майорът е ерген.

— Турецки, с теб мога и на оня край да отида! — Голованов намигна на Александър.

— Какво пречи отрочето? — разсърди се Демидич. — Никак не пречи.

— А далеч ли ще ходим — поинтересува се Филя.

— П6 на юг.

— Чудо! Тъкмо има грозде!

И тримата изпитателно погледнаха Грязнов.

— Какво ме зяпнахте? — усмихна се Слава. — Няма да се ходи днес.

— След три дни — каза Турецки.

Вечерта той седеше в кабинета си и както винаги, правеше равносметка на деня. Получаваше се красива картинка. Когато съобщи на Грязнов за бившия милиционер Женя Самохин, Слава веднага си го спомни. „Нали ти казвам, познат глас. Точно така. Самохин. Жалко. Беше добър оперативен работник.“ По-късно Слава позвъни на Турецки и му съобщи данни за Самохин. Работи в системата на ССК, началник на охраната, виждали са го, и то неведнъж, в компанията на едри бизнесмени по приеми, където е присъствал и Юрий Андреевич Потапов. Напоследък всеки ден е в хотел „Славянски“ в организационния комитет за бъдещия конгрес на РПДР. Относно Олег Серов, Сивия, въпросът е ясен. Каквото мекере си беше, такова си е останало, за пари е готов да ликвидира всекиго.

Кроткия, с когото Турецки се срещна на тиха уличка в Замоскворечието, разказа накратко за срещата с Акимов и също отвори дума за Потапов.

— Александър Борисович, съветвам ви да се срещнете с него — предложи той неочаквано.

— И какво ще си говорим?

— Мисля, че е свързан с губернатора Колесниченко. Смятам, дори съм убеден, че е замесен и в политическите убийства.

— Това са несериозни неща, Алексей Петрович — възрази Турецки. — Ще отида при него в кабинета с високия таван и ще изтъря думите ти. И какво ще стане?

— Ами ако тези дни се появи някоя статия във вестника?

— За какво?

— За бившите машинации на важен чиновник от президентското обкръжение?

— А те не знаят ли?

— Някои може и да знаят, но президентът едва ли.

— А ще има ли такава статия?

— Хващам се на бас.

— Тогава може и да се отбия... — не обеща веднага Турецки.

Пак изплува фигурата на Потапов. Ако първоначално мисълта за срещата с помощника на президента не го вдъхновяваше много, то след като размисли, стигна до извода, че идеята е напълно приемлива. Спомни си думите на Кроткия за честите пътувания на Потапов до Ставропол, след които ставаха убийствата, и още повече се убеди, че подобна визита е необходима. След статията, а Турецки не се съмняваше, че ще се появи, щом Кроткия бе обещал, вече щеше да има причина за среща. Александър знаеше, че Потапов ще намери причина да избегне срещата, значи е необходимо да направи така, че да не му откаже. И в това отношение можеше да помогне само един човек — секретарят на Съвета за сигурност.

Въпросът за създаване на партия бе разискван дълго сред представителите на престъпния свят, но оставаше само на думи, работата не напредваше. За всяко решение си има време, а времето на РДПР дойде точно преди изборите за местна изпълнителна власт. Преди това необходимите условия не бяха налице. Но сега криминалните групировки вече разполагаха с много пари. Започнаха да излизат вестници, списвани от хора, получаващи заплата от мафиотските структури. Бяха купени няколко радиостанции и се появи собствена телевизия — Свободен телевизионен канал. Босовете на местните престъпни организации привлякоха на своя страна най-талантливите журналисти, но повечето от тях не се и досещаха на кого служат. Политическите дейци от ОНД започнаха публично да поддържат идеите, пропагандирани от СТК, споделяни и от твърде уважавани хора. И едва сега настана време за създаването на партия.

Странни хора живеят в Русия! Президентът издава един през друг все по-хубави укази. Да се намери, да се накаже, да се плати, да се построи, да се дадат жилища и така нататък... Но по правило всички остават неизпълнени. Убийците остават неоткрити, не се изплащат заплатите на работниците, инженерите, лекарите, учителите, да не говорим за славните ни офицери. И всички те някак си продължават да живеят. Излязоха на мода самоубийствата, гладните стачки, седенето в шахтите. И стана като в онзи виц: „Ваня, решили са да те бесят!“ — „А ще ми дадат ли въже, или трябва сам да си нося?“ И най-чудното е, че всички знаят истината, хората не са слепи. Попитай някой от тях кой управлява страната и отговорът ще бъде един — мафията.

В Русия има шестстотин Признати бандити, страната е разделена на региони, във всеки има главен „отговорник“, който дава отчет пред боса, избран със съгласие измежду всички. На последната сбирка за главатар бе избран бандитът с прякор Кръстника. Точно с неговия мандат съвпадна създаването на партията. И трябва да признаем, че той се справи с възложената задача къде по-добре, отколкото

държавните чиновници. А те как могат да направят нещо свястно, след като ги е купил с парцалите им?

Преди близо половин година на вилата на Кръстника в Кисловодск се събраха ръководителите на най-големите престъпни организации в Русия — от Москва, Санкт Петербург, Нижни Новгород, Ростов на Дон, Иркутск, Хабаровск, Владивосток и Воронеж. Фирмите и асоциациите, влизащи в тях, бяха добре известни с легалната си дейност. На този малък конгрес бе взето решение да се създаде собствена партия. Всички дружно гласуваха „за“ и се разотидоха по регионите си.

Кръстника помоли да останат петимата, на които вярваше като на себе си. На вилата се събраха Признатите бандити Борсука, Майстора, Гарвана, Фараона и Шамана. След вечеря домакинът произнесе кратка, но много проникновена реч, с която смая приятелите си. Ако по-рано се беше изразявал само на жаргон, то сега почти не чува такива думички от него. Кръстника имаше добър учител, доктор на науките.

— Братя, навсякъде крещят, че Русия загива — започна Кръстника. — Не. Русия се възражда. И точно ние ще я възродим. Комунистите, демократите, националистите, монархистите и прочие „исти“ са бърбровци и страхливци, почти всички са затънали до шия в корупция. Казвам почти, защото и сред тях има порядъчни хора, които ние истински уважаваме и някой ден те ще бъдат в нашите редици. Не казвам, че Русия е само за нас, но винаги съм твърдял, че ние, русите, сме основата на страната. Ние не говорим, а действаме. Не само в Русия, но и в други страни, в това число и в гадната Америка. Партията ще бъде създадена. Нейните истински ръководители ще бъдете вие, петимата ми братя. Това беше, братлета. Аз свърших.

Известно време сътрапезниците му го гледаха смаяно, сякаш не вярваха на очите си. Да не би да са подменили Гриша Кръстника, този да не е някой двойник. Говореше се, че с тях било пълно както при генералните секретари, така и при сегашния президент? Така се е изучил, говори, сякаш чете. Четиримата приятели бързо се съвзеха, бяха грамотни хора — Шамана и Фараона дори с висше образование. Но Борсука, който, както и самият Кръстник, имаше зад гърба си само начално образование, дълго и мълчаливо осмисля казаното.

— Борсук, не ми ли разбра нещо — погледна към него домакинът.

— Бе ти хубаво го рече, ама по-хубаво да беше по нашенски — отвърна приятелят му. — Щях да зацепя на мига! А сега трябва да му разсъждавам.

Кръстника не беше избрал петимата случайно, всеки от тях разполагаше с огромна власт, която се простираше не само на територията на Русия, но и извън пределите ѝ. Фараона уреждаше взаимоотношенията на руските групировки на изток с чеченците, с Турция, Йордания, Щатите, да не говорим за Азербайджан, Грузия, Армения и Дагестан. Шамана работеше със западните страни, Гарвана държеше под контрол Изтока, виетнамците, китайците, корейците. Майстора беше Признат бандит, контролираше Москва и Санкт Петербург. Кръстника взе Борсука, защото умееше като никой друг да се оправя в сложните отношения между групировките с единственото изпитано средство — куршума. Вярно, не му достигаше образование, но в неговата черна работа то май бе излишно. Затова беше спокоен: щом е дал задача на Борсука, значи ще бъде изпълнена.

— Размърдай си мозъка — усмихна се Кръстника и огледа въпросително останалите.

— Речта беше един път — рече Шамана. — Направо за „Правда“.

— Няма да я вземат — възрази Гарвана. — Не се изказа добре за комунистите. Ще се обидят.

— Всичко разбрах, едно не ми е ясно — обади се Шамана. — Защо Америка е гадна?

— Ял ли си от техните пилешки бутчета? — попита усмихнат Кръстника.

— Не ми е омръзнал животът! В Щатите с тях хранят кучетата!

— А народът ги яде и дори ги хвали. Нашият народ, руският. А знаеш ли какво ядат американците на пуйката, от която за нас остават краката?

— Е, всички го знаем!

— Кажу го тогава.

— Бялото месо.

— А така — каза удовлетворено Кръстника. — Бялото месо. Шамане, аз искам нашият народ също да яде бялото месо.

— Как ще се казва партията? — смени темата Майстора.

— Консултантите и съветниците ще измислят. А между нас ще я наричаме по-просто: Партията на шестстотинте. А?

— Бива — съгласи се Майстора.

— Да пием за Партията на шестстотинте!

Незабелязано мина половин година, учредителният конгрес вече наближаваше. През това време бе свършена огромна работа, бяха включени хора с високо положение както от правителството, така и от президентското обкръжение. Губернаторите и кметовете на множество големи градове се отнесоха към идеята за създаване на партия с голям интерес, а бизнесмените и „новите руснаци“, от които вече започнаха да се интересуват органите на правораздаването, се хванаха за нея като удавник за сламка.

Кръстника никога не съжаляваше за станалото, смяташе, че миналото вече не може да се върне. Не одобряваше убийствата на политическите противници, от опит знаеше, че след време това ще рикошира в тях. Но след разговорите с Миша Мусолини, който ясно доказваше необходимостта от твърди действия, се съгласи. За всеки случай се съветваше с помощника си Георгий Гагарински, професор, доктор на икономическите науки, с доста печатни трудове. Наричаха го просто Доктора или свойски — Гоша. А че нямаше как да се избягнат убийствата, бе ясно — според предварителните проучвания Колесниченко напълно губеше пред Василиев и Скачко. Изключение правеше първият заместник на Макеев, началникът на краевата ФСС полковник Приходко, който не застрашаваше никого, тъй като губеше дори пред Колесниченко. Него го убиха за всеки случай, когато Кръстника почиваше далече-далече, чак на австралийското крайбрежие. След завръщането му стана ясно, че Приходко е ликвидиран по заповед на Макеев, според когото е знаел твърде много. Мафиотския бос не се впусна в подробности, приел, че причината е повече от основателна.

Сега Кръстника се разхождаше бавно из приемната в очакване на Миша Мусолини. Доктор Гоша седеше в дълбокия фотьойл, разгърнал вестник, като си водеше бележки в един тефтер, за да доложи на шефа за най-интересните събития. Домакинът погледна часовника и се намръщи. Мусолини закъсняваше с две-три минути, а главатарят на подземния свят не позволяваше на подчинените си подобни волности.

— Моля да ме извините — чу гласа на Мусолини. — Нещо се заби в гумата ми. Смених я. След десетина километра гръмна и резервната!

— Гумите на колата ти не могат да се пробият — обади се строго Кръстника.

— Дойдох с лада осмица!

— Сядай. Гоша, ела и ти — покани домакинът на масата приятелите си.

— Ще ви слушам оттук — обади се Доктора. — Имам много работа — кимна към малката масичка, отрупана с вестници.

— Целият съм в слух — рече Кръстника, като погледна въпросително Мусолини.

— Турецки тръгва вдругиден от Москва. Сигурно със сутрешния. С големи пълномощия. Не само от Главна прокуратура, но и от секретаря на Съвета за сигурност. Ще пристигне голяма група оперативни работници и барети от ФСС. Заедно с Турецки ще пътува и Супрун.

— Какво правеше Супрун в Москва?

— Още на втория ден след пристигането си напусна апартамента на „Лаврушинска“.

— Къде отиде?

— Един дявол знае! — разлюти се Мусолини.

— Кой изплаши птичката?

— Никой не я е плашил, Кръстник! Влязъл човекът в прокуратурата и се изгубил!

— Нима нямаш свои хора в прокуратурата? — Кръстника изчака да чуе отговора. — Вървял, вървял и се загубил...

— Казаха, че пътувал с метрото.

— Какво ще кажеш, Докторе? — Кръстника се обърна към помощника си.

— Лъжа!

— Чу ли? Доктора никога не греша.

— Каквото са ми казали, това предавам!

— Защо Супрун пътува с метрото, след като има на разположение колите на „Машук“ и служебната на заместник главния прокурор на Русия Меркулов? — обади се Доктора.

— Какво ще отговориш, Миша? — усмихна се Кръстника.

— Нима Сивия лъже? — обади се Мусолини. — Не е такъв човек...

— Нека проверят Сивия — реши Кръстника. — Как я карат началниците? Не им ли треперят мартинките?

— Засега не личи — ухили се Мусолини. — Действат грамотно. Синовете на Василиев, онзи...

— Помня — прекъсна го Кръстника.

— Изпратиха ги в служебна командировка. Почистиха следствените документи.

— Чувал съм, че Турецки не обичал да се застоява в кабинета, но моментално ще забележи чистката. Чистачи...

— Да пречукаме тази гад!

— Кого?

— Турецки!

— А ще можеш ли?

— Заповядай — ще видиш.

— Живее ли ти се? — поинтересува се Кръстника.

— А на теб омръзна ли ти?

— Теб питам, Миша.

— Живее ми се.

— И на мен. Можеш да премахнеш всеки друг, дори президента. Ще кажа нещо повече. За президента могат и да те похвалят, а че няма да ти търсят отговорност, е сигурно! А за старши следовател като Турецки ще ни одерат кожата и на двамата. При това, забележи, живи ще ни одерат! Не, Миша, тая няма да я бъде. Имам много важни задачи. Трябва да спасявам страната.

— Всеки човек си има слабости — обади се Доктора.

— Слушай какво казва умният човек, Миша.

— Чувал съм, че Александър Борисович обичал мацките — рече Мусолини.

— Всички мъже ги обичат, особено издръжливите — подсмихна се Кръстника.

— Александър Борисович има такава слабост — подкрепи Миша Доктора. — И добре си пийва.

— Какви ги обича? — попита Мусолини. — Жени всякакви.

— Този въпрос трябва да се обсъди. И то много внимателно — пак се намеси в разговора Доктора. — Но съм чувал, че предпочита стройните блондинки. Не се отказвал и от брюнетките.

— Да се върнем на Супрун — прекъсна го Кръстника. — Миша, какво предлагаш?

— Ако имах власт, щях да го изпратя при другите четирима!

Кръстника дълго и навъсено гледа Мусолини:

— Миша, станал си прекалено кръвожаден. Не е ли време да си починеш?

Мусолини познаваше добре шефа си и по тона му разбра, че може и да го изпрати там, откъдето не се връщат. Случвали са се такива неща, например с Амбала. Уж Амбала не беше казал нищо обидно, но на Кръстника не му хареса и след няколко дни Амбала го погребяха.

— Извинявай — усмихна се накриво Мусолини.

Кръстника се позамисли, наля си вино, изпи го, вдигна очи към Мусолини, но не успя да каже нищо, привлечен от гръмогласния вик на Доктора.

— Господа, моля за внимание!

Доктора беше спокоен човек, дори студен, и най-неприятните новини ги изричаше с отчужден, равнодушен тон, сякаш ставаше дума за нищожна дреболия, а не за загуба на милиони долари или за смъртта на близки приятели на Кръстника. Но сега бе видимо развълнуван.

— Моля за внимание — повтори той, като размахваше вестника.

— Кого са пречукали този път? — попита безстрастно Кръстника.

— Усложнения с господин Потапов. И то много сериозни, Григорий Василиевич.

Доктора беше единственият човек, който наричаше Кръстника с двете му имена. Нещо повече, упорито внушаваше на боса, че е време всички да се откажат от недостойните прякори, не се отразявали добре на отношението на руския народ към тях; дошло било времето на цивилизацията, вече нямало Признати бандити, а само делови хора, които се занимават с едър бизнес. Отначало Кръстника трудно понасяше наставленията на Доктора, но постепенно свикна с мисълта, че в думите му има смисъл.

— Жив ли е? — погледна въпросително Кръстника.

— Жив и здрав. И надявам се, засега е на поста си.

— Голям ли е доносът?

— Около пет минути.

— Чети.

Статията за господин Потапов бе отпечатана в известен московски вестник, който вдигаше тиража си благодарение точно на такива разобличителни истории. Материалът, разтревожил Доктора, не може да се нарече статия в традиционния смисъл, това беше пестелива биографична справка за Юрий Андреевич Потапов от годината на раждане до ден-днешен. Като че ли отпечатаното във вестника беше малко по-сериозно, отколкото обикновените измислени скандали. Едно е за двете присъди на Потапов да знаят на „Петровка“ и в прокуратурата, и съвсем друго, когато за това заговорят милиони хора. В края на доноса, а без съмнение това си беше донос, авторът задаваше само един въпрос: колко души, подобни на господин Потапов, се намират в президентското обкръжение? Най-отдолу имаше малка бележка, че вестникът е готов да публикува опровержение от засегнатото лице.

Кръстника взе вестника, мълча дълго, после замислено заяви:

— Турецки е започнал да действа. Не очаквах...

— Какво не сте очаквали, Григорий Василиевич? — попита Доктора.

— Че ще започне от главата, от Москва. Много е опасен господин Турецки — завърши мисълта си Кръстника и погледна Мусолини в очите.

— Аз какво казах? — поде той. — Нали точно това твърдя!

— Много е опасен — повтори босът.

— Потапов няма да опровергае написаното — резюмира Доктора. — Дори няма да се опитва, безполезно е. Друго ми е любопитно. Как тази статия е могла да попадне за печат? По думите на господин Потапов излизаше, че държи в ръцете си цялата преса.

— А колко нови вестника се наизлюпиха? Не можеш да следиш всички — възрази Кръстника.

— Това не е провинциално вестниче, а столичен всекидневник с милионен тираж. Грешката е непростима.

— Тези, които са издигнали Потапов, сигурно са изучили досието му. Или не са?

— Ако нещата се разплетат, няма да се отърват от неприятности и хората, които са го издигнали — отбеляза Доктора.

— Турецки ще ги разнищи — рече уверено Мусолини. — Точно такъв звяр и да не ги разнищи?!

— Значи сбогом, господин Потапов... — пророни замислено Кръстника.

— Не си струва да се избързва, но трябва да се направят съответните промени. И по-бързо. Господин Потапов е главната фигура в създаването на партията и провеждането на конгреса.

— Какъв конгрес ще прави сега?! — повиши тон Кръстника.

— Нека кротува вкъщи и да не се обажда!

— Има и друг изход...

— Какъв?

— Всичко да мине незабелязано. Съдейки по списъка, делегатите на конгреса, да кажем повечето от тях, могат да сложат господин Потапов в джоба си със своите биографии...

— Точно така! — разсмя се Мусолини, но като видя изражението на Кръстника, веднага спря.

— Как мислиш, там горе може ли да се направят на слепи? — обърна се към Доктора домакинът.

— Не могат да не забележат, но е напълно вероятно да не обърнат особено внимание. Още повече че е от полза на много по-важни личности от господин Потапов.

— Ще потулят ли работата?

— Или в същия вестник ще се появи статия за големите заслуги на господин Потапов пред държавата. Не само той е бил в лагер. Членовете, по които е съден, отдавна са отишли в миналото. Сега за подобни неща награждават.

— Ето, Докторе, ти ще я напишеш — реши Кръстника.

9.

— Е, Костя, уцелихме ли в десетката?! — С тези думи Александър Борисович се втурна в кабинета на Меркулов.

— Мисля, че те предупредих. Не казвай хоп...

— Уцелихме! Вече ми звъниха! От Съвета за сигурност, от името на сътрудника на секретаря по сигурността.

— Трябваше да тичаш при секретаря — отвърна сърдито Меркулов. — Защо нахълтваш при мен?

— Не се обиждай. По-добре ми кажи, има ли смисъл да ходя при Потапов?

— От къде на къде?

— Чете ли вестника? Ето го! Цялата биография на господина! Написано е черно на бяло!

— Потапов ще се избърше някъде с това вестниче и толкоз — отвърна равнодушно Меркулов.

— Мислиш ли? — попита Турецки и седна.

— Защо не? Гарван гарваново око не вади...

— Свинете от едно корито лочат — продължи в същия дух Турецки. — Всичко е така, но започнаха да правят напук на свинете.

— Чух. Разтурили работилницата, арестували някои от дребните рибки, а едрите са изчезнали. Твоя работа ли е?

— Позвъних на генерал Реутов, оказа се, че бил служил заедно със секретаря. И изглежда генералът е доложил, така и така, крадците се разхождат с мерцедес с моя номер. Секретарят моментално вдигнал по тревога спецчастите и хайде в Красногорск! Казват, че добре се разкършили... А едрите риби не са се измъкнали. Двама генерали и един полковник са отстранени от работа, в момента са под домашен арест.

— Обадиха ми се от главна военна прокуратура. Молеха за помощ. Няма какво да се извади срещу генералите! Аз ги препратих към теб. Така че ги очаквай.

— Утре заминавам.

— А не, ти забърка кашата, ти я оправяй.

— Какво общо имам аз?! — учуди се искрено Турецки. — Нали ти казвам. Обадох се на генерал Реутов...

— Сега се обаждай на хора с по-нисък ранг — прекъсна го Меркулов. — Панкратов ли се занимаваше с оная работилница?

— Да. Загази и едва не му хвъркнаха пагоните.

— Точно така обясни на секретаря.

— Мислиш ли, че трябва да отида при него?

— Да, и то не сам, а с Панкратов. И няма да обясняваш как стоят нещата само с приказки, а с документи. Или Панкратов се е наврял в миша дупка?

— Стига де, Костя — усмихна се миролюбиво следователят.

— Нещо си сърдит днес... Май си станал с левия крак.

— Точно това ще направиш — заговори с по-спокоен тон Меркулов. — Желязото се кове, докато е горещо! А за Потапов... Обади се — подхвърли му той секретния правителствен указател.

— Като откаже, пак ще мислим.

— По прекия ли? — попита Турецки и отвори указателя.

— За теб може и по прекия.

Отсреща веднага се обадиха.

— Слушам — чу се уверен бас.

Меркулов натисна копчето, за да включи звука.

— Здравейте, Юрий Андреевич.

— Добър ден.

— Безпокои ви Турецки. Александър Борисович.

— Радвам се да ви чуя, Александър Борисович.

— Бих искал да си поговорим.

— Заповядайте.

— В колко часа ви е удобно?

— Качвайте се в колата — и при мен!

— Точно така ще направя.

— Чакам.

— Звучеше бодро — рече Турецки, като затваряше.

— А какво — да се плаши от теб? Ти си представител на закона. Не се страхува от теб. От друго може — рече Меркулов. — Намисли ли как да започнеш?

— Потапов е вицепрезидент на „Сибирско злато“. А компанията е на първо място в списъка на секретаря за съмнителен произход на

средствата.

— Нима няма закон, забраняващ съвместяването на държавни длъжности с частен бизнес? — ехидно се поинтересува Меркулов.

— Излиза, че за господин Потапов законът не важи!

— Заминавай — разреши заместник главният прокурор. —
Вземи моята служебна кола. С шофьора. Не отиваш къде да е, а в Кремъл!

По пътя Турецки обмисли бъдещия разговор. Имаше сламка, за която да се хване — списъка на секретаря. Разполагаше с някои данни за машинациите на компанията, но без документите, които ги потвърждават, засега с тях работеха спецовете от ФСС в Екатеринбург. Разбира се, хубаво щеше да е веднага да хване бика за рогата, така и така, господин Потапов, защо след вашите пътешествия в славния град Ставропол по улиците се появяват трупове на политици? И след този удар да го погледне в очите. Сигурно оня щеше да извика охраната, а те нямаше да се церемонят, за врата и — по-надалеч зад кремълската стена! Случвало се бе да греши, следвайки интуицията си, но това беше на младини, а през последните години усетът му не го подвеждаше. Сега чувстваше, че е попаднал на вярна следа. Потапов не бе последният играч в страшната международна игра, наречена политика. Нищо, някой ден щеше да отвори с крак вратата на кабинета на президентския съветник по медиите.

От самото начало, още щом Турецки беше назначен за ръководител на следствено-оперативната група за разследването на ставрополските убийства, той реши да действа директно, открито.

След като чу от секретаря си за пристигането на Турецки, Юрий Андреевич го посрещна на вратата на кабинета.

— Заповядайте, Александър Борисович, влизайте, настанявайте се, моля. — Той посочи с ръка креслото, близо до отрупаната масичка. — Кафе, чай, водка, коняк?

— Не е препоръчително да се пие много чай, но водчица може! Още повече че е грехота да откажеш от такава като вашата — усмихна се Турецки.

— Обикновена „Смирнов“.

— Но не е от улична будка!

— А вие от будките ли купувате?

— Когато се наложи. — Турецки погледна събеседника си и се усмихна. — Естествено, могат да ми доставят и в кабинета, ако намежна, дори от това място, от което е вашата, но за съжаление аз съм прекалено скромнен.

— За скромността не съм сигурен, но ни е известно, че не вземате подкупи, в това число и във вид на алкохол.

— Извинете, на кои „вас“?

— Така се казва. Но ако желаете, мога да се изразя и по-конкретно. На мен ми е известно.

— Сега ми стана ясно — задоволи се от отговора следователят.
— За ваше здраве!

— За ваше, Александър Борисович!

С водката пиха горещо силно кафе и запушиха.

— Започвайте, следователю по особено важни дела — наруши настъпилото дълго мълчание Потапов.

— Мисля откъде да започна. За да не ви обидя...

— Вероятно дължа посещението ви на материала във вестника?
— подсказва Юрий Андреевич.

— Какъв материал? — сякаш не разбра Турецки и явно се получи съвсем искрено, защото Потапов посочи вестника на масичката.

— Странно, че не са ви доложили. Погледнете.

Турецки хвърли едно око на вестника и го отмести.

— Известна ми е биографията ви, Юрий Андреевич. И то отдавна. Тук няма нищо ново за мен.

— В такъв случай обяснете причината за посещението си — рече спокойно Потапов.

— Известна ли ви е заповед 013 на секретаря на Съвета за сигурност? — попита след малка пауза Турецки.

— А вие как мислите?

— Бих искал да чуя ясен отговор на прекия си въпрос.

— Чел съм я.

— Тогава сигурно знаете, че сме започнали разследване на „Сибирско злато“?

— Запознат съм с проблемите на компанията — не скри Потапов.

— Аз бих употребил друга дума. Не проблеми, а престъпления, които плачат за току-що влезлия в сила нов Наказателен кодекс, по

които са определени доста големи присъди.

— Познавам новия Наказателен кодекс. Наистина, присъдите не са малки.

— Вие, Юрий Андреевич, като вицепрезидент на компанията, сте удивително спокоен.

— Бивш вицепрезидент.

— И кога предадохте пълномощията си?

— Няколко месеца след като се преместих в този кабинет — усмихна се Потапов. — Аз съм човек, който спазва закона.

— И разполагате със съответен документ...

— Разбира се. Мога да го покажа.

— Не си струва — отговори след малко Турецки.

— Следователите вярват само на официални документи.

— Опитният следовател не вярва нито на думи, нито на хартийки. Изобщо не трябва да вярва на никого и на нищо.

— Любопитно... Нещо ново в следствената практика. Или това се отнася само за вас, Александър Борисович?

— Следователят трябва да работи с неопровержими улики.

— Предаването на вицепрезидентските ми пълномощия е факт, удостоверен с документ. Това е неопровержимо доказателство. Или не съм прав?

— Приятно ми е да чуя, че сте съвестен гражданин, спазващ законите — измъкна се от прекия отговор Турецки. — Само ще отбележа — без да намеквам нищо, — че други граждани, явно спазващи законите по-малко от вас, също имаха съответните документи. Но при щателната проверка се оказаха фалшиви!

— Благодаря, че не ме причислявате към тях — отбеляза язвително Потапов.

— Да, фалшиви — упорито продължи Турецки. — Оформени със задна дата.

— Нима съдебно-графичната експертиза е достигнала такива висоти? — поинтересува се Потапов.

— Достигнала е, Юрий Андреевич, достигнала е! До такива висоти, каквито ние с вас не сме и сънували! Впрочем има и други, понадеждни средства за проверка. Но това между другото... Значи повече от половин година вече не сте вицепрезидент?

— Така излиза — отвърна Потапов и наля водка.

— Благодаря — пое чашата Турецки.

— Но вие не сте дошли при мен заради „Сибирско злато“ — изрече Потапов, гледайки го внимателно.

— Защо смятате така?

— Струва ми се, че се интересувате не от фирмата, а от убийствата на четирима политици от Ставрополския край. На губернатора Погаляев и тримата кандидати за неговия пост.

— Имате право — съгласи, се Александър. — Основното са убийствата. Но ми е възложено да проверя компаниите, посочени в списъка на Съвета за сигурност.

— Случвало се е да ходя в Ставрополския край — не отговори веднага Потапов, явно обмисляйки нещо.

— Зная. Известни са ми месеците, датите, часа и дори минутите на полетите ви за Ставропол. И завръщанията ви оттам. Цените времето, пътувате със самолети.

— М-даа... — неопределено измърмори Потапов, като пак напълни чашите. — Значи... аз съм под наблюдение?

— Зависи какво имате предвид. По принцип всички големи политици са под наблюдение. В Ставропол сте ходили не само вие, но и министър-председателят, вицепремиерите и дори моят шеф — главният прокурор!

— И знаете по часове и минути кога са излетели?

— Знам и кога са кацнали.

— Наистина не вярвате на никого — поклати глава Потапов.

— Особено внимание обръщаме на висшите чиновници...

Турецки искаше да добави „като вас“, но навреме млъкна.

— Корупция, подкупи, връзки с криминалните структури... Така ли?

— Бих добавил — и стремеж към властта.

— Не виждам нищо лошо в това — възрази Потапов. — Всяка партия, дори най-малката, се стреми към властта. Властта е крайната цел на партии, сдружения, движения. И това никой не го крие, напротив, тръби се навсякъде, където е възможно.

— Съгласен съм с вас — кимна Турецки и добави: — Но има едно малко „но“.

Потапов погледна въпросително събеседника си.

— Ако този стремеж не е обвързан с корупция, връзки с криминалния свят и главното — с убийствата на хора.

— Това се подразбира! Борбата за власт трябва да е цивилизована.

— За съжаление не става така. Според мен не само в Русия. Да вземем Америка. Слава богу, засега у нас поне не убиват президентите. Засега сме стигнали до депутати и губернатори...

— Вие най-добре знаете! — усмихна се Юрий Андреевич.

— Какво? — искрено се учуди Турецки. — Не знам как да се добера до истината!

— С вашите пълномощия? Нито един ръководител на Ставрополския край няма да устои!

— Какво общо имат те? Постарали са се да разкрият убийствата, но не са успели.

Турецки разбра, че тук Потапов все пак сгреши, но ето че веднага се поправи.

— Няма край — въздъхна той. — Щом в столицата не е разкрито нито едно убийство, какво да говорим за провинцията... За какво се замислихте, Александър Борисович?

— Чудя се под чие ли наблюдение съм аз?

— Много е сложно — усмихна се Потапов. — Не разбрах.

— Всичко знаете, Юрий Андреевич. И за заповед 013 на секретаря на Съвета за сигурност, за проблемите на бившата си компания, за моите особени пълномощия...

— Да стоя в Кремъл и да не знам нищо? — засмя се Потапов.

— Казвам го, защото всичко това някак не е по вашата част. Системата е друга.

— Кабинетът е отсреща. В него работи мой добър приятел. Той е от системата.

— Бъбривецът е находка за шпионина — каза Турецки. — Имаше такъв хубав плакат. Помня, висеше на кино „Вимпел“. Аз пак бих го окачил.

Потапов погледна часовника си, взе бутилката.

— За из път ли? — усмихна се Турецки.

— Имам на разположение само още десет минути.

— Е, нямам какво повече да ви кажа. — Турецки стана. — Благодаря за разговора.

— Защо не се интересувате от отношението ми към нашумелите убийства? — попита след малко Потапов. — Нали дойдохте точно за това. Не е ли така?

— Боя се да не ви обидя — призна Александър. — Макар да сте прав, не е излишно да чуя.

— Бях в приятелски отношения с губернатора Погалаев. Смъртта му е голяма загуба не само за този край. Известно ли ви е, че неведнъж го каниха да работи в правителството и дори се говореше за вицепремиерски пост?

— Отказваше ли?

— И то неведнъж. Казвам го, защото много ми е мъчно за човека.

— Какво да говорим повече... Всички ще отидем там!

— Но по различно време — добави Потапов. — А за останалите... с тях се познавах бегло. С изключение на професор Василиев. С него съм се срещал няколко пъти. Страшно умен човек!

— Бих искал да науча за отношенията на местните ръководители към убийствата... Сигурно знаете нещо по въпроса?

— Какво може да е то? Съжالياват за тях. Може би само за полковник Приходко не се намери искрена дума. Не е хубаво да споменаваме покойниците с лошо, но се налага. Някои негови дела понамирисват лошо...

— Например?

— Като отидете, сам ще разберете.

— Довиждане, Юрий Андреевич — сбогува се Турецки, след като си погледна часовника.

— Всичко хубаво.

Старши следователите от Главна прокуратура не идват при теб просто така. Това го знае всеки. А Юрий Андреевич не беше глупак. Той разбираше — щом на Турецки е възложено да разследва убийствата, значи преследва главната си задача: разкриването на престъпленията. Сега Потапов си задаваше два въпроса: защо Турецки дойде именно при него и ако е имал някакви солидни основания, то какви са те? Във връзка с двата въпроса възникнаха и други, по-конкретни, които повлякоха след себе си имена и длъжности на хора както в Москва, така и в Ставропол. Потапов прекарваше наум имената

на хората, до които следователят би могъл да се добере, но не можеше да заподозре никого, освен Фьодор Степанович Супрун и наблюдаващия края прокурор Чирков. Със Супрун всичко е ясно, разбира се, той е изложил впечатленията си за своите колеги, но не познаваше Потапов, така че за него не е могъл да каже нито лошо, нито добро. А прокурорът от следственото управление Чирков би могъл единствено да изложи същността на четирите неразкрити дела, самите дела са в сейфовете на ставрополското УВР и краевата прокуратура. Но Турецки можеше и нищо да не го попита. Нали щеше да отиде лично в Ставропол и да проучи преписките. И разбира се, да се постарее да изкопчи всичко възможно. Да, за три-четири дни Турецки, дори да е гений, не би могъл сам да стигне до Потапов, особено тук, в Москва, явно някой му е помогнал. А това можеше да е само един човек, най-големият авторитет в Москва, Признатият бандит Майстора. Значи — невъзможно. Най-вероятно бе действал по интуиция. Той знаеше, че в Ставропол ще научат за посещението и вече информирани за назначаването му, могат да направят непрости грешки. Например да хукнат да докладват на самия Кръстник, а той е непредсказуем и решителен човек. Потапов изведнъж усети студени тръпки в гърдите си.

В това време Александър Борисович вървеше по коридора на „Лубянка“ към кабинета на директора на ФСС, където бе извикан по спешност. Директорът го прие, без да се бави.

— Александър Борисович, това, което ще ви съобща сега, е само за ваша лична консумация. В Ставропол работи наш агент. Не сте го виждали, но той ви познава — каза директорът. — Разследването на убийствата няма да е лесно. Агентът ще се свърже с вас. Това е. Желая ви успех.

Турецки благодари и излезе.

ЧАСТ ВТОРА
РАЗСЛЕДВАНЕТО

1.

Турецки пристигна в Ставропол със самолет, въпреки че предварително бяха осигурили билети за влака за цялата група оперативни работници от „Пантера“, хората от специалните подразделения на МВР и двамата старши следователи от Главна военна прокуратура. Късно вечерта Меркулов позвъни на Турецки и каза, че той, Супрун и четирима от спецчастите тръгват в шест часа от Внуковското летище. Следователят не възрази, но попита дали Валерий Чирков ще лети с тях.

— Трябва ли ти? — поинтересува се Меркулов.

— Няма да ми пречи.

— Значи ще лети с вас.

— А пък аз си бях уредил място до прозореца, щях да пия биричка. Обичам влака. Да не се е случило нещо?

— Нищо не е станало. Но за едно денонощие във влака всичко може да се случи.

— Какво имаш предвид, Костя? Вагонът е с охрана. Муха не може да прехвъркне!

— Но куршум може. Не всички са се родили с късмет като теб.

— Не се безпокой за Супрун — уверено каза Александър. — Ще бъде доставен жив и здрав!

— Имаш резервация в хотел „Интурист“. На добър час, Саша! — раздели се с приятеля си Меркулов.

На летището бяха посрещнати от краевия прокурор Григорий Анисимович Власенко и началника на краевото управление на ФСС Никита Макеев. По негов знак двама от служителите на ФСС се насочиха към Супрун, за да поемат охраната му, но Турецки ги спря.

— Моля да не бързате — каза той, обърна се към Макеев и добави: — Фьодор Степанович няма нужда от охрана.

Няколко здрави младежи с цивилни дрехи вече стояха около Супрун. Макеев сви устни, но преглътна обидата мълчаливо и кимна на Фьодор Степанович:

— Добре дошъл, Фьодор!

— Благодаря.

В самолета Турецки и Супрун се уговориха, че при срещата с краевото началство Фьодор Степанович няма да изказва видимо недоволство, не дай Боже да изрѣси нещо излишно, така че през повечето време да си мълчи. Всичко можеше да се случи. След време, когато се изясни обстановката, ще говори. И Супрун се държеше достойно. На въпросите за преживяното отговаряше кратко и дружелюбно, но отказа да отиде на вилата на губернатора, който искал лично да го поздрави с щастливото освобождение.

— Най-напред — при жената и децата. Тръгвам веднага. Винаги можем да полеем моето освобождение! — измъкна се с шега той.

— До скоро виждане — протегна ръка на Супрун Александър.

— Докарахме колата ти — посочи една волга Макеев. — С охрана е.

— Не се обиждайте, но засега те ще пазят Фьодор Степанович — кимна към цивилните Турецки. — Дайте им още една кола, Никита Илич.

— Да вземат моята — отвърна Макеев и като изчака Супрун и охраната да заминат, се обърна към Турецки: — А какви са вашите планове?

— Чух, че в Ставропол била много известна кръчмата „Далеч от съпругите“? — усмихна се Александър.

— Прочута е — разсмя се Макеев. — Има време за нея. А сега може би да посетим губернатора?

— Как мислите, Григорий Анисимович, да отидем ли? — погледна прокурора Турецки.

Власенко мълчаливо сви рамене — желанието на господаря е закон.

— Питам, защото прокурорът движи делата! — пошегува се Александър.

— Следствените дела са при мен — отвърна много сериозно Власенко, несхванал шеговития тон. — Всеки момент мога да ви ги предам.

Григорий Анисимович Власенко страшно напомняше прокурорите от криминалните романи от деветнадесети век. Обикновено ги изобразяват като сухи, високи, малко мрачни, но добродушни хора, които обичат децата и жена си. Не се знаеше колко

любещ баща и съпруг бе прокурорът Власенко, той мълчеше по семейните въпроси, но външно напълно приличаше на прокурорите от романите от деветнадесети век. Висок, слаб, с очила, облечен в униформа, с целия си вид внушаваше уважение, че дори и страх у простите хора, непознати с юридическата практика. Подчинените му също се смущаваха от него, въпреки че не бе обиждал никого служебно, а вземаше решения, следвайки строго закона, и те бяха справедливи, макар понякога сурови.

— Александър Борисович е запознат накратко със случаите — обади се Чирков.

— Всички следствени дела са в краевата прокуратура. Оперативните материали са във ФСС и УВР — отвърна сухо Власенко.

— Естествено, аз запознах Александър Борисович с тях в общи линии — уточни Чирков. — Но без подробностите.

— Разговаряхме — потвърди Турецки. — Както разбрах, Николай Михайлович ни очаква?

— И мисля, че с нетърпение — отбеляза Макеев. — Обидно е, че Фьодор Степанович отказа...

— Можем да го разберем — прекъсна го Турецки. — Да вървим. Не е добре да обиждаме стопанина на края.

— В тази кола, моля — началникът на местната ФСС посочи бял мерцедес.

— Не виждам стария си приятел Роман Маркуша — рече Александър, сядайки в колата. — На вилата можем да съчетаем приятното с полезното.

— Ще дойде — отвърна Макеев. — Ще ви открия малка тайна, Александър Борисович. Роман отиде на вилата си да вземе една бутилка вино.

— Нима в Ставропол е свършило?

— Бутилката е особена — трилитрова, а и е последната. Такова нещо не можеш намери в целия град.

— Помня, в Москва ме черпи с някакво удивително вино — спомни си Турецки. — Собствено производство.

— Точно за него отиде.

— Не можеше ли ние да го вземем?

— Бутилката е заровена! И освен стопанина никой не може да намери мястото! Нямахме време. Очаквахме ви утре.

— Меркулов обърка работите. Ни в клин, ни в ръкав нареди да тръгнем със самолет! — не скри истината Турецки.

— Получих заповед да изпълнявам вашите указания — намекна Макеев.

— И аз — подкрепи го Власенко. — Поне тук, в Ставропол.

— А за мен, драги колеги, дори най-незначителната молба на Константин Дмитриевич е заповед. Той е учителят, аз ученикът. И освен това си имаше причина.

— Сигурно се страхува за безопасността на Фьодор Степанович? — предположи Макеев.

— Както се изразява Меркулов, виждаш до дъното на нещата, Никита Илич! — усмихна се следователят. — И в Москва не оставиха Супрун на мира...

Александър хвърли първата въдица със слабата надежда, че някой от шефовете ще се хване, но не стана.

— Тъй ли? — учуди се началникът на ФС. — Не сме чували.

— Имаше такива работи. Наложил се да преместим Фьодор Степанович на по-спокойно място... Каква красота! — смени темата Турецки, зареял поглед през прозореца към далечните планини.

От двете страни на пътя растяха ябълки, отрупани с едри плодове. Скоро овощните градини свършиха и колата потъна в гъста гора. През отворените прозорци лъхна прохлада и някакъв особен нежен аромат.

— На какво мирише така? — поинтересува се Александър.

— Окапали плодове от диви круши, ябълки, кайсии — обясни Макеев.

След десетина минути пред тях се показва голямо езеро, по брега се виждаха разкошни вили.

— Красота! — повтори Турецки. — Тук не трябва да идваш да работиш, а да почиваш!

— Това е Сингилеевското езеро — обади се Макеев. — Гъмжи от риба!

— Каква?

— Нашият прокурор е голям рибар...

— Най-различна — отвърна авторитетно Власенко, — платика, бабушка, каракуда, шаран, толстолоб... Развъдиха планинска пъстърва! По петстотин-седемстотин грама парчето! Шаранът и толстолобът са

за промишлен риболов. Купуват ги с тонове. А ние се задоволяваме с каракудите.

— Чие е езерото? — поинтересува се Турецки.

— А вие как мислите?

— ССК.

— Сгрешихте, Александър Борисович. „Сингелей“ е стопанство на Фьодор Степанович Супрун. Търговска фирма „Машук“.

— Пристигнахме! — съобщи Макеев.

Лично собственикът, губернаторът Николай Михайлович Колесниченко, посрещна гостите си на прага на вилата.

— Не виждам Фьодор Степанович — след приветствените думи и ръкостискания отбеляза Колесниченко.

— Семейството, Николай Михайлович, семейството! — разпери ръце Макеев.

Турецки познаваше губернатора бегло, бяха се виждали в Москва по съвещания, дори бяха говорили за нещо, но не си спомняше за какво. Сега с интерес се взираше в едрото лице на домакина и му се стори, че след последната им среща губернаторът се е променил, но далеч не към добро. „Да не си имал неприятности, гълъбче? — помисли Турецки. — Не ти отиват тези торбички под очите, ама никак...“

— Заповядайте вътре — покани ги радушно домакинът. — Маркуша нещо свещенодейства в хола — пошегува се той. — Донесе някакво особено вино и не ми позволи да го опитам. Сефтето ще направи Александър Борисович, казва.

С началника на краевото УВР Турецки води едно дело за убийство преди доста години. Тогава Маркуша още беше майор — оперативен работник в криминалната милиция. Убийството беше разкрито, престъпниците получиха големи присъди. Но според докладите в МВР за разкриването на престъплението и залавянето на убиеца бе очевидна само заслугата на майор Маркуша. Разказаха за това на Турецки, но той не се обиди — делото беше обикновено, нямаше да подобри репутацията му, а на Маркуша щеше да му дойде добре, можеше и звезда да му сложат, да го повишат в длъжност. Така и стана. Старши следователят искрено се радваше, че майорът се е издигнал. Оттогава, щом отидеше в столицата, Маркуша никога не забравяше да му се обади.

Маркуша прегърна Турецки и бързо напълни чашите със своето необикновено вино.

— Добре дошли!

Виното беше великолепно, истинска амброзия. Пийнеш от благоуханното питие, умът ти се избистря, но след три-четири чашки тялото ти се изпълва с неясна нега, в душата ти се вселява радост. И не можеш да станеш на крака.

Лека-полека събеседниците преминаха към деловите въпроси, които бяха довели толкова далеч Турецки.

— Старши следователят не си пада по висенето над бумагите — отбеляза Чирков, след като прокурорът на края спомена следствените дела. — По му допада оперативната работа, цялата Главна прокуратура го знае. Прав ли съм, Александър Борисович?

— Както и да го погледнеш, седемдесет процента от работното време минава в писане — усмихна се Турецки. — Обичам оперативната работа. Утре ще пристигнат следователи от Военната прокуратура, те ще поработят над делата. Е, и аз ще надникна. Няма да крия отрицателното си отношение към резултатите от вашата работа. Прекалено се проточи, а няма резултати. Не са изяснени мотивите за убийствата, не са установени организаторите на престъпленията. Няма ги и изпълнителите.

— Сякаш при вас в Главна прокуратура няма забатачени дела — възрази Макеев.

— Те не са забатачени. Просто ги пращат в девета глуха.

— И тук има хора, които умеят да потулват делата.

— Ех, да знаех кои са! — оживи се Турецки.

— Познавате ли тези, които са при вас в Москва?

— Досещаме се. Но те са прекалено високо.

— И нашите са прекалено високо.

— Може пък да са едни и същи хора?

— Възможно е — съгласи се началникът на краевата ФСС.

— Това вече е нещо.

— Никита — обърна се към Макеев губернаторът, — според теб аз нависоко ли съм?

— Вашето кресло не е от ниските — усмихна се Никита Илич.

— Точно в това е проблемът — продължи Колесниченко. — Убийствата са извършени в моя край. И жертви са не кои да е, а

кандидатите за моя пост. В случая не трябва да си особено умен, за да се досетиш в чия мелница наливат вода убийствата. В моята. Значи първият, когото ще извика Александър Борисович за обяснения, съм аз. Както се казва, пръв трябва да отговаря домакинят.

Изглежда, Колесниченко очакваше отговор на думите си, но Александър се измъкна леко:

— Тук са се събрали опитни хора, професионалисти. Те знаят колко е трудно да се води разследване, когато е минало известно време. Най-вероятно ще започна не с делата, а с живите хора.

— Отлично решение — подкрепи го Маркуша. — Има един жив човек — Фьодор Степанович Супрун, който бе отвлечен от някого, откаран и държан някъде. Сигурно е запомнил похитителите си. Оттам трябва да се започне.

— „Някъде“, „някого“... — усмихна се Колесниченко. — Александър Борисович вече знае всичко.

— Мисля, че вие също не сте дремали, нали? — поинтересува се Турецки.

— Щом получихме съобщението, че е възбудено наказателно дело за отвличането на Супрун, веднага започнахме оперативната работа — каза Маркуша.

— Какво се изясни?

— Разпитахме съседите от кооперацията. Никой нищо не е видял. Говорихме с пазача...

Маркуша запали цигара, погледна Турецки и изразително махна с ръка.

— Какво? Пазачът е изчезнал? — досети се Александър.

— Яко дим.

— Разбирам, че живеем с три властови центъра. Единият се оглавява от министър-председателя, вторият от президента, а третият — в сянка — е мафията. Вашият край при кой от трите живее? — попита Турецки и обхвана с поглед всички присъстващи.

— Както цялата страна. И при трите — отвърна губернаторът.

— И няма ли как третата власт да се елиминира?

— Ще се намерят възможности — мъдро се обади началникът на местната ФСС. — И сили. Но как да познаем къде е първото, второто и третото, там е въпросът!

— Е-е-е — проточи глас Турецки, — оказва се, че вашите проблеми са по-сериозни, отколкото в столицата! Ние поне ясно виждаме границите.

Колесниченко насмешливо погледна Александър, искаше да каже нещо, но махна с ръка.

— Я по-добре да прием! И да спрем целия разговор. Разследването е възложено на Александър Борисович, а вие сте с него. Ще помогнете с каквото можете. За ваше здраве, Александър Борисович!

Турецки пристигна в Ставропол по светло, огледа хотелската стая, която се оказа просторна, с две помещения, обзаведени със солидни мебели в старинен стил. Искаше да потърси „бръмбарчета“, не се съмняваше, че има подслушвателни устройства, но се отказа и излезе навън.

Тръгна бавно по главната улица — проспект „Ленин“, разглеждаше старинните къщи, взираше се в лицата на минувачите, спираше пред частните магазини. Обичаше да броди из уличките на непознати градове, да влиза в кръчмите, където на чаша бира винаги можеш да намериш готов за разговор събеседник, И се е случвало да се върне в хотела с нови впечатления и мисли.

Александър отмина една малка уличка, излезе на „Мир“, повървя малко и на ъгъла, недалеч от светофара, видя около четиринайсетгодишно момиче, застанало край купчина цветя, струпани до стената на сградата.

— Колко цветя! — рече Турецки, като приближи. — Явно човекът е бил добър...

Момичето погледна Александър и той трепна, толкова невероятна мъка и болка имаше в сините очи на детето.

— Извинете — смути се Александър. — Някой ваш близък ли е?

Момичето мълча дълго, разглеждайки внимателно непознатия, после отвърна:

— Татко.

Турецки веднага си спомни как Супрун му разказа, че по-голямата му дъщеря Олга била приятелка с дъщерята на загиналия професор Василиев.

- Ти си Даша — уверено каза той.
- Да — отговори след малко момичето.
- И имаш приятелка Оля.
- Да.

В очите на момичето се мярна страх, то се обърна и си тръгна.

— Даша, разбирам, че не вярваш на никого — настигна момичето следователят и го хвана за ръка. — Но те моля да ме изслушаш. Казвам се Турецки. Ето картата ми. Моля ти се. Дойдох да разследвам убийствата. В това число и на баща ти, Григорий Ефремович Василиев...

— Генерал ли сте? — попита Даша.

— Засега не съм. Но ако искаш, смятай ме за генерал — усмихна се Александър.

— Слушах за вас от Гриша...

— По-големия ти брат — уточни Турецки. — Имаш и друг брат, Артъм... И какво си слушала?

— Той каза, че само един човек може да разплете всичките убийства. Вие.

— Не знам, Дашенка, дали ще се справя, но ще се старая... Накъде отиваш? Ще те изпратя!

— Няма нужда. Ето нашия блок — посочи една красива кооперация момичето.

— Ще те изпратя. Още повече че е наблизно — реши Александър.

— А генералите не ги ли следят? — попита тревожно Даша.

— Понякога.

— Тогава не идвайте, няма смисъл.

— Заповядах да махнат охраната.

— Може да е охрана, а може...

Момичето не се доизказа и пак забърза напред.

— Обещавам ти, Даша. Ще намеря убийците на баща ти — каза внезапно Турецки.

— Вече ми обещаха — отвърна момичето и се взря в Александър тъжно с разбиращ поглед.

— И вероятно пак генерали?

— Най-главните в нашия град.

— Ти си чула какво е казал за мен по-големият ти брат. И аз съм тук, във вашия град. Искам да се запозная с братята ти. Нали също са

военни... Впрочем мога и сега да се отбия. Ако разрешиш.

— Няма ги.

— Как така? — не разбра Турецки.

— В командировка са.

— И двамата ли?

— Да:

— И кога заминаха?

— Завчера.

— Нещо спешно?

— Не знам. Често пътуват.

— Такава им е работата, Дашенка. И аз рядко виждам моята дъщеря...

— Пристигнахме — каза Даша. — Довиждане.

— Довиждане. Нали нямаш нищо против да ви дойда на гости?

— Както каже мама...

— Ще позвъня. Мисля, че дотогава братята ти ще се върнат.

Момичето се усмихна и изведнъж го прегърна, притисна се в него за миг, а очите му се навлажниха.

На път за хотела Турецки размишляваше за тъгата в погледа на Даша. „Не ти се беше случвало такова нещо, Александър Борисович — мислеше наум. — Не си добре с нервите, скъпи, не си... Отпусни се.“

— Трябва да пиеш по-малко! — изрече на глас.

— Какво казахте? — спря се възрастен минувач.

— Казвам, че народът трябва по-малко да пие.

— Вярно, другарю, по-точно, господине — съгласи се сериозно минувачът. — Пият, да прощава Господ, като камили!

След тази забавна случка Турецки си отдъхна, настроени ето му се подобри. След като изкачи широките мраморни стъпала към входа на хотела, Александър протегна ръка, за да отвори, но някой го спря вежливо:

— Моля, Александър Борисович!

— Откъде идваш? — попита Турецки, като се вгледа и позна в предпазливия младеж офицера от московската ФСС. — Нали трябваше да бъдеш при Супрун!

— Там останаха тримата, макар че в Степное няма какво да правят. Казаците няма да оставят Супрун.

Във фойето към Турецки се присъедини още един младеж от ФСС от Москва, а на четвъртия етаж видя и трети, застанал недалеч от вратата на стаята му.

— Не бързайте, Александър Борисович — прошепна офицерът, прикри Турецки с тялото си, даде знак на другаря си и той бързо закрачи към мъжа до вратата.

— Вие също не бързайте, майоре — тихо рече Турецки и кимна към самото на непознатия, под което според него имаше оръжие.

— Здравейте, Александър Борисович — подаде ръка непознатият, когато тримата го приближиха.

— Здравейте...

Мъжът погледна охраната и малко позабави отговора си.

— Свои хора са — предупреди го Турецки. — От Москва.

— И все пак бих искал да си поговорим насаме.

— Мисля, че при мен не е безопасно... — започна следователят, но майорът вежливо го прекъсна:

— Отворете вратата и влизайте. Стаята е чиста.

— И кога успяхте? — усмихна се Александър. — Може би сте видели как разговарям с едно момиче?

— Не ни ли забелязахте? Много добре!

Мъжът погледна охраната с видимо уважение и се представи.

— Богданов, майор от милицията.

— Заповядайте, майоре. Как е малкото ви име?

— Казвам се Алексей Иванович.

— Вечеряхте ли? — Турецки се обърна към охраната и като видя, че се споглеждат, добави: — Влезте и вие. В хладилника е пълно с храна. Ние ще отидем в спалнята, а през това време пригответе нещо. Има вино от запасите на генерал Маркуша, само че не го изпивайте всичкото. Коняка — може! Елате, Алексей Иванович.

Майор Богданов минаваше петдесетте, но изглеждаше стегнат и здрав. Невисок на ръст, но добре сложен и Турецки не пропусна да му го каже.

— Силен съм — не възрази майорът. — Нали все още се катеря по планините. Като започнах от десетгодишен, та още продължавам.

— Значи покорител на върховете? — усмихна се Александър.

— Не знам какъв покорител съм, но на Еверест съм се качвал. И то неведнъж.

— Значи майстор на спорта! Поне така съм чувал от специалистите.

— Имам значка — отбеляза скромно Богданов. — Но стига за това. Не се отнася до работата. Мисля си как да започна, откъде...

— Ами от самото начало!

— Може и така. Аз работя в управлението. Близко двайсет години тичах по оперативна работа, но след един случай... — Майорът замълча. — Натичах се.

— Раниха ли ви?

— Нещо такова. И вече петнайсет години съм при оръжието. Приемане, предаване, разписки, документи и така нататък. Без да се хваля, ще ви кажа, че разбирам от оръжия.

— Нормално — съгласи се Турецки.

— Та носят ми автомата на уволнения прапорщик Гришчук. Приех го, подържах го, прибрах го, но усещам, че нещо не е наред. И аз не мога да обясня защо. Започнах да разглеждам по-внимателно. И забелязах. — Той погледна изразително събеседника си: — Номерът е пренабит.

— Нима сте го определили на око, Алексей Иванович? — не повярва Турецки. — Вероятно работата е била перфектна?

— Две мнения няма. Не че определих на око, но се усъмних, а експертизата показва точно. Номерът е пренабит.

— И кой направи експертизата?

— Аз. Собственоръчно.

— Добре. Номерът е пренабит. Разбира се, намирисва на нещо лошо, но защо сте дошли при мен?

— Не бързайте, Александър Борисович. Вече казах, че автоматът беше зачислен на прапорщик Леонид Гришчук. Дойде наскоро при нас. Няма три месеца. Сега да видим що за човек е той. Лично аз отдавна съм напуснал оперативната работа, но приятелите ми останаха. Гришчук е родом от село Татарка. Псевдонимът или прякорът му, както искате го наричайте, е Ястреба. Татарка е голямо село. Там главатар на престъпните групировки е някой си Владимир Байбаков-Байбака, който измести Женя Френския. Ястреба, Байбака и Ашот Захарян бяха неразделни приятели от деца. Заинтересувайте се, подробно ще ви разкажат за убийството на Захарян. Ще ви кажа само, че е работа на Френския. Пари, неизплатени дългове, сблъсък на интереси... След

известно време си отидоха и Френския, и бодигардът му. Делото бе спряно.

— Защо?

— Пак пари — усмихна се майорът. — За всички в Татарка беше ясно, че мястото на Френския ще заеме Ястреба. Така и стана. Но само за няколко месеца. Замени го Байбака. Без проливане на кръв, без сблъсъци, приятелски. А след известно време при нас в управлението дойде на работа Леонид Гришчук-Ястреба и му зачислихме въпросния автомат.

— А той ви е върнал друг?

— Точно.

— Не е ли възможно, Алексей Иванович, оръжието все пак да е едно и също?

— Не разбрах, Александър Борисович...

— Когато сте давали оръжието на Ястреба, чисто и просто да не сте обърнали внимание на номера?

— Не ми повярвахте, че разбирам от оръжие — отвърна след малка пауза Богданов. — Жалко.

— Но все пак може да е станало така? — държеше на своето Турецки.

— Не може. Автоматът беше нов. Със заводската смазка. Ако предположим, че в завода...

— Извинете, Алексей Иванович — прекъсна го Александър. — Всичко е ясно. Интересни хора приемат в краевото управление на вътрешните работи...

— Именно! Аз се поинтересувах по каква причина уволниха Ястреба. Оказва се, по собствено желание. Любопитно ми стана къде е сега. Оказва се, живее в Татарка, в родното си село. Обикаля с едно волво заедно с Байбака. А?! Ту работи в системата за борба с организираната престъпност, ту, видиш ли, обратното? Обикаля с главатаря на бандата в западна кола!

— Вие знаете, че Байбака е свързан с мафията, но за другите той вероятно е един от „новите руснаци“. Богат човек, собственик на ресторант, казина, фабрика... Не знам какво има в Татарка.

— Вярно е. Богат предприемач, но и бандит. И за това знае цялото село.

— Не само Татарка. Всички служби, включително УВР и ФСС. Очи пълни, ръце празни — усмихна се Турецки. — По документи е гражданин на Русия, бизнесмен, а както знаете, бизнесът у нас се поощрява... От вашите думи разбрах, първо, че оръжието, което сте получили от ръцете на Ястреба, е с пренабити номера.

— Тъй вярно.

— Второ. Ястреба не е много приятен човек, има тесни връзки с престъпниците от Татарка. Възниква въпросът: какво е заставило Ястреба да предаде автомат с пренабит номер? Не сте ли се интересували?

— Имах желание, но се въздържах.

— Прекаленото любопитство се наказва?

— Много ясно. Но не е там работата. Аз съм вдовец. Сам човек, Господ не ни даде дечица. И годините не са ми малко, минавам петдесет и пет. От какво да се страхувам? От смъртта? Като се катериш по планината също не знаеш дали ще се върнеш... Мисля, че автоматът отдавна го няма, изчезнал е безследно.

— Изгубен? Или може би е продаден? В Чечня се харчат добре.

— Всичко е възможно — измъкна се от отговор Богданов. — Знаем едно — някой направи фал с този номер.

— Те не са могли да предположат, че се досещате. Сам казвате, че е направено професионално.

— Защо — „те“? — попита Богданов, след като помълча.

— Обикновено така се казва. Може и в единствено число. Ястреба не е предполагал.

— Това е първата му грешка — на Ястреба или на някой друг. А втората — че ми поискаха автомата.

— Кой?

— Моят пряк шеф, полковник Холмец.

— И вие предадохте ли го?

— Доложих на полковника за случилото се.

— Кога стана това?

— Завчера. Засуетиха се по повод на вашето пристигане.

— Не сте ли рискували, Алексей Иванович?

— Не, не съм. Цял живот сме заедно с него. Ако не беше Холмец, май нямаше да се сетя да дойда при вас.

— Полковник Холмец... Не е ли учил в Академията на МВР?

— Тъй вярно. Там сте му водили семинар по криминалистика.

— Да, от време на време преподавам в Академията — каза Турецки. — Сега водя курс по предварително следствие.

— И Холмец ви е запомнил.

— Изглежда, той е получил от някого указания да из земе оръжието?

— От заместник-началника на краевото УВР.

— И къде е сега автоматът?

— У мен — отвърна спокойно Богданов.

— И можете да го покажете?

Богданов разтвори сакото си. Турецки видя късоцевен автомат с подвижен приклад, грижливо прикрепен към тялото с ремъци.

— Ще разрешите ли да погледна, Алексей Иванович?

— Моля.

Александър дълго се взира в номера, отмести автомата настрани и поклати глава:

— Какво око имате! Като Левша^[1]!

— Онзи, дето подковавал бълхите? Спомням си.

— Значи дойдохте при мен по съвета на полковник Холмец. Правилно ли съм ви разбрал?

— Правилно. Там е работата, че вече се разшумяха за бягството на Фьодор Степанович. И то казаците от Степное. Селото...

— Знам го. Фьодор Степанович вече е там, при брат си.

— Никой не знае точно откъде е избягал, кой го е отвлякъл. Но се вдигна шум. Не веднага, а след като семейството на Супрун поживя два-три дни в Степное. И ние с Холмец започнахме да разсъждаваме. Щом е избягал, значи някой го е държал насила, имало е охрана. А охрана без оръжие няма. И решихме за известно време да задържим автомата.

— Сигурно заместник-началникът на УВР се е поинтересувал от изпълнението на заповедта?

— Холмец нищо не е казал, пък аз нищо не съм питал. В този момент пристигнахте вие. За всеки случай взех автомата от сейфа, нося го със себе си.

Турецки искаше да изненада майора, като му покаже истинския автомат на пазача, който Супрун беше взел. Богданов му допадна много, но следвайки навика си да не бърза, Александър се въздържа.

— Надявам се, че пак ще се срещнем и поговорим, Алексей Иванович. А засега само ще споделя с вас, че Фьодор Степанович Супрун беше в Москва. Не е трудно да се досетите, че знаем някои неща. — Следователят извади три снимки. — Погледнете. Това са портрети, направени по описанието на Фьодор Степанович. Разпознавате ли някого?

— Фьодор Степанович няма много добра зрителна памет, но може да се познае — каза Богданов, като се взря в снимката. — Леонид Гришчук, Ястреба. Старши лейтенант Сидорчук. Забравил съм малкото и бащиното му име. Но мога да уточня.

— Във вашето управление ли служи?

— Тъй вярно. Давал съм му оръжие. Пистолет, автомат.

— И отдавна ли е при вас?

— От около половин година.

— Значи не можете да кажете за него нищо определено?

— Не, но ще поразпитам.

— Сега ние сами ще се поинтересуваме — усмихнато отговори Турецки. — Да вървим да вечеряме. Да не вземат да изпият винцето. Маркуша има чудно вино! И много ви благодаря, Алексей Иванович. Стана ми по-леко.

— Не мислете, Александър Борисович, че всички са се продали. Не са лоши нашите хора. Използвайте ме. Може да потрябвам.

— Непременно. С мен дойдоха много оперативни служители, но тук не са в свои води. Могат да направят такива поразии, че да се чудиш как да се оправяш. Няма как да не се опрем на местните работници.

— Използвайте ме — повтори Богданов и хвана автомата.

— Добре ще е да остане тук — кимна към оръжието Турецки, погледна майора и се усмихна. — А още по-добре, ако пренощувате при мен. Стаята е голяма, домакинът добър!

— Ще помисля — отговори Богданов, вирайки се в третата снимка. — Този не го познавам. Май съм го виждал някъде, но не мога да се сетя.

След вечерята майор Богданов се отпусна и се съгласи да пренощува в хотела.

Домакинът и гостът заспаха доста след полунощ. Турецки чу много полезни неща за ръководния състав на управлението, за

големите и малките началници, подробности около убийствата, които нямаше откъде да научи, за редовите служители на краевата милиция. Следователят беше благодарен на съдбата, че го срещна с такъв човек като майор Богданов.

Тази нощ и във вилата на генералния директор на ССК Михаил Юсин стояха до късно. Край камината в кожените кресла се бяха разположили началникът на УВР Роман Валентинович Маркуша, съветникът на Кръстника Георгий Гагарински и самият стопанин.

— Започнете вие, Роман Валентинович — обърна се към Маркуша Гагарински, или Гоша Доктора, както го наричаше Кръстника.

— От срещата при Колесниченко ли?

— Вече говорих с губернатора. Той е допуснал грешка.

— За мелницата и отговорността ли? — досети се Маркуша. — Та сега за това говорят на всяка крачка!

— Няма значение. Нека дрънкат. Кучетата лаят, керванът си върви! Губернаторът не обикаля по улиците, значи няма откъде да знае какво говорят хората. Роман Валентинович, интересува ме какво мислите за случая Супрун и какви действия сте готови да предприемете — каза Доктора.

— Хайде да поразмишляваме какво знае Турецки — започна Маркуша, запалвайки цигара. — Да предположим, че със Супрун са поработили добре. Мисля, че цялата група от Москва разполага с портретите на охраната — Ястреба, Сидорчук и Саврасов. Не знам дали Супрун е запомнил добре жената, едва ли му е било до това, но трябва да го имаме предвид. Това първо. Второ. Турецки има важно вещественно доказателство — изетия от Ястреба автомат. Точно от него ще започне да разплита. Оръжието е от моя отдел. Наистина, взехме мерки... — Маркуша изведнъж замълча, спомни си, че в суетата и бързането не попита заместника си къде е сега автоматът, но веднага се успокои. Ако оръжието не беше на сигурно място, заместникът му веднага щеше да докладва. — Предприехме мерки — повтори той. — Турецки бързо ще се добере до Ястреба и ще настоява ако не за арест, то за разпит. И ще бъде принуден да го пусне.

Оръжието е предадено, както се полага по документи. Къде е той сега? Кой знае? Има достатъчно възможности, и то напълно легални.

— Например? — поинтересува се Доктора.

— Мобилизиран в Чечня! Тези дни бяха изпратени доста.

— Отлично решение! — похвали го Доктора и дори плесна с ръце.

— Трето — продължи Маркуша, въодушевен от похвалата — Супрун не е свързан с УВР и ФСС, но ние отлично го познаваме, той също знае доста за нас. В неговото положение сигурно ще си спомни нещо, за което по друго време би премълчал. И разбира се, ще го сподели с Турецки. Дреболия, но в нашата работа точно дреболия преобръщат колата.

— Това наистина е дреболия — обади се Доктора. — Ако сте говорили нещо скандално по адрес на жени... Дреболии. Преминете на четвърто.

— Супрун неведнъж е ходил на вилата на губернатора, където са го закарали. Нещо повече...

— Ето къде е грешката! — прекъсна Маркуша съветника на Кръстника. — На кой идиот му дойде наум такова нещо?

— На губернатора — намеси се Миша Юсин.

— Ето че и те грешат — безстрастно констатира Доктора.

— Замисълът беше друг — оживи се Миша. — Супрун не трябваше да избяга оттам!

— Роман Валентинович, не се доизказахте — пак се обърна към Маркуша Доктора.

— Искам да кажа, че Турецки има повод да извика за обяснение господин губернатора.

— Глупости! Ако Турецки покани за разговор Колесниченко, то той има право да прати старши следователя на майната си! — каза рязко Доктора. — Или разполагате с доказателства за някакви връзки на губернатора с похитителите?

— Нищо подобно — отвърна с усмивка Маркуша.

— Какво да се прави? Бандити. Те можеха да закарат Супрун и във вашата вила или направо тук. Господа, положението не е добро. Турецки няма да спре по средата на пътя. Но не е и безизходно. А при благоприятни обстоятелства, каквито непременно ще се появят, особено през дните на конгреса, когато ще пристигнат важни и

отговорни хора, всичко ще приключи добре. Свършихте ли, Роман Валентинович?

— Още няколко думи как да предотвратим действията на Турецки.

— Моля.

— И тъй, неговите хора ще се опитат да намерят пазачите. И ако ги задържат, то по веригата непременно ще стигнат до тези, които са над тях...

— Един момент — навъси се Доктора. — Нали казахте, че ако Турецки задържи Ястреба, ще бъде принуден да го пусне?

— Не отричам. Но това е само ако го арестуват. Той е силен, ще мълчи. Кое то не мога да кажа за Саврасов. Турецки умее да разпитва.

— Силен, а избягал като страхлив заек — усъмни се Доктора.

— Познава характера на старши лейтенант Сидорчук. Той е имал големи правомощия.

— Включително и... — усмихна се Доктора.

— Тъй вярно. Има два начина за противодействие. Единият — да се изпрати по-надалеч, вторият — включително. — Маркуша разпери ръце.

— Вторият повече ми допада — усмихна се Мусолини.

— Вече разговаряхме по този повод, господин Юсин — напомни Доктора. — Разбира се, вторият начин е много по-безопасен, но трябва да имаме и мярка. Да вземем Сидорчук. Друг като него ще намерите ли?

— За пари всичко може!

— Може много, но не всичко! Колко души изпратихме в Гърция? И нищо не стана. А Сидорчук успя. Няма смисъл да ви разказвам за работата му в Русия. Рамбо, Турчина, Кучешкия зъб... Пък и тук ненапразно е получавал заплата. За мен е интересно по какъв начин той е попаднал в тази компания? Такъв човек трябва да се пази. Убиец с божа дарба.

— И аз се чудя — сви рамене Маркуша.

— Да го изпратим при Григорий Василиевич. Той е съгласен — обърна се към началника на УВР Доктора.

— Още утре ще замине.

— А пък останалите двама... по ваша преценка.

— Ястреба е в Татарка. Кръстника има слабост към Татарка, точно към Владимир Байбаков.

— За Григорий Василиевич делото е над всичко — намръщи се Доктора. — Около Турецки по принцип всичко е ясно. Той ще разследва, ние ще пречим на разследването. Господа, вълнува ме Фьодор Степанович Супрун. Нямаме никаква информация какво смята да прави. Подозирам, че възнамерява да продължи борбата за губернаторския пост.

— Значи не е напълнил гащите — усмихна се Мусолини. — Надявах се да размисли.

— Може да говори за случилото се по телевизията, да го разкаже пред пресата, в най-лошия случай да се обърне към хората по митингите. И положението на сегашния губернатор ще стане още по-лошо.

— Ще изгуби по всички параграфи. Факт — констатира Маркуша.

— Да опитаме ли още веднъж? — пак започна своята песен Мусолини. — И да става каквото ще става!

— Не съм ви чул, господин Юсин, но ви съветвам да не го повтаряте пред Григорий Василиевич — каза Доктора.

— Ако Колесниченко загуби, смятай, че сме бита карта! Новата метла мете по нов начин! — не се предаваше Мусолини.

— Не, уважаеми господа, нужно е време, много време, за да се спре завъртяното от нас колело, а после да се тласне в обратна посока — спокойно започна да обяснява Доктора. — След конгреса на наша страна ще преминат едрите предприятия, банките, фирмите. Партията всъщност вече е създадена, но действа неофициално. Официалният статус ще ни позволи законно да се борим за власт. В борбата ще бъдат хвърлени огромни суми, каквито не е сънувала нито една друга партия, включени са основните медии. И тогава ще видим на чия страна ще застане народът. А народът, господа, каквото и да говорим, е бил и ще бъде основната движеща сила на историята.

Доктора помълча, огледа притихналите събеседници.

— А ако действаме така, както предлага господин Юсин, то, уверявам ви, след съвсем кратко време ще гледаме свободата през зарешетени прозорци. И то в най-добрия случай! Делото за отвличането на Супрун е известно в правителствените кръгове, в

президентството, във ФСС и МВР. Дори подозирам, че всички те очакват от нас подобни действия, но ще останат разочаровани. Аз вече разговарях на тази тема с Григорий Василиевич. Сега вие, уважаеми Роман Валентинович, не трябва да изпускате от очи Супрун, за да не дойде наум на някой откачен глупак да стреля по него, опазил ни Бог. Това е, драги господа!

— Така и не разбрах, Докторе, какво да правя? — попита Мусолини.

— Лично вие се съсредоточете върху работата на ССК, където заемате най-висока позиция — усмихна се Гоша Гагарински. — Вие, Роман Валентинович, насочете всичките си усилия, за да намерите общ език със старши следователя господин Турецки. Вероятно ще се наложи да се откажем от някои хора. Предстои ни разговор на тази тема. Обикновено кого обвиняват за дерайлиралите влакове?

— Стрелочниците! — подсмихна се Мусолини.

— И ние ще намерим такива. А що се отнася до кандидата за губернатор Супрун... Засега около него не всичко е ясно, трябва хубаво да помислим, да намерим правилното решение. — Доктора стана, протегна ръка на събеседниците си. — Извинете, трябва да тръгвам, господа.

Маркуша и Мусолини изпратиха Доктора до колата.

— За първи път чувам от него толкова дълга реч — отбеляза Миша, загледан в изчезващите червени светлинки.

— Отдавна ли го познаваш?

— Кръстника ни запозна. Преди около година.

— А той кога се е свързал с него?

— Свързват се мъж и жена. Или двама обратни — отвърна след кратка пауза Мусолини.

— Бъди здрав! — каза Маркуша и тръгна към колата си.

— Не се сърди, Романе! — спусна се към него Миша. — Нещо съм напрегнат... и се изпуснах. Ти ме познаваш!

— Доктора правилно каза. Работи.

— Много учени водиха при Кръстника. Не ги хареса. А на този повярва.

— Сече му пипето — почука по главата на Миша Роман Валентинович. — Вижда надалеч... Добре. Викни моите хора.

— Защо не останеш, две мадами чакат.

— Не ми е до тях — решително отказа Маркуша. — Тръгвам. Викни момчетата.

На път за вкъщи се случи на пръв поглед незначителен инцидент, който неизвестно защо разстрои началника на УВР и го накара да застане нащрек. В предното стъкло на колата се удари птица и тъй като се движеха с висока скорост от нея остана само едно кърваво тъмно петно. Заскърцаха чистачките, пръсна вода, но кой знае защо петното не се измиваше.

— Спри и го изчисти! — не издържа и нареди на шофьора Маркуша.

През целия път до вкъщи той пушеше мълчаливо, изпълнен с неприятно тревожно чувство.

---

[1] Герой от едноименното произведение на руския писател Николай Лесков (1831 — 1985). — Б.пр. ↑

2.

Турецки се събуди от телефонно позвъняване.

— Слушам.

— Осем и трийсет, както заповядахте.

— Добро утро, Игор. Качи се!

— Сам ли сте?

Турецки нарече Игор командира на групата от ФСС, с която вчера се черпиха до късно.

Александър се облече, надникна в съседната стая, където пренощува майор Богданов, но диванът, на който спа той, бе празен.

— Алексей Иванович! — извика Александър.

— Тук съм! — чу се гласът на майора.

Турецки тръгна към банята. През полуотворената стъклена врата видя как майор Богданов майстори нещо за закуска в неголямата стая, приспособена за кухня.

— Майко! — възкликна следователят, като видя сервираната маса. — Ресторант „Национал“ ряпа да яде!

— Аз съм само любител — отвърна скромно майорът.

— Важното е да е за петима! — намигна Александър.

— Как иначе? С когото си пил, с него ще изтрезняваш!

Полковник Игор Падерин и двамата му колеги се явиха след няколко минути. Тримата бяха гладко избръснати, ухаеха на хубав френски парфюм, издокарани с тъмни костюми и белоснежни ризи. И съвсем трезви! „Момчетата от ФСС умеят да се държат — помисли с уважение Турецки, като оглеждаше младите мъже. — Нищо не можеш да кажеш! Отвътре им идва.“ Но изглежда и самият Александър имаше не по-малко приличен вид, тъй като те с видимо уважение погледнаха новия си шеф.

— По сто грама коняк, хапваме — и на конете! — усмихна се Турецки. — Игор, нали не си забравил задачата?

— След десет минути отлитаме за Георгиевск, вземаме братя Василиеви и обратно.

— Имената?

— Григорий и Артъом.

— Всичко помниш, всичко знаеш — усмихна се доволно Александър.

— По картата е около двеста километра.

— Чакам ви след около три часа. Пилотите са в течение. До летището ще отидете с кола.

— Е — погледна часовника си Богданов, — и за мен е време.

— В десет нула-нула в кабинета на началника на УВР.

— Слушам.

Зазвъня телефонът.

— Турецки слуша. Добро утро! Заповядайте. Тъкмо навреме. — Той затвори и намигна на майора.

— Тръгвам — каза Богданов.

След малко в стаята на Турецки влязоха момчетата от МУР: майор Голованов, Филя, Демидич, непознат младеж и следователят от военната прокуратура полковник Геннадий Попов. След като си стисна ръцете с новодошлите, Турецки въпросително погледна младежа.

— Заповядайте — подаде малък плик той.

От кратката бележка, подписана от заместник главния прокурор Меркулов, Александър научи, че му изпращат на разположение стажант — дипломант от юридическия факултет на Московския университет — Глеб Глебович Латишов. Припомняйки си как самият той някога отиде на стаж при следователя от Московската градска прокуратура Меркулов, Турецки се усмихна доброжелателно на младежа.

— Ще работим заедно. Как сте с оръжието?

— Ами... — смути се момчето.

— На него не му трябва — одобрително го потупа Голованов. — Наше момче е.

— Значи нещо е станало по пътя — досети се Турецки.

— Нищо не е имало — отрече Глеб.

— Размаза Демидич — усмихна се Голованов. — За нула време.

— Не може да бъде — не повярва Турецки. — Демидич, как стана така?

— Аз не съм с черен пояс — избоботи Демидич. — Карах по нашенски, по руски...

— Ясно — отговори Турецки. — Ние с Глеб тръгваме, вие почивайте два часа. Чакайте позвъняване. Това е. Хайде, Глеб Глебович!

— Александър Борисович! — спря го полковник Попов. — По пътя си починах отлично. Бих искал да започна работа.

— Добре — съгласи се Турецки. — Идете във ФСС и прегледайте списъците на сътрудниците, които са се занимавали с делата за убийствата. Ще бъде там след три часа.

— И ние си починахме чудесно — обади се Голованов.

— Майоре, нали си идвал в Ставропол? — попита Турецки.

— Неведнъж.

— Знаеш ли село Татарка?

— Живял съм там.

— Чувал ли си за Володя Байбака?

— Ако става дума за майстора на спорта по карате Байбаков, тогава се познавам с него.

— Сега той е Байбака. Командва Татарка.

— Ясно.

— Байбака има един помощник, Леонид Гришчук, по прякор Ястреба...

— Чувал съм го.

— Няма да е лошо да го поканиш в Ставропол...

— Ще бъде изпълнено.

— Голованов, не бързай. Момчетата в Татарка са опасни. Подчинени са направо на Кръстника.

— Трябва ми кола.

— Ще имаш.

— Тогава да дойда с вас до УВР?

— Да вървим — отвърна след кратък размисъл Турецки. — Ще се съберем ли в една кола?

— Без Демидич винаги — засмя се Филя.

Пред хотела ги чакаше мерцедес. Всички се побраха вътре, дори качиха полковник Попов.

— Какво си правил в Татарка? — обърна се към Голованов Александър.

— Жена — отвърна кратко майорът.

— Ясно.

— За друго става въпрос, Александър Борисович. Жена на загинал другар.

— Не се ли е омъжила?

— Засега не ме е канила на сватба — отвърна след малко Голованов.

В управлението Турецки се уговори за кола и като изпращаше момчетата на Грязнов, каза:

— Чакам ви след два дни.

— Ще дойдем — отговори от името на всички майорът от милицията Голованов.

Роман Валентинович Маркуша седеше в кабинета си и пушеше. Току-що се върна от прокурора Власенко с доста интересни новини. Власенко му разказа, че преди да тръгне за насам, Турецки бил в Кремъл, при Потапов, а момчетата от ФСС в Москва отдавна шетали из Ставропол, веднага след като старши следователят получил пълномощията си от секретаря на Съвета за сигурност, че представителството на ССК до Мечите езера е под наблюдение. Но за Маркуша най-тревожно беше съобщението, че в Москва изтича информация за търговските структури в областта, за които трябваше да знаят само най-висшите етажи на местната власт.

Като палеше цигара след цигара, Роман Валентинович се чудеше кой доставя тази информация, с какво се занимава и каква длъжност заема. Много добре знаеше, че щом той е в течение, значи началникът на краевата ФСС, губернаторът и самият Кръстник вече са получили подробности. Той прехвърляше в паметта си десетина души, приближени в една или друга степен до управляващите в Ставрополския край, но така и не се спря на някого.

— А да не би пък самият прокурор от Главна прокуратура Чирков да стои зад това?! — сам се попита на глас Маркуша.

Знаеше, че Власенко често получава сведения от зоналния прокурор на следственото управление при Главна прокуратура Валерий Викторович Чирков.

„Чирков уж следи всичко, а не знае дали Супрун е донесъл автомата! — навиваше се Маркуша. — Такава дреболия, а той не я

знае?! Да попита колегата си Турецки! Или си е глътнал езика?! А ако е така, дали вече не е под наблюдение?!“

Маркуша предполагаше, че при предстоящата среща Турецки ще извади вещественото доказателство — автоматата, дори беше сигурен в това. И тогава какво? Къде са уликите? Ще успее ли старши следователят да получи показания? Турецки едва ли ще хване Ястреба, Митя Саврасов е далече, наистина не на оня свят, но и това може да се уреди, момичето Маша замина почти в Сибир, и то не при родната си майчица, където биха могли да я намерят, а на по-сигурно място. Остава старши лейтенантът от милицията Виктор Сидорчук, но за него отговарят Кръстника и Доктора, а те добре знаят какво правят, значи Сидорчук едва ли ще пропее.

Маркуша не искаше да мисли за Фьодор Степанович Супрун, за бъдещите му действия. В тази история бе замесен губернаторът, нека сам реши какво да прави по-нататък. Най-добре да прати всички по дяволите и да замине на някое тихо място по крайбрежието на Австралия, да си поживее, още повече че има с какво, ще стигне не само за синовете, но и за внуците. Ама как да замине, да зареже всичко, като навсякъде могат да го намерят и да му откъснат главата.

— Може ли? — отвори вратата на кабинета секретарят му. — Турецки пристигна.

— Добре — отговори Маркуша.

Турецки влезе със стажанта.

— Запознайте се, генерале — обърна се той с усмивка към Маркуша. — Глеб Глебович. Завършва юридическия. Моят нов стажант. Меркулов ми го препоръча.

— Заповядайте, седнете — покани ги Маркуша.

— Спомних си как, когато бях млад, стажувах при Меркулов, помислих и го взех. Нека слуша, да трупам опит.

— Може да стане втори Турецки — усмихна се началникът на УВР.

— По делата ли?

— За това съм дошъл. Давай, Глеб Глебович!

Стажантът мълчаливо постави на масата автоматата.

— Супрун ли се е постарал? — попита Маркуша.

— Той. Автоматчето е от твоето ведомство...

— Кога успяха да се разприказват?

— Не е това важното — измъкна се Турецки. — Роман, тук има нещо друго. При теб оръжието не се води изчезнало.

— Не разбирам... Щом Супрун го е занесъл в Москва и сега лежи пред мен...

— А в склада при майор Богданов има точно такъв автомат, върнат преди три дни от прапорщик Гришчук.

— И номерът съвпада?

— Едно към едно.

Маркуша натисна интеркома и на вратата се показа секретарят.

— Намерете прапорщик Гришчук и го доведете при мен — нареди Маркуша.

— Слушам!

— Момент! — спря го следователят. — Прапорщик Гришчук е уволнен от редовете на славната ни милиция. Така че няма смисъл да го търсите.

— Защо? — учуди се началникът на УВР.

— А ти не се ли досещаш? — усмихна се Александър.

— Даа — въздъхна Маркуша. — Всичко може да се очаква... Да извикам ли Богданов? Бих искал да погледнем върнатия автомат.

— Майор Богданов разглежда получения от прапорщик Гришчук автомат заедно със специалистите. Всеки момент ще дойде.

— Откъде ще започнеш? — попита Маркуша.

— Вече започнах. В прокуратурата се работи. Моите сътрудници проучват основно следствените и оперативните материали. И сам разбираш, Супрун не мълча в Москва. Даде подробни показания. Похитителите са били четирима. Сред тях една жена, Маша. Закарали са Супрун във вилата на губернатора.

— На коя?

— Защо, той няколко ли има?

— Естествено, както е прието за губернатор.

— Тази до Минерални бани.

— Чудесно място.

— Защо точно там? Как смяташ?

— Ще арестуваме заподозрените, ще попитаме.

— Разумно — отбеляза Турецки.

В кабинета влезе майор Богданов.

— Здраве желая, господин генерал-майор!

— Здравейте, Алексей Иванович. Докладвайте.

— Оръжейният специалист и аз установихме, че номерът на оръжието е пренабит. Лабораторното изследване ще покаже истинския номер на автомата — доложи майорът и извади на масата донесения автомат.

Маркуша внимателно сравни двата автомата, поклати глава.

— Работено е професионално. Алексей Иванович, не знаете ли кой е такъв майстор при нас?

— Майстори много... — уклончиво отговори Богданов.

— А все пак?

— На „Казачая“ има работилници. Умни момчета работят. В Татарка правят мечове, кинжали, ножове, ще кажеш, че са от дамска стомана...

— Как мислите, Алексей Иванович, има ли смисъл да навестим работилниците? Питам ви като добър бивш оперативен работник.

— Зависи от коя страна ще се подходи. И как.

— Ще опитате ли?

— Роман Валентинович, имам друга работа.

— Имаме сили за всичко. Какво ще кажете?

— Ще намерим майстора. А после?

— А после ще стигнем до възложителя.

— Няма да успеете, другарю генерал — отсече Богданов. — Мисля, че възложителят не е прост човек.

— Все не успяваме! — обиди се Маркуша. — Спомнете си Амбала, Сквореца, Ахмед...

— Кой стоеше зад тях? Ами че никой! Това бяха дребни риби, отцепници. Хулигани, бандити, престъпници... Виж, ако вие, другарю генерал, бяхте пипнали Левитан или Мусолини, тогава разговорът щеше да е друг. Амбала, Ахмед... Пфу!

Маркуша дълго и внимателно гледа майора, после тъжно отбеляза:

— Прав сте, Алексей Иванович. Ръцете ми са къси да пипна Левитан, Мусолини, да не говорим за Кръстника, който дори живее някъде наблизо. — Маркуша помълча и добави: — Мислите ли, че старши следователят Турецки не го знае?

— Знам — потвърди Турецки, след като изчака малко и не чу отговора на Богданов. — Но това е известно и на главна прокуратура,

на министъра на вътрешните работи, на секретаря на Съвета за сигурност. Не знае само президентът, и то, защото не му докладват. Поне аз така си мисля...

— Чухте ли, Алексей Иванович? — усмихна се Маркуша.

Богданов погледна началника си и махна с ръка.

— Прилагам оръжието към делото — реши Турецки. — До нова среща, Роман Валентинович.

— Очаквах по-подробен разговор — намръщи се Маркуша.

— Ще поговорим по-подробно, когато събера всички факти по делото.

— В прокуратурата ли отивате?

— Естествено. Но отначало като че ли малко ще се поразходим с Глеб Глебович. Нали така? — обърна се към младежа Турецки.

— Както наредите.

След излизането на посетителите Маркуша изпи чаша коняк и запали цигара. Както и се предполагаше, Турецки започна разследването с изземане на веществените доказателства, двата автомата. И какво? Намерил се глупак в управлението, подмамил се за големи пари, не е само той на света. Всеки живее, както може. Един краде, друг търгува, трети взема подкупи. Естествено, петното пада на управлението, но това е поправимо. Маркуша изпи втора чаша и въздъхна облекчено, но изведнъж си спомни, че Турецки не попита за никой друг, освен за Ястреба, а Супрун сигурно бе запомнил всички. Тогава защо не попита за старши лейтенант Сидорчук?

Маркуша вдигна телефонната слушалка и набра номера.

— Полковник Игнатов слуша.

— Привет, полковник.

— Здравейте, Роман Валентинович.

— Къде е шефът?

— Никита Илич запознава следователя от Главна военна прокуратура с ръководния състав на управлението.

— Какво, не можа ли да вдигне телефона?

— Полковник Попов се запознава лично с всеки на работното му място.

Маркуша затвори, запали цигара и изпи третата чаша на един дъх.

- Какво ще кажеш, Глеб? — попита стажанта Турецки.
- А от какво се интересувате?
- Да речем от впечатлението ти за генерал Маркуша.
- Мисля, че скоро ще му връчат заповед за арест от Главна прокуратура.
- Откъде се взе такъв умник? — усмихна се Турецки.
- От Степное съм.
- От онова Степное, от което е и Фьодор Степанович Супрун ли?
- Тъй вярно.
- Служил ли си?
- Морска пехота. Две години. Владивосток.
- А откъде те изнамери Константин Дмитриевич?
- Сам отидох при него. Искам да работя в Главна прокуратура.
- На колко години си, Глеб?
- Двайсет и пет.
- Женен ли си?
- Още не.
- Годеницата ти сигурно е в Степное?
- Тъй вярно.
- Стига с тези „тъй вярно“ и „слушам“. Срещна ли се с Фьодор Степанович в Москва?
- Видяхме се.
- И къде?
- На вилата на Константин Дмитриевич, нали там го скрихте.
- Костя мълчеше. Нито дума не продума.
- Той не знаеше.
- Байбака силен каратист ли е?
- Беше силен. Не знам какъв е сега.
- Познаваш ли го?
- Всички, които се интересуват от спорта, го познават.
- Приказлив си.
- А, не — усмихна се младежът. — Вие питате, аз отговарям.
- Трябва да те изпратя в Татарка...
- Дошъл съм да се уча от вас. Където вие, там и аз.

— Какво пък — помисли малко Турецки. — Тогава мога да освободя охраната.

— Не я виждам...

— Нито пък аз. А знам със сигурност, че е тук.

— Александър Борисович, ако имах оръжие...

— Макаров? ТТ?

— По-добре нещо автоматично.

— Ще помислим, Глеб... Накъде сега?

— Вие решавате.

— Виж какво ще направим сега с теб, Глеб Глебович: ще купим торта, бонбони, цветя и ще отидем при дъщерята на професор Василиев — Даша! Ще постоим, ще пием чай, а в това време току-виж се върнали братята.

— Познавам Артъом.

— В такъв случай съгласен ли си?

— Бива — усмихна се широко стажантът.

Вратата отвори Даша.

— Мамо! — развика се тя. — Дойде онзи генерал! Здравейте! Моля, заповядайте!

В коридора излезе висока стройна жена.

— Обещах на дъщеря ви да намина и ето че дойдох. Моят млад приятел Глеб Глебович — представи стажанта Турецки. — А аз още не съм генерал и изобщо не се надявам някога да стана държавен съветник. Вашата дъщеря реши да ме повиши.

— Здравей, Глеб — усмихна се жената.

— Здравейте, Елена Николаевна.

— Къде да оставим всичко това? — попита Турецки и разлюля пакетите в ръце.

— Заповядайте в хола!

— Аз трябва да позвъня.

— Телефонът е пред вас.

— Глеб, заеми се — нареди Турецки, влезе в хола и сложи пакетите на масата. — Мисля, че можеш да режеш салам и да отваряш буркани.

Александър се върна в коридора и избра телефонния номер.

— Дежурният капитан Ерофеев — чу младежки глас.

— Турецки — представи се както обикновено Александър.

— Значи аз съм Персийски — засмяха се отсреща.

— Слушай, капитане — понижи глас Саша. — Аз наистина съм старши следователят Турецки.

— Аз пък съм генерал Персийски!

— Генерале, почакай да затворя вратата. — Александър притвори вратата към хола и изпрати една такава дълга псувня на капитана, та той замълча за дълго. — Какво мълчиш?!

— Осмислям...

— Свържи ме с командира на полка!

— Убедихте ме, старши следователю. Слушам.

— Вертолетът от Георгиевск излетя ли?

— Тъй вярно. След десет минути ще кацне.

— Можеш ли да го посрещнеш?

— Щом съм го изпратил, ще мога и да го посрещна.

— Значи си в течение?

— Тъй вярно.

— Предай да позвънят на мама.

— Те като че ли от Москва...

— Ти предай, а те ще разберат необходимото. Дочуване, генерал Персийски!

Не минаха и двайсет минути и телефонът зазвъня.

— Мен търсят — стана Турецки.

Обаждаше се полковник Падерин. Той докладва, че задачата е изпълнена, но не е минало без инциденти — местният началник се заинатил, позвънил на Макеев, наложило се малко да ги пообработят. Турецки не разпитва какво конкретно са направили, а каза, че спешно чака братя Васиљеви в дома им.

— Какво предлагаш, Дашенка — попита Турецки, след като се върна в хола и огледа масата, — да започнем ли, или да изчакаме братята ти?

— Ще дойдат ли? — не повярва Елена Николаевна.

— След половин час!

— Господи... — въздъхна Елена Николаевна.

— Ще почакаме! — зарадва се Даша. — Мамо, да покажем на Александър Борисович филма?

Майката погледна мълчаливо дъщеря си.

— Какъв филм? — поинтересува се Турецки.

— Прощаването с татко.

— Бих го погледнал, Елена Николаевна — каза Александър. — В нашата работа... сама разбирате.

— Да, естествено, но извинете, аз не мога. Пък и Даша не бива.

— Мамо, няма да плача — обади се момичето.

Филмът не беше дълъг — около двацет и пет минути, но явно бе снимал човек, който си разбира от работата. Картината и звукът бяха ясни, а лентата дори беше монтирана.

Речите на местните ръководители не го впечатлиха, заинтригува го само кметът на града Головачов. Той се приближи до ковчега, няколко пъти се опита да заговори, но не можа, махна с ръка, отдръпна се и бръкна за кърпичка, за да избърше рукналите сълзи. Александър запомни и друг мъж, изправен в тълпата, среден на ръст, с тъмни очила. Знаеше, че го е виждал някъде, нещо повече, разговарял е с него, но не можа да си спомни кога и къде.

Филмът свърши и почти веднага в антрето се чуха весели мъжки гласове. Даша изтича навън и с радостен вик се хвърли към братята си.

Турецки разглеждаше с интерес двамата едри, снажни младежи, които си приличаха много.

— Стига, дребосък, стига — отсече по-големият, Григорий.

— Напрегръщахме се. Добър ден, Александър Борисович! Привет, Глеб! По какъв случай имаме празник? — попита той и надникна в кухнята.

— По случай пристигането ми в славния град Ставропол — отговори Александър. — А къде е Падерин с приятелите си?

— Заминаха в хотела. Ние ги поканихме, но...

— Правилно, Григорий Григориевич — прекъсна го Турецки. — Падерин си знае работата.

— Така е — усмихна се младежът. — Наричайте ме просто Гриша.

— Може. Имало е малко затруднение? — попита Турецки и понижи глас.

— Малко...

— Момчета! — обади се напевно Елена Николаевна. — Мийте си ръцете и на масата!

След обяда Турецки, братя Василиеви и Глеб се уединиха в кабинета.

— Разказвайте, приятели, с кого се наложи да се преборите? — попита Турецки.

— Отначало всичко вървеше гладко — започна Григорий. — Пристигнаха вашите момчета, показаха документите си, наредиха да се приготвяме. И ние тръгнахме. До площадката за вертолета са десетина километра, не повече. Гледаме — преследват ни. С две коли. Падерин нареди на шофьора да натисне докрай педала. Измъкнахме се за малко, шофьорът спря точно до вертолета. Ние се качихме, а Падерин остана да обяснява...

— Какви бяха тези, които ви спряха?

— Наши.

— Нямаше ли стрелба?

— Нямаше. Нали ви казвам, наши момчета. Но и те имат заповед.

— Каква?

— Да ни върнат обратно.

— Чия е заповедта?

— На началник-отдела на ФСС в Георгиевск.

— Вие не сте му подчинени, нали?

— Изглежда е звънил на Макеев.

— Макеев не може да се намесва в моите действия.

— Но не сте го предупредили!

— Не съм длъжен да предупреждавам никого. Разполагате с писмена заповед, подписана от първия заместник-директор на ФСС.

— Точно така — съгласи се Григорий. — И все пак ни спряха.

— Тогава защо не ви върнаха? — усмихна се Турецки.

— Спазарихме се.

— Как?

— Старшият по чин Вадим Сизов е мой добър приятел.

— Но заповедта си е заповед.

— Гонили са ни, но не са ни стигнали.

— Ясно — усмихна се Турецки. — Гриша, ти видя ли се с твоя добър приятел?

— Излязох, поговорихме. Той няма нужда от много обяснения. Всичко знае. Но може да си има неприятности.

— Няма — успокой го Турецки. — Ще запалим ли?

— Може и да пийнем — обади се по-малкият брат Артьом.

— Наливай! — каза Турецки. — Не ви питам защо ви изпратиха по-надалеч от погледа ми, тук всичко е ясно, но ме интересува откъде духа вятърът. Кой нареди?

— Нашият началник полковник Таловиря.

— Какво е това засукано име? — учуди се Саша.

— Не е засукано, украинска фамилия.

— Аз лично я чувам за първи път. За ваше здраве, братя!

Лека-полека разговорът премина към главния въпрос — политическите убийства в Ставрополския край.

— Знам някои неща — започна Турецки. — Но ме интересуват подробностите, детайлите и нюансите, които няма да прочета в следствените материали за убийствата. Какво можете да ми съобщите? Да тръгнем от теб, Григорий, като по-старши. Сигурно си порботил добре, щом си станал предсрочно подполковник...

— Дадох ми звездичката, за да ми запушат устата — отвърна злобно Григорий. — Но сгрешиха.

— Любопитно ми е кои са „те“?

— Дето не ни допуснаха да разследваме делото за убийството на баща ни. Не мога да кажа конкретни имена, но получихме заповедта от нашия непосредствен началник. Разбирам, че според закона нямам право да взема участие в делото, но все пак...

— А над полковник Таловиря е генерал Макеев, така ли?

— Да.

— Разговаряхте ли с полковника?

— Не знам как е в Главна прокуратура, но тук по подобни въпроси не се разговаря.

— При нас наистина е по-просто — усмихна се Турецки. — Та ние не сме военна организация. Григорий, започни от самото начало. Ти си водил оперативната разработка по убийството на Приходко... Първият заместник на генерал Макеев. Както разбрах наскоро, човекът не е живеел зле. Разкошна вила, просторен апартамент...

— Два — намеси се Артъом.

— Три коли, собствени. Банкова сметка в чужбина...

— Така ли? — учуди се Григорий. — Сигурно ли е?

— Григорий, все пак не забравяй с кого си пиеш коняка — вдигна чашата си Турецки. — Какво не му е достигало? Защо го е привлякла политиката?

— Не че имаше някакви политически амбиции, по-скоро искаше да прикрие машинациите си.

— Знаеш ли нещо за тях?

— Хора като Приходко не оставят следи. Напуснал е службата след сериозен скандал с Макеев. Сигурно е. Но за причината само можем да се досещаме.

— Не са се спогодили?

— Кой с кого? — отговори на въпроса с въпрос Григорий.

— Не, момчета, така няма да стане — усмихна се Турецки. — Нека ви покажа моите карти... Ясно е, че от убийствата печели, губернаторът Колесниченко. Но той не командва нито началника на ФСС, нито на УВР, още повече краевия прокурор. Оттук и изводът. Щом политическите убийства остават неразкрити, значи има заговор между губернатора и началниците на УВР, ФСС и прокуратурата. Лично аз подозирам и четиримата.

— При вас, в столицата, също има нерешени случаи на убийства. И то на важни хора! Та какво да кажем ние, провинциалистите — усмихна се Григорий.

— Много важни — съгласи се Турецки. — Там е тя. Ако бяха по-незначителни, щяха да бъдат разкрити. Освен това нищо не съм казвал за отношението ми към някои влиятелни московски фигури.

— Благодаря ви за откровеността, Александър Борисович — отговори след малка пауза Григорий. — Ще се постарая да ви отговоря по същия начин.

— Целият съм в слух.

— Както разбрах, днес възнамерявате да се запознаете с делата?

— Точно така.

— Материалите от следствените дела няма да дадат нищо сериозно, за което да се захванете.

— Ще видим...

— И вашите помощници няма да намерят нищо сериозно. От самото начало делото беше водено така, че да няма за какво да се заловиш. Не че се фалшифицират доказателствата или се преправят показания и така нататък, нямаше нищо подобно. Чисто и просто в папките, където се пазят следствените материали, не влязоха важни неща — показания на свидетели, веществени доказателства и документи по делото.

— Например?

— Да вземем делото на Приходко, с което се занимавах известно време. В заключението на съдебномедицинската експертиза е отбелязано, че Приходко е починал от рани в корема. Но аз знам със сигурност, че Приходко е убит с изстрел в главата.

— И можете да го докажете?

— У мен е първоначалният вариант на съдебномедицинската експертиза.

— Предполагам, че патологът е мъртъв?

— Жив е. Но вече състави нов акт от експертизата и ще четете именно него. Патологът ще държи на заключението си.

— Живее му се. Разбирам... Как е попаднал при вас първият вариант?

— С помощта на една лаборантка от отдела по съдебномедицинска експертиза. Разбира се, неофициално. Тя ме помоли на никого да не го показвам.

— И тъй, аз ще чета фалшификат?

— Да.

— При разпита на съдебния лекар Дроздов ще използвам първоначалния вариант, а не официалното заключение — реши Турецки.

— Забравихте молбата на лаборантката.

— След ексхумацията на трупа на Приходко и повторната съдебномедицинска експертиза, която, естествено, няма да бъде поверена на Дроздов, вашата лаборантка може да бъде спокойна.

— И все пак могат да я открият — отговори Григорий след кратък размисъл. — Нали по някакъв начин черновата е попаднала у мен!

— Кои?

— Хората, поръчали убийството.

— Мисля, че няма да им е до лаборантката — усмихна се Турецки. — Ще са загрижени за собствената си съдба... Току-що видяхме записа от погребението на вашия баща. Много хора, искрена мъка, планини от цветя... А на погребението на полковник Приходко, както ми казаха, присъствали десетина обикновени граждани, почетният караул и местните ръководители.

— Освен кмета Головачов — уточни Григорий.

— Един добър човек сред тях, и той не отишъл. Извод: убит е лош човек. Но следствието трябва да се занимава с убийствата и на лошите!

— Мисля, че във всички случаи убиецът е един.

— Не съм убеден. Да си убиец е специфична професия. Те невинаги се заемат със задача, при която е възможно да загинат много невинни хора.

— Александър Борисович, смятате ли, че това са сблъсъци на различни групировки от подземния свят?

— Да. — Турецки помълча, запали цигара, огледа поред братята. — Прекрасно разбирам вашите чувства, но моля да погледнете на нещата и от моята гледна точка. Щеше да е много по-добре, ако се бяхте заели с убийствата на Приходко и Скачко, отколкото с това на баща ви. Така ще е по-добре за всички, особено за предстоящите съдебни дела.

— Разбираме — след продължително мълчание отговори Григорий.

— Хубаво е, че разбирате — усмихна се Турецки. — Водете оперативната работа по делото на Приходко. Утре в десет нула-нула ще връча писмена заповед на прекия ви началник полковник Таловиря.

— Знаете ли, че Приходко е бил разстрелян в своята вила, в басейна?

— Чух.

— Отначало с убийството се зае следователят от прокуратурата и оперативните служители от милицията. После се присъединихме ние. Когато следователите пристигнали на мястото на произшествието, водата в басейна била източена. Трупът бил до басейна. Рана в корема и дупка от куршум в главата. Съдебният лекар Дроздов предположил, че отначало е стреляно в главата и едва по-късно довършили Приходко с автоматичен откос. Ние се захем с охраната. След известно време единият от тях, Пьотър Ворончук, изчезна, а след още две седмици докараха тялото му от Чечня. И стовариха всичко на него, останалите пазачи имаха алиби.

— Един момент — прекъсна го Турецки. — Куршумът, изваден от главата на Приходко, е от винтовка, калибър 7,62. Не е ли така?

— Нещо повече, Дроздов предполагаше, че е стреляно с винтовка ВСС.

— Глеб Глебович, чувал ли си за нея? — попита стажанта си Турецки.

— Вграден заглушител, лазерен мерник, струва няколко хиляди долара. Произвеждат се по поръчка — отговори Глеб.

— Добре си изучил криминалистиката — похвали младежа Александър, обърна се към Григорий и допълни: — Не е хубаво, че в делото не фигурира куршумът от винтовка ВВС. Имало е такъв, хирургът го видял, Дроздов го видял, а сега го няма! Ето я вашата задача: да намерите вещественото доказателство — куршума, да откриете убиеца и поръчителя.

— Александър Борисович, нали се досещате, че все пак ще водим частно разследване за издирване убиеца на баща ни? — попита Григорий.

— Мина ми през ума.

— Засега не знаем кой стои зад убийството на Приходко, но сме почти сигурни кой е поръчал и изпълнил убийството на татко и бизнесмена Скачко. Поръчителите са големи хора от Москва, изпълнителите — местни криминални елементи.

— Ние също обърнахме внимание на честите пътувания до Ставрополския край на съветника на президента Юрий Андреевич Потапов — след кратка пауза заяви Турецки. — Направи ни впечатление, че почти след всяко негово идване тук са се появявали трупове. Няма да крия, че преди да долетя в Ставропол, посетих Потапов в кабинета му в Кремъл.

— Подозираме, че убийствата на татко и бизнесмена Скачко са дело на един човек. Не бихме искали да се откажем от случая Скачко. Още повече че той беше честен бизнесмен.

— Оказа се, че той не е имал банкови сметки в чужбина, което само по себе си говори нещо. Вие смятате, че поръчителите на убийствата са хора от различни престъпни групировки, така ли?

— Засега не сме сигурни, но вероятно изпълнителят на убийството на Приходко не е бил човек от криминалния свят. Мисля, че поръчителите са едни и същи.

— Ако намерите поръчителите преди самият извършител, може и да продължите с разследването на убийството на бизнесмена — съгласи се Турецки.

— Дълго ли ще останете при нас?

— Докато разкрия убийствата и предявя обвиненията на всички, свързани с тях.

— Няма да ви е лесно...

— Но аз не съм сам. С вас съм. Наоколо цари шуробаджанащина, подкупи, корупция... Но не всички са купени!

— Далече не всички! Ние също не сме сами. Имаме приятели, които са готови в огъня да скочат за нас!

— Значи ще победим! — Турецки погледна часовника си. — Трябва да тръгваме.

— Имаме една молба, Александър Борисович.

— Слушам.

— По убийството на Приходко бях със старши следователя от краевата прокуратура Николай Рагозин. Бих искал и занапред да работя с него.

— Не е ли уволнен?

— Само е отстранен от следствието по убийството на Приходко.

— Следователят Рагозин. Запомних. Чакайте да ви се обадя. До скоро виждане, момчета!

Турецки остана в краевата прокуратура до късно вечерта. Няколко часа отидоха за изучаване на делата, повече от час прекара в кабинета на краевия прокурор Власенко. Той като че ли се беше отрицал, говореше ли, говореше, но Саша трудно улавяше смисъла на думите му. Власенко се беше подготвил добре за разговора със старши следователя. На масата бяха струпани доста папки, с които, трябва да признаем, Власенко се чувстваше в свои води. Моментално намираще всеки документ. Отначало Турецки откровено му намекваше за неотложните си задачи, но като разбра, че няма да се спаси от него, започна да се вслушва в речта му. После дори се заинтересува, защото в словесния поток на прокурора току се промъкваше нещо важно. Александър остана с впечатление, че отношенията на Власенко с местните величия, включително и с губернатора, никак не са прости, че някои краеве ръководители постоянно спъват работата на прокуратурата. И макар Власенко да не употреби имена, не беше трудно да се досети. Прокурорът отвори дума за делата на ССК, които според него бяха с криминален уклон. Турецки прекрасно разбираше, че старата лисица Власенко води хитра игра, опитва се да си осигури вратичка за измъкване, тъй като знае, че следователят ще доведе

разследванията си докрай. След като изслуша пламенната му реч, Александър се хвана за мисълта, подхвърлена от Власенко.

— Говорите за ССК като за организация с връзки с престъпния свят. Има ли доказателства? И е добре да са писмени.

— Как да кажа. Корените на тази мошеническа компания трябва да се търсят в Москва...

— Московските корени са ни известни. Интересува ме какво прави или вече е направила краевата прокуратура за разкриване на закононарушенията и разобличаване на виновните?

— Ако се заемете със ССК, няма да ви остане време за политическите убийства — усмихна се Власенко.

— А не ви ли се струва, че злоупотребите в ССК, убийствата, отвличанията, изпращането на свидетели и заподозрени в Чечня са брънки от една верига?

— Не е точно така. Убийствата на претендентите за губернаторския пост имат политически мотиви, а злоупотребите в ССК са с чисто икономически характер.

— Не е нужно да ви обяснявам, че икономика, политика и пари са едно цяло. Зададох ви въпрос. С какви конкретни факти разполагате за незаконните действия на ССК?

— Вече отговорих, че задкулисният шефове на ССК трябва да се търсят в Москва — възрази Власенко.

— Измъквате се от прекия отговор. Може би знаете, че по заповед на секретаря на Съвета за сигурност се работи за изясняване произхода на средствата на всички руски фирми, корпорации и банки.

— Чухме.

— По въпроса за ССК към федералната служба за сигурност в Москва е сформирана специална работна група. Във вашия край с този въпрос се занимавам аз и няколко оперативни сътрудници от моята група. А относно вашия намек за действията ми по разкриване на убийствата, разрешете да ви кажа следното, уважаеми Григорий Анисимович. Аз се занимавам не само с разкриване на убийствата, но и с машинациите на мафиотските структури, свързани с тези убийства.

— Не исках да ви обидя — смутено отвърна Власенко. — Дори не съм си го помислял, когато споменах, че няма да ви стигне времето.

— Времето е повече от достатъчно. И искам да ви уверя: докато не разкрия убийствата, няма да си тръгна оттук.

— Ще срещнете големи, може би непреодолими трудности — отбеляза Власенко, след кратко мълчание.

— Надявам се, знаете за случая с вицепремиера Стрелникова? — попита Александър.

— Всеки служител от Руската прокуратура е запознат с него!

— За покойниците не се говорят лоши неща, но дамата беше опасна. Лека й пръст. Тя плати за делата си. Но пострадаха и други. В това число и ръководни лица от ФСС. Питате се защо ви го казвам ли? Когато започвах разследването на убийството на Краля^[1], ми казваха същото, което и вие. Но в края аз постигнах своето.

— Не съвсем. Мнозина се пекат по плажовете в чужбина — възрази Власенко.

— Но не на Черноморския бряг! — парира Турецки. — Не в Русия. Съгласен съм, че не всичко стана, както беше замислено. Ще кажа нещо повече: в това разследване някои неща може и да не се получат, но знам със сигурност — виновните ще бъдат открити, ще дадем публичност на фактите, а може би ще има и трупове.

— Какво мислите за мен? — попита неочаквано Власенко.

— Нищо — сви рамене Турецки. — Знам, че сте на почит в Главна прокуратура, смятат ви за опитен работник, разкриваемостта на престъпленията във вашия край, в това число и на посегателствата срещу личността, е на ниво. Това е всичко.

— А като човек?

— Не ви познавам, Григорий Анисимович. Пък и не ме интересува.

— Не сте искрен, Александър Борисович — отговори краевият прокурор. — Естествено, разбирате, че не останахме безразлични, като научихме за назначаването ви за ръководител на групата за разследване на убийствата в нашия край. Събрахме се, поговорихме...

— У кого, къде и кои се събрахте? — прекъсна го Турецки.

— В кабинета на губернатора. Аз, Макеев, Маркуша...

Власенко замълча и погледна Турецки.

— А някой от икономическите ръководители на края? — притече се Александър на помощ на прокурора. — Говоря за икономическите структури.

Искаше да каже „криминални структури“, но се въздържа.

— Бяхме четиримата — каза Власенко.

— И какво си говорихте за скромната ми персона?

— Ако беше скромна и незначителна, нямаше да се съберем в такъв състав — поласка го прокурорът — А разговаряхме за бъдещата ви дейност тук.

— И какво?

— Убийствата не са разкрити!

— В Русия е пълно с неразкрити убийства.

— В това число и в Москва.

— Делото на Мен, Листев, на bankerите... Няма чет!

— Искам да ви питам, Александър Борисович, защо не ви възложиха да разследвате делото на Листев?

— Аз също се учудвам!

— Щяхте ли да го разкриете?

— Мисля, че да.

— Сериозно ви питам.

— И аз не се шегувам. Но... не ми го възлагат!

— А вие защо не проявите следователска инициатива, така да се каже...

— Опитвах, но шефовете по-добре знаят на кого какви дела да възлагат. За какво още разговаряхте с губернатора?

— Решихме, че първата фигура, с която ще се заемете и върху която пада подозрението, е губернаторът Колесниченко...

— Моля ви! — прекъсна го Турецки. — Защо да се заема на първо място с него?!

— А как иначе? Губернаторът има полза от изчезването на противниците си!

— Ами ако той няма нищо общо? Вие, скъпи прокуроре, сте забравили презумпцията за невинност!

— Между другото, той очаква вашата визита.

— Нека ми позвъни, да ме покани и ще отида.

— Имате свидетел — Супрун. Знаете, че са го закарали във вилата на губернатора. Разполагате с автомат на нашето управление на вътрешните работи, което показва връзката на сътрудник от УВР с отвличането на Супрун...

— Знам повече, отколкото предполагате. Но не е там работата. Да, с отвличането са свързани служители на милицията. Но няма да се учудя, ако на тяхно място се окажат хора от ФСС. Не по-зле от мен

знаете, че миналата година за различни престъпления са арестувани около девет хиляди милиционери. Повече от хиляда работници от федералната служба. За какво говори това? Щом ги арестуват, значи някой работи честно, с риск за живота си. Ако използваме силни думи, честно служат на своето отечество...

Турецки запали цигара, помълча.

— Непрекъснато повтаряте, че не ви казвам всичко. Да допуснем, че е така. Но защо трябва да бъда напълно искрен с вас? Мълчите за Кръстника, най-важната фигура в подземния свят в Русия, който се е окопал на ваша територия! За помощника му, идеолога на организираната престъпност у нас Георгий Гагарински по прякор Доктора, един от най-добрите познавачи на руската икономика! Не продумахте нито дума за Миша Юсин-Мусолини, а нали той е генерален директор на ССК. Да не говоря за дребните риби от сорта на Левитан и Стареца. Ето откъде трябва да започва разследването на всички дела, уважаеми Григорий Анисимович!

— Криминалните структури са разпръснати из цялата страна. За огромно съжаление ролята на подземния свят е голяма. Те си имат свои военни организации и са готови на убийства, разправи и терор. Кое не може да се каже за правоохранителните органи. При мен има няколко дела срещу служители на милицията, използвали оръжие срещу бандитите.

— Надявам се, че не сте им дали ход?

— Засега ги държа. Не знам дали ще мога да ги бавя дълго. А ги очаква от седем до двайсет години затвор. — Власенко също запали, опъна дълбоко. — Говорите за Кръстника, Доктора, Левитан... Крадат, укриват приходи, не плащат данъци! Но всичко е изпипано перфектно. Умеят да си прикриват следите.

— Дори кражбите?

— На първо място тях.

— Излиза, че всички — от дребните чиновници до най-едрите — са купени?

— Следващият въпрос вероятно ще бъде дали аз съм купен?

— Да — не скри Турецки. — Именно такъв въпрос исках да ви задам.

— Не. Аз не съм купен — след кратка пауза отговори Власенко.

— Ще запомня думите ви — веднага се обади Александър.

— Но пък съм с вързани ръце и крака.

— Кой ви е вързал?

— Системата, калпавите закони, режима, при който живеем.

— Не съм и очаквал друг отговор — усмихна се Турецки. — Добре си поговорихме, Григорий Анисимович.

— Изобщо не засегнахме същността на делата, за които сте дошли при нас...

— Напротив — не се съгласи Александър. — Ще ви помоля да дадете документите на моя стажант, за да ги прочете.

— Схватливо ли е момчето?

— Засега не съм чул глупости от него.

— Прав е Маркуша, като казва, че не обичате да седите над бумагите — усмихна се прокурорът. — Нека стажантът ви дойде и да чете. Ще му намерим място. Може и цял кабинет.

— Генерал Маркуша съобщи ли ви за вещественото доказателство — автомата, който вече приложих към делото? — уж между другото попита Турецки и като забеляза, че Власенко се смути, продължи: — Само той знаеше за него.

— Да — призна прокурорът. — Чухме се по телефона.

— Много се радвам, че поддържате добри отношения с началниците на силовите служби — усмихна се Турецки. — Макар че, откровено казано, след вашите излияния у мен се появи точно противоположно впечатление. Но сега то се изпари. Когато следствието, милицията и прокуратурата работят заедно, може да очакваме чудесни резултати.

След като се сбогува с краевия прокурор, Турецки тръгна да търси стажанта. Намери го в кабинета, който бяха определили за зоналния прокурор от Главна прокуратура Чирков.

— Глеб Глебович, не ти ли доскуча без мен? — намигна Турецки.

— Тъй вярно — усмихна се младежът.

— И си го оставил да скучае? — обърна се Александър към Чирков. — Не вярвам.

— Не ми беше много весело — потвърди стажантът.

Турецки измърмори неопределено и погледна въпросително Чирков.

— Работихме по делото — каза Чирков. — Не съм забелязал, че скучаете.

— Вие, Валерий Викторович, разговаряхте с мен някак отвисоко, сякаш с някой недорасъл — открито призна Глеб.

— Например? — попита обърканият Чирков.

— Защо трябваше няколко пъти да повтаряте латинските думи в превод на руски?

— За да бъде по-ясно...

— Аз знам латински. Освен това владее английски и японски. И то доста сносно.

— Каква младеж се навъди! — рече Турецки. — Ти му кажеш едно, а той ти отговори с десет!

— Валерий Викторович няма да позволи да излъжа. През целия разговор аз произнесох само няколко изречения. Слушах много внимателно. Вярно ли е, Валерий Викторович?

— Да беше ме предупредил, че владееш английски — засмя се Чирков. — Наистина мълчеше. Момче с характер. Браво!

— Не ми трябва безхарактерни стажанти. — Александър потупа младежа по рамото. — Да вървим, Глеб!

На улицата до колата, с която пристигнаха Турецки и Глеб, чакаше ново ауди.

— Падерин и момчетата — позна Турецки.

И наистина, като ги видя, от колата слезе подполковник Падерин и тръгна към Александър.

— На рапорт ли дойде? — попита Турецки. — Та аз знам. Както се казва, благодаря за вярната служба.

— Не, Александър Борисович, не на доклад. Получих мъмрене.

— От кого? — учуди се Турецки. — Тук нямаш други началници, освен мен.

— Затова пък в столицата имам. И то много. Обади се заместник-директорът и ме наруга, че съм ви оставил без наблюдение. Така че, извинявайте, но сега няма да се отделям и крачка от вас.

— Нямам нищо против — съгласи се Турецки. — Ние с Глеб Глебович отиваме да вечеряме. Някакви предложения, Глеб?

— Най-добре в хотелската стая — навъсено отговори младежът.

— Разбира се, там е по-спокойно. Но и работа трябва да се върши. По-добре да отидем в ресторантчето „Далеч от съпругите“!

Знаеш ли го?

— Всички мъже го знаят — усмихна се Глеб.

— Уютно ли е?

Глеб измърмори неопределено.

— Имаш ли шофьорска книжка?

— От осемнайсетгодишен.

— Сядай на кормилото.

Не бяха успели да минат проспект „Ленин“ и телефонът запищя:

— Преследват ви две западни коли — съобщи Падерин. —

Бъдете внимателни.

— Благодаря, Игоре. Настъпи педала, Глеб!

---

[1] Виж романа на Ф. Незнански „Кралят на казиното“ („Атика“, 1999). — Б.пр. ↑

3.

При вида на първите къщички в Татарка нещо трепна в сърцето на майор Павел Голованов. За напрежението му имаше основателна причина.

Служителят на МУР беше идвал в Татарка два пъти. Първия — след Афганистан, когато дойде да съобщи на Настя за смъртта на мъжа ѝ, а втория — след около четири години. Пристигна по някакъв повод в Ставропол, а вечерта взе такси и полетя за Татарка, като предварително се натовари с разнообразни мезета и пиене. Искаше да види Настя, да поговори с нея и да се върне обратно още вечерта, но не стана така. Дали Настя пийна доста, или болката от загубата на мъжа ѝ се беше притъпила, но тя допусна до себе си Паша Голованов и майорът живя у тях цели десет дни. Тогава се запозна и със съседа Владимир Байбаков.

Голованов вече започваше да мисли за женитба, но Настя неочаквано заяви директно на майора да си отива още същия ден. Майорът не разбра защо жената го гони, нали миналата нощ всичко си беше наред, по-хубаво не можеше да бъде. Но това сякаш не беше същата Настя. Тя му забрани да идва повече, да пише, да ѝ се обажда по телефона и да изпраца телеграми. Наложил се да си тръгне. Но не я забрави. Пишеше ѝ писма, търсеше я по телефона, но отговор така и не получи, а като чуеше гласа му по телефона, Настя веднага затваряше. Така че имаше защо да се вълнува.

— Къде отиваме? — попита Демидич, който караше.

— Право при Байбака — нареди Голованов.

— Дали да не се огледаме първо, да преценим обстановката? — предложи предпазливият оперативник Филя.

— Ти не си на разузнаване — отсече майорът. — Попитай жената за адреса на Байбака — и посочи една млада минувачка.

— Ама не знаеш ли?! — възкликна жената след въпроса на Филя. — Целият край го знае, пък ти не!

— Ако знаех, нямаше да питам!

— Ще минеш пазара, завиваш наляво и ще видиш!

— Ти кажи адреса!

— Карай, карай, там ще ти го кажат! Така ще ти го кажат, че няма да си познаеш хората! — засмя се жената, погледна младежа и добави: — В Татарка има само една такава къща.

И наистина, отминаха пазара, свърнаха зад ъгъла и видяха красива къща, опасана с чугунена ограда. Къщата беше наполовина скрита зад лоза, до масивната порта се стигаше по пътечка от мраморни плочки.

— Възгордял се е Вова Байбака — пророни замислено Голованов.

— Пораснала му е работата!

— Накъде да карам? — попита Демидич.

— Към портата. И натисни клаксона.

Отпред излезе пазач.

— Е? — попита той и зорко огледа седналите в колата.

— Какво екаш? — усмихна се Голованов. — Още не си отворил.

— Кого търсиш?

— Шефа.

— Няма го.

— А ти го потърси и му кажи: дошъл е майор Голованов.
Действай!

Пазачът огледа пристигналите гости.

— Много тежко го раздавате, братлета — озъби се той.

— На кое викаш тежко? — усмихна се Голованов и слезе от колата.

— Стой! — извика пазачът.

— А ето го и шефа! — усмихна се широко майорът, гледайки над рамото на пазача. — Вова! Вовик!

Пазачът се обърна машинално, което бе напълно достатъчно за Голованов и след няколко секунди младежът вече лежеше по очи на земята, забил нос в пръстта.

— Пусни ме... — изхриптя той.

— Братле — напомни майорът. — И той ще ми се пише братле. Моите братя са в колата.

Голованов измъкна от пазача пистолета, свали по навик пълнителя, опипа джобовете му и извади мобилния телефон.

— Обади се!

— На кого?

— На моя приятел, на Байбаков!
— Истината казвам, няма го!
— Ами какво се озърташ? — попита сърдито майорът.
— Ми така... То...
— Стани! И отсега нататък помни: да не викаш силно и да не посягаш към патлака! — Голованов го погледна и поклати глава. — Всичките ли хора на Володя са такива?

— Ти ме подлъга — изломоти пазачът. — Ако...
— Млъкни, братле — прекъсна го Голованов. — По-добре ми кажи къде да намеря домакина?

— За чий ви е? — настръхна младежът.
— Не чу ли? Приятели сме. Идваме му на гости.
— Приятели — не повярва пазачът. — С такива приятели врагове не ти трябват! Не знам какви сте, но е сигурно, че не сте тукашни.

— Обади се, мой човек — кимна към телефона Голованов.
— Защо да звъня? Сега ще дойде. Обед е... Я ми върни пищова — помоли пазачът. — Байбака ще ми счупи главата.

— Няма да си играеш с него, нали?
— Да не съм луд. Я какви перки седят вътре — кимна към колата младежът. — Може да не носят пистолети, а автомати!

— Съобразителен си — усмихна се Голованов и му върна пистолета. — Върви да пазиш. А ние ще запалим по една, ще се поразтъпчем.

Пазачът не очакваше такава постъпка от непознатия и видимо се отпусна.

— Запалете — извади той пакет „Малборо“. — Откъде сте?
— Ще ти кажа, ама няма да повярваш.
— Полицаи, а? От Москва?
— Разчу ли се?
— Има нещо такова. Какво сте загубили в Татарка?
— Любопитно момче си... Казахме, дошли сме на гости.
— Добре, ако е на гости... — започна момчето, но изведнъж замълча, наостри слух и заяви уверено: — Байбака иде.

В малката уличка с голяма скорост изскочиха две коли — джип и БМВ.

От тях изхвърчаха неколцина младежи и професионално обкръжиха волгата. От джипа бавно излезе Байбака и се взря в

Голованов.

— Павел...

— Същият.

Майорът и Владимир се прегърнаха леко.

— С теб ли са? — кимна към Демидич и Филя Байбака.

— От доста време вече.

— Разбрах. Влизайте. Веднага ли на масата или първо в банята?

— По-добре баня и маса едновременно — усмихна се Голованов.

— Няма проблеми.

— Оръжие носите ли? — попита един от охраната, явно главният на групата.

— А как без него в наше време?

— Моля да го предадете.

— Остави — рече Байбака, като погледна Голованов.

Банята се оказа просторна, но поддържаше висока температура. Майорът, Филя и Байбака, разгорещени до червено, вече няколко пъти скачаха в басейна със студената вода, само Демидич все още старателно се сапунисваше, поливаше и поглеждаше неодобрително другарите си.

— Демидич! — не издържа Байбака. — Какво, не обичаш ли?

— Че какво да правя в този студ? — измърмори в отговор Демидич.

— Как? — удиви се Байбака. — Смяташ, че не е достатъчно горещо?

— Вкусове всякакви. Играйте си, а аз след вас ще се напаря на воля.

— Давай сега — разпали се Байбака.

— Ще издържиш ли? — погледна го изпод вежди Демидич.

— Ще се пробвам!

— Тогава се омитайте — нареди Демидич. — Полейте се, попейте биричка, а аз ще поработя.

— И колко ще чакаме?

— Ще ви извикам.

Мъжете отидоха в съблекалнята, ако може да се нарече така разкошното помещение, облицовано с карелска бреза, където имаше маса с разнообразни мезета.

— Откъде е тоя? — попита Байбака и кимна към парилката^[1].

— Архангелско биче — засмя се Филя.

— Бива си го... Павка, бира или нещо по-силно?

— Дай първо по една бира.

Демидич извика момчетата след двайсетина минути.

— Хайде, момчета! По един и бавничко. Мисля, че стоплих малко...

Демидич влезе пръв и се качи най-горе. След него искаше да влезе Филя, но излетя като куршум.

— Мирувайте. Не размахвайте метличките още — заповяда Демидич, като видя, че Голованов и Байбака влизат.

— А какво?! — изхриптя Голованов, задъхвайки се от нетърпимата жега.

— А ти, шефе, се качи тук! При мен!

Байбака погледна с удивление майора.

— Не му обръщай внимание — рече той. — Селянин...

Байбака се качи на второто стъпало и поседна.

— Какво спря? — попита Демидич.

— Ще постоя засега тук.

— И аз няма да остана по-назад — обади се Голованов, храбро се качи и седна до Демидич.

— Подишахте ли? Ех, Господи, благослови...

И с тези думи Демидич завъртя дъбовата метличка.

— Ах, ти! — закрещя Голованов и свит на кравай се изтърколи по стъпалата. — Това не е баня! Преизподня!

Байбака също се спусна мълчаливо надолу.

— Затворете вратата! — изрева отгоре Демидич.

Той се върна в съблекалнята след около половин час и от раз обърна двете халби бира, услужливо налети от Филя.

— Още?

— По-късно.

— Малко ли ти беше?

— Трябва да подредя.

— Ще подредят — рече Байбака.

— Вярно — съгласи се Демидич. — Имаш достатъчно прислуга.

— Слушай, Павка — не издържа Байбака, — той всички около теб ли нагрубява, или ги подбира?

— Защо около мен? — не схвана Голованов. — Той отговаря за себе си. Нали ти казах, селянин!

— Здрави ли са ви ръцете и краката? — ехидно се поинтересува Демидич, разкъсвайки голяма пушена платика.

Малко по малко покрай бирата и ледената водка разговорът стигна до сериозните неща.

— Много хора сте надошли от Москва — рече Байбака. — Свърши ли се работата в столицата?

— Ти знаеш ли къде работя? — отговори на въпроса с въпрос Голованов.

— Не знам къде си сега, но доскоро беше в частната детективска агенция „Глория“ И приятелите ти също.

— Добре работят твоите...

— И твоите. Милиция, ФСС, следователи — това ми е ясно, имат заповед, а вас, частниците, кой дявол ви докара тук?

— Вова, известно ли ти е кой ръководи разследването?

— И питаш...

— А ние сме приятели на Турецки. И то много близки.

— Ами защо дойдохте в Татарка?

— В Татарка ли? — повтори Голованов. — Вова, имаме заповед да закараме Лъоня Гришчук в Ставропол.

— Не сте ли малко за цяла Татарка?

— Според мен достатъчно — отговори майорът и огледа другарите си.

— Няма да ви дам Ястреба — отсече твърдо Байбака.

— Запомни, Филя — обърна се към приятеля си майорът. — Байбаков, който е истинската местна власт, или както се изразява Демидич, шефът, знае къде се подвизава Ястреба.

— Това е първата му грешка, командире.

— Втората — поправи го майорът. — Първата беше пред портата, когато поради добрината си ни остави оръжието.

— А ще го използвате ли? — попита Байбака.

— Само в краен случай. Твоите хора също не носят играчки в джобовете си. — Голованов тъжно погледна Владимир. — А Ястреба, Вова, ще ни предадеш.

— За нищо на света!

— Знам, добър спортист си, майстор, не си страхливец, но имаш един недостатък.

— Какъв?

— Не си помирисвал барут, Вова. Не си гледал смъртта в очите.

— И като забеляза усмивката на Байбака, майорът добави:

— Че си гръмнал някакъв глупак в тази къща, не се брой.

— Ето и ти започваш да нагрубяваш — рече хладно Байбака.

— Не е обида, а факт. А той, както се казва, не е реклама! Вова, не се дърпай. Стой си спокойно, мисли не със сърцето, а с главата. Хубаво мисли.

— Ако е пак за Ястреба, вече казах.

— И не бързай. Бърза се, когато се ловят бълхи... А аз не искам и няма да ти чета лекция какво добро момче беше и колко лош си станал. На теб ти харесва този живот, на мен — друг. Всеки с вкуса си. Животът ще покаже кой крив, кой прав, кой виновен...

— Именно! Животът ще покаже!

— И от теб не искам да слушам лекции, защото предварително знам какво ще кажеш.

— Само преди две години и аз бях такъв отнесен като вас — каза Байбака и огледа гостите един по един. — Намериха се добри хора, отвориха ми очите!

— За теб са добри, за нас бандити, престъпници, убийци. И един от престъпниците, както ти току-що потвърди, се намира в дома ти. Моля те, Вова, предай ни го с добро.

Известно време Байбака гледа Голованов, после се засмя весело. Гостите бяха сериозни.

— Стига — каза Байбака и изведнъж спря да се смее. — И довиждане.

— Благодаря за банята, за угощението — обади се тихо Голованов, извади от портфейла си сто долара и ги сложи на масата.

— Павка, какво правиш?! — смути се Байбака. — Не ме обиждай.

— Ние не пием на кърсофра. Надявам се, че ще ни изпратиш?

Четиримата излязоха навън и под погледите на пазачите тръгнаха към портата.

— Вова, със здраве! — сбoguва се с домакина майорът и влезе в колата.

— Със здраве — не отговори веднага Байбака.

— Бива ги момчетата — рече пазачът и изгледа волгата. — Смелчаги...

— Не са момчета — отрони Байбака и го измери с поглед от главата до петите. — Те са „вълци“^[2].

— Приличат — отговори младежът и се сети, че майорът му върна пистолета празен, а патроните така и не му даде.

Ястреба наистина живееше на втория етаж на къщата, макар да имаше възможност да се премести. Но в началото Байбака не бързаше, а когато се пусна слуха, че пристига московската група, му забрани да излиза навън.

— Пак ли пиеш? — попита навъсено Байбака, щом влезе в стаята и кимна към сложената на малка масичка бутилка.

— А какво да правя?

— Помниш ли майора от Афганистан?

— Твой приятел, а аз бях деветата дупка на кавала. Но си го спомням — отговори Ястреба и си наля коняк в чашата. — Пак ли долетя? При Настя?

— За теб дойде.

— Така — изрече Ястреба. — Значи направихте си баня...

— Те разкриха делото за наркотиците във Воронеж.

— Кои те? Засега чух само за един майор.

— „Руските вълци“. Чувал ли си за тях?

— Вълци ли? — повтори Ястреба. — Вълците ги оправят кучетата. Казват се вълкодави.

— Лъоня, не се шегувай. Скоро няма да ти е до шегички...

— Я стига! Ще се измъкнем!

— Кръстника ми е говорил за тях. И забележи — с уважение. В Москва има частна детективска агенция, където шеф е бил полковник Грязнов. Сега е началник на МУР. Там са се окопали „вълците“, начело с Паша Голованов. Мисля, че са станали ченгета заедно с шефа си Грязнов.

— И много ли са?

— Може да не са много, но като свирнат, целият „Афганистан“^[3] ще се събере. А с тях не трябва да се караме.

— И при тях бъркотии, сблъсъци.

— Засега.

— И какво реши? — попита Ястреба след кратка пауза.
— Налага се да изчезнеш. Жалко, но нищо не може да се направи.
— Кога?
— Колкото по-бързо, толкова по-добре.
— Володя, не мога да те позная... — погледна приятеля си Ястреба. — Още нищо не е станало, а мартинките ти треперят.
— Заради теб. Не заради мен. Ще ти намеря сигурно място.
— И сам ще се оправя някак!
— Добре — лесно се съгласи Байбака.
Ястреба очакваше друг отговор и видимо се засегна.
— Сега да бягам ли?
— Твоя работа. Лъоня, разбери, ако не беше дошъл Паша Голованов, щях да им покажа един гол...
— Какво, тия да не са безсмъртни?!
— Всички са смъртни, Лъоня, но преди те да легнат, ще оплакват нас.
— Я камилата, я камиларя — не повярва Ястреба.
— Те ме притиснаха тук, в моя дом, където аз съм господар. Сякаш съм на разпит.
— И ти търпя?
— Изпратих ги да си вървят. Не много вежливо. Настоявах да те предам.
— И за какво плащаш на твоите диванета?! — подхилна се Ястреба. — Що не натисна копчето под масата!
— Лъоня, живее ми се.
— Изпивам си чашата и изчезвам — реши Ястреба.
— Все пак те съветвам да се възползваш от моето местенце.
— Далече ли е?
— Не много. В планината. Ще те приемат царски.
— Проагитира ме — отвърна Ястреба, след като помисли.
— Ще тръгнеш през нощта.
В това време служителите на московската милиция Голованов, Демидич и Филя минаваха по тиха зелена уличка, от двете страни на която се издигаха масивни къщи, обрасли с лози и овощни дръвчета.
— Спри — рече майорът и отвори вратата. — Ще се върна след десетина минути.

Той отиде до портичката и спря, усети как сърцето му започна да бие бързо и неудържимо. Позвъни няколко пъти, бутна портичката и тя се отвори. Щом влезе в двора и се вгледа напред, Голованов видя възрастен мъж и момченце на две-три години.

— Здравейте, Николай Василиевич — поздрави майорът, когато наближи.

— Здравсти, здрасти! — отвърна старикът, подавайки ръка. — Отдавна не сме се виждали! Направи здрасти и ти, Максимка!

Момченцето гледаше непознатия чичко мълчаливо, под вежди.

— Максим ли? — повтори Голованов. — На Настя ли е?

— Че на кого да е? Имаше един Максим, сега се появи друг. Така си върви той, животът... Настя кръсти сина си в памет на загиналия си мъж.

— Значи се е омъжила... — пророни с мъка Голованов.

— Сам ли си?

— С приятели.

— Ми къде са твоите момчета?

— Чакат в колата.

— Викни ги — заповяда старецът.

— Аз само за малко, Николай Василиевич...

— Ще видим за колко — прекъсна го старецът. — Първо викни хората. Ще ви черпя с вино. Помниш ли моето вино?

— Може ли го забрави човек!

— Ще поседнем, ще поприказваме...

— Настя вкъщи ли е?

— Настя работи. Ще си дойде за обед. Викни ги.

Голованов послушно тръгна към портата.

— Елате да прием вино — смутено каза той, пристъпвайки към приятелите си.

— Май имахме други планове — обади се Филя, но замълча под погледа на командира. — Паша, какво ти е?

— Хайде — подкани ги майорът.

През това време Николай Василиевич беше успял да сложи на масата в градината голяма изпотена кана студено, извадено от мазето вино, ябълки, круши и грозде.

— Добре дошли, момчета! — рече старецът и вдигна чашата си. — А ти, Максимка, наблягай на гроздето!

Като видя момченцето, Филя дълго го разглежда, после премести поглед върху командира.

— Демидич — пошепна, без да се сдържи.

— А?

— Нищо ли не забелязващ?

Демидич се огледа.

— Май че нищо...

— Погледни момченцето!

— Е...

— А сега командира.

— И какво?

— Момчета, какво си шушукате? — попита домакинът.

— По служба, Николай Василиевич! — Филя почука по часовника си.

— Втората чаша, скъпи гости, ще вдигнем за бащата на моя внук, загинал в чужбина.

— Те бяха там — кимна към приятелите си Голованов.

Пиха мълчаливо, изправени край масата.

— Слушай, Филя — изломоти Демидич. — Момчето май прилича на командира, а?

— Ами аз какво казах?

— Командире... — обърна се към майора Демидич.

— Тихо де... — прошепна Филя.

— Какво има?

— А третата чаша, момчета, е за Максим...

— Чакай малко — пусна баса си Демидич. — Командире!

Голованов погледна въпросително младежа.

— Оглеждал ли си се скоро в огледалото?

— Защо, какво има? — попита майорът, като машинално поглади бузите и брадичката си.

— Питам дали е било скоро?

— Стига, Демидич — навъси се Голованов.

Филя бутна силно другаря си в хълбока.

— Гледай го, пък се блъска — усмихна се Демидич и кимна към Филя. — Но аз ще кажа. Не знам какво ще стане, ама ще кажа...

— Не го усуквай — заповяда майорът. — Пак ли за огледалото?

— Командире, погледни по-внимателно детето! За какво ти е огледало? Твоето отражение едно към едно!

— Какви ги дрънкаш? — рече Голованов и пребледня, но погледът му неволно спря на момченцето.

Максим, ококорил бездруго големите си очи, също го гледаше напрегнато.

— Николай Василиевич... — прошепна изведнъж Голованов.

— Да пием, Павеле — отговори старецът след кратка пауза. — За здравето на моя внук Максим Павлович!

— Николай Василиевич... — повтори Голованов. — Истина ли е това?

— Приятелят ти каза: вгледай се! Максим, върви да се поразходиш — обърна се той към детето, а когато то се отдалечи, продължи: — Не знам какво ще каже Настя... Няма да ме похвали дъщеря ми, горда е тя. То се знае. Но аз ще изкарам каквото ми е накипяло на душата. Така ми заръча и покойната ми стопанка...

— Маря Фьодоровна е починала? — попита Голованов.

— Завчера й струвахме четиридесетте. Попитай, казва, Павел, за какво се скараха...

— Но аз писах, обаждах се по телефона. Безполезно — почти простена майорът.

— Тя те уважаваше, Маря Фьодоровна де. Караше се на Настя. Ама какво да правиш? Тя, моята дъщеря, от младини е такава. Обича само веднъж. А жената, царство ѝ небесно, те уважаваше — повтори старецът.

— Филя! — погледна приятеля си Голованов.

— Разбрах, командире!

— Да отида и аз с него? — попита Демидич.

— Стой тук.

Похрупвайки ябълка, Филя закричи бързо към портичката.

— Казвате, че Настя ще се върне за обяд? — попита Голованов.

— След десетина минути ще дойде.

— Помогнете ми, Николай Василиевич — изведнъж помоли Голованов с такъв жалостив глас, че Демидич спря да дъвче.

— С какво мога да ти помогна, Паша?

— Ами че имам син! И му е дала моето бащино име!

— Бащиното име, както се изисква по закон, е на бащата — рече строго старецът. — Че как иначе?

— Помогни ми, татко — повтори Голованов.

— Ти си момче на място. Орел! И ще кажа честно, харесвам те. Гледам, и другарите те уважават.

— Малко е да се каже уважават — усмихна се Демидич. — Той е командир. И това казва всичко.

— Ти, Павеле, не се ли ожени? — попита предпазливо старецът.

— Не съм.

— Как така? Време ти е — уж не повярва Николай Василиевич.

— Аз обичам Настя.

— Не го показваш както трябва. Не пишеш, не звъниш, а трябваше да идваш!

— Тя ми забрани!

— Жена с характер — съгласи се старецът. — А пък, от друга страна, сега не си чужд за нея. Максим понякога пита, къде е, вика, моят татко...

Филя се върна с пакети в ръцете — огромно количество бутилки, колбаси, кашкавал и филета.

При вида на такова богатство Николай Василиевич се намръщи. Нищо не каза, но си помисли, че нямаше да е лошо да се посъветват с него, преди да ходят в магазина, и в неговото мазе щеше да се намери нещо за мезе.

— Момчета, да не сте от „новите руснаци“? — попита той.

— Приличаме ли? — широко се засмя Филя.

— Сега, мили мой, не можеш ги разбра... Така се обърна всичко, че само можеш да вдигнеш рамене... Гледам, че си накупил за половин милион!

— Мама! — извика Максим.

Голованов се обърна и видя как момчето с всички сили тича към майка си, изправена до портата.

— Дръж се, командире — рече Филя.

Максим стигна до майка си, скри се в полата ѝ и зашепна нещо, като се оглеждаше към чичковците.

Настя бе снажна черноока жена с дълга плитка, праметната пред високите ѝ гърди.

— Имаш вкус, командире — обади се Демидич.

— Замълчи — просъска Голованов.

— Върви, Павеле — обади се Николай Василиевич. — Посрещай. Какво стоиш като закован?

Майорът се приближи бавно към жената.

— Здравей, Настя...

— Здравей, Паша — напевно отвърна жената. — Какво те води насам?

Голованов дълго я гледа, после попита с треперещ глас:

— Настенка, защо направи така?

— Върви, Николай Василиевич, върви — забоботи Демидич. — Иди спасявай положението. Виж, той нещо говори, а тя нито дума не обелва. Върви.

Старецът тръгна на помощ.

— Тате... — обади се укорително Настя.

— Аз какво? Аз нищо. Ей го онзи с орловия поглед. Щом погледна Максимка, веднага позна. А вторият, здравенякът, също позна и го изръси!

— Наистина ли? — усъмни се жената. — Наистина ли така беше?

— Честен кръст! — прекръсти се старецът.

Настя гледа известно време ту сина си, ту Голованов и изведнъж се усмихна.

— Наистина си приличате... Ама ти, тате, как посрещаш гостите навън? Кани ги вкъщи.

Николай Василиевич намигна хитро на Голованов:

— Ти стой по-близо до синчето. Разбра ли? Докато свикне, Паша, тежко ще бъде. Усещам аз...

— Трябва да се обадя — рече с пресипнал глас майорът.

— Звъни. Нали не си забравил къде е телефонът!

Голованов се обади в хотела на Турецки, но не се надяваше да го намери там. Но някой веднага вдигна слушалката.

— Слушам — разнесе се познатият, малко дрезгав глас на Слава Грязнов.

— Какво правите там, шефе? — удиви се Голованов.

— Охо! — разсмя се Грязнов. — И ние обожаваме грозденцето! Ами ти къде си?

— Наблизо. В едно село, Татарка.

— Знам го.

— Ходил ли си там?

— По-добре питай къде не е ходил Грязнов! С какво се занимавате?

— Действаме съгласно получената заповед.

— Чувам. Гласчето ти весело, майоре. С винце ли се веселите?

— Трябва ми кола, командире.

— Ама вие пеша ли стигнахте до Татарка?

— Сега нищо повече не мога да ти кажа — понижи глас Голованов. — Тук, братле, стана една... Постарай се, командире.

— Кажете адреса.

— „Нагорна“ 17.

— Чакайте.

Грязнов пристигна след около половин час с микробус, не беше сам. В двора влязоха служителите на МУР, ухилени до уши — Шура Дяконов, Лъоня Удачин, Николай Орлов, цялата компания.

— Настя, всички те са приятели на Максим — поясни Голованов в отговор на смутения поглед на стопанката. — Бяхме в една рота.

— Моля, заповядайте — покани ги вкъщи жената.

Грязнов галантно целуна ръката ѝ.

— Майоре, защо не ни предупреди?

В това време на верандата излезе малкият Максим. Грязнов погледна момченцето, после премести поглед към майора, към смутената Настя, която тръгна бързо към къщи и взе детето със себе си.

— Да не е твое? — попита неуверено Грязнов.

— Мое е — усмихна се широко Голованов.

— Добре си поработил. И много потайно. На колко е?

— Кара третата.

— Какво ли не прави човек по заповед на Турецки! — хихикна някой.

— Защо си мълчал? — попита строго Грязнов.

И младежите забръмчаха като кошер: не е хубаво, командире, да се крие такова нещо от приятелите, никак даже не е хубаво.

— Не знаех, братлета! — въздишаше Голованов. — Ей, Богу, не знаех. Сякаш сънувам!

— А Турецки откъде е разбрал? — попита Слава.

— Какво общо има той?
— Нали е наредил да дойдете в Татарка...
— Командире, времето върви — почука по часовника си Филя.
— Без теб няма да гръмнат! — обади се Голованов.
— Кой? — Грязнов наостри слух и огледа Филя и майора.
— Казвам по принцип.
— Майоре, нещо го усукваш. Хайде докладвай!
— Трябва да арестуваме един бандит и да го доставим на Турецки — каза Голованов.
— И какъв е планът?
— Скрил се е в една къща — усмихна се майорът. — На местния бос Володя Байбака.
— Не съм го чувал — отвърна Слава, след като помисли.
— Нов е, но вече на почит.
— Питам за плана.
— Трябва да отидем и да го арестуваме.
— Защо не го арестувахте?
— Щяхме да търсим помощ от местните органи, но се отказахме. Байбака сигурно ги е купил.
— Голяма ли е охраната?
— Хлапетии...
На верандата се показва Николай Василиевич.
— Момчета, масата е готова. Влизайте!
— Идваме! — обади се Слава. — Филимон, ти защо си почукваше по часовника? — обърна се той към Филя. — Притеснява ли те нещо?
— Масата е прекалено богата — усмихна се Филя. — След такова ядене ще ни изловят по бели гащи.
— Добре, по сто грама и поемаме — реши Грязнов.
— Разбирам, майоре, не е удобно. Поемам всичко в свои ръце. По пътя ще ми обрисуваш обстановката.
Грязнов направи всичко по силите си, за да успокои домакините. Разказваше вицове, смееше се заразително, а после, като видя, че те не могат да се отпуснат, съобщи, че се оттеглят по служба за един-два часа и ще се върнат.
— А ти, майоре, остани — предложи Грязнов, забелязал премрежените очи на Настя.

— Остани, командире — подкрепи го Филя.

— Защо? — измърмори Голованов и стана от масата. — Да тръгваме.

По средата на пътеката към портичката се обърна: на верандата, скръстила ръце на гърдите, стоеше Настя. Завладян от чувства, майорът се втурна към жената.

— Настя — прошепна той и хвана ръцете ѝ.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя изведнъж отривисто го прегърна.

Мъжете деликатно се обърнаха и тръгнаха към колите.

— Командире, аз ще отида — каза Филя, щом волгата спря пред будката на къщата.

— Аз ще отида — отговори майорът и подаде пистолет на Грязнов.

— Командире...

— Чакай сигнала, Филимон — намигна Голованов.

— О! Здравейте отново! — усмихна се широко пазачът, като видя майора.

— Обади се!

— И какво да кажа?

— Напъни си тиквата де!

— Голям си веселяк! — засмя се младежът и извади мобилния телефон. — Ало! Пак пристигна. Да. Същият...

Голованов взе мълчаливо телефона от ръцете му.

— Владимир, искам да говорим. Заповядай да ни пусне... — после се обърна към пазача: — Обискирай ни.

Пред входа на къщата се появи бодигардът и вежливо го покани:

— Моля, след мен.

Те се качиха на втория етаж и мъжът отвори една от вратите. В стаята бяха Байбака и Ястреба.

— Седни, Павка — покани го Байбака.

— Благодаря. Бързам.

— Запознайте се — кимна към Ястреба Владимир.

— Е, какво реши? — попита майорът, без да обръща внимание на думите на Байбака.

— Павка, сбъркал си адреса — усмихна се Байбака.

— Може — съгласи се майорът. — Лъоня, ще тръгваме ли?

— Къде?
— Засега в Ставропол. Друга заповед нямам.
— Имам си планове.
— Ще се наложи да ги промениш.
— Тази история започва да ми омръзва — обърна се към Байбаков Ястреба.
— И на мен — кимна Голованов.
— Майоре, върни се там, откъдето си дошъл — навъсено рече Ястреба. — И благодари на Бога, че те пускаме жив!
— Звънни на твоя човек отпред — предложи след кратко мълчание Голованов. — Нека да даде телефона.
— На кого?
— Той ще види.
— Павеле, какво си намислил?
— Володя, поговорихме си добре, но изглежда не е било от полза. Хората ми са отпред.
— Руските вълци? — попита Байбака.
— Къщата е обкръжена. А след като поговоря по телефона, от нея едва ли ще остане нещо...
— Не те разбрах. Обясни.
— В къщата, Володя, дремят две радиоуправляеми ракети. Едната е на двора.
— Майтапиш се... — не повярва Байбака.
— Какви ти шеги — поклати глава майорът. — Имам заповед.
— Но, Паша, нали и ти ще хвъркнеш — отвърна Байбака след дълго мълчание.
— Вече хвъркнах, Володя. Както виждаш, нищо ми няма, живея. Обади се.
— Ами ако откажа?
— Ако откажеш — погледна часовника си Голованов, — остават ни три минути и двайсет и шест секунди.
— Какво се разправяш с него? — закрещя Ястреба и подскочи.
— Не виждаш ли, че те поднася!
Байбака натисна копчето на телефона.
— Има ли някой покрай теб? — попита.
— Стои един...

— Дай да се обади — заповяда Байбака и предаде телефона на майора.

— Не вярва. Така че действай.

— Тъй вярно, командире.

— След две минути и четирийсет секунди.

— Разбрано.

— Наливай, Владимире — усмихна се Голованов.

Байбака напълни чашките, изпи своята, погледна часовника, отиде настрана и започна да набира някакъв номер по телефона.

— Байбаков. Свържи ме с шефа.

Без да откъсва поглед от часовника, той нервно почукваше с пръсти по аппарата. Най-после оттатък се обади.

— Имам гости. Руските вълци. Старата история... Остава по-малко от минута. Разбрах.

След като прекъсна разговора, Байбака се обади на пазача:

— Извикай го... Как кого? Този, който стоеше до теб! — изкрещя той. — Бързо.

Байбака подаде телефона на майора.

— Отбой — каза Голованов. — Сега ще излезем.

И майорът въпросително, но настоятелно погледна Ястреба.

— Ти няма да излезеш — рече спокойно Ястреба, — теб ще те изнесат.

Не успя да извади своя макарон: страшен удар с крак се стовари върху главата му. Беше Байбака.

— Колко жалко, че не си с нас, Володя — поклати глава Голованов. — Да не го уби?

— Ще му мине.

— На Кръстника ли се обади? — усмихна се майорът.

Байбака не отговори, наля си мълчаливо коняк и го изпи, без да предлага на госта.

— Питам, защото в колата е старият му познат полковник Грязнов от МУР. Два пъти го е залавял.

— По-добре кажи къде са скрити ракетите — обади се навъсенят Байбаков.

— След като той се качи в колата — кимна към Ястреба майорът. — Размърда се...

Владимир се надвеси над Ястреба, побутна го по бузите:

— Лъоня, ставай.

Ястреба седна, потърка силно лицето си с длан.

— Предаде ме ти, Володя...

— Пийни — подаде му чашата.

А Грязнов негодуваше в колата край будката:

— Криете вие нещо от мен! Какво мълчиш, Филимоне?

— Ами какво да кажа?

— Какво сте намислили? Хайде казвай.

— Нищо.

— Къде е той? Защо не идва?

— Ще дойдат...

— Не мога да разбера какво става, но усещам, че работата намирисва на гнило.

— Недей да мислиш толкова, не се притеснявай... Идат!

По пътеката от къщата към будката се показа Голованов, Байбака и Ястреба. Филя подсвирна тихо и от храстите веднага се появи Шура Дяконов.

След като Байбака съобщи, че заповедта за предаването му е получена от Кръстника, Ястреба се примири със съдбата си. Реши, че по-добре в затвора, стига Кръстника да забрави за съществуването му.

— Върви си прибери играчките — каза Голованов, след като натовариха Ястреба в колата. — Или ще извикаш сапъорите, Володя?

— Ясно — обади се навъсено Грязнов.

— Нека ги вземе — рече Байбака.

До тях спря микробусът, от който изскочиха „вълците“ и бързо обкръжиха волгата.

— Върви, Филя. А ти, Володя, постой с нас, запали една.

Филя не се бави много, бяха изпушили по две цигари.

— Готово, командире.

— Покажи на господин Байбаков, защото дълго не вярваше.

— Аз и сега не вярвам много — каза Байбака.

— Можем да гръмнем на изпроводяк — усмихна се Филя. — Едната я оставих. В ей онази леха. — Жалко за розите.

— Давай — каза Байбака, след кратко мълчание.

— Предупреди си хората. Да не напълнят гащите от страх!

— Давай! — повтори твърдоглаво Байбака.

— Остави! — обади се Грязнов.

— Човекът те моли — усмихна се майорът. — Шефе, защо да не уважим молбата му?

Грязнов също бе любопитен да разбере дали са сложили истински ракети, или момчетата разиграват местния бос.

— Добре. Пиши — заповяда Грязнов и подаде лист и писалка на Байбака. — Аз, този и този, живущ еди-къде си, при невнимателна работа с газовата бутилка... Защо не пишеш?

— Отказах се.

— И правилно — похвали го Грязнов. — Филя, прибери я. Ще потрябва.

— Всичко хубаво, Володя — сбогува се с Байбаков майор Голованов.

Байбака не отговори нищо и закрачи към дома си.

Приблизително след час Демидич, Шура Дяконов и Коля Орлов закараха Ястреба в следствения арест на УВР на Ставрополския край и забързаха към Татарка, в дома на Николай Василиевич и Настя, където ги очакваха останалите.

През нощта Лъоня Гришчук-Ястреба бе удушен в килията на следствения арест.

---

[1] Малко помещение в руската баня, където се вкарва много горещ сух въздух, а хората лежат на дървени стъпала, шибат се с брезови метлички и пр., за да се изпотят по-силно. — Б.пр. ↑

[2] Виж романа „Кралят на казиното“. — Б.пр. ↑

[3] Имат се предвид воювалите в Афганистан. — Б.пр. ↑

4.

Правилно казват хората, че две мечки в една бърлога не могат да живеят. Губернаторът Колесниченко и кметът на града Павел Андреевич Головачов не можеха да се понасят. Кметът беше демократ, искрено вярваше в народовластието, смяташе академик Сахаров за истински гений и бе окачил портрета му в кабинета си. Смяташе, че задълженията и правата на губернатора и кмета са определени от закона. Губернаторът отговаря за края, кметът — за града, няма какво да делят. Но във всеки регион на страната, без столицата и Санкт Петербург, търканията между двата центъра на властта бяха неизбежни, защото благосъстоянието на градовете е здраво свързано с икономиката на регионите.

Отначало Головачов търпеше, правеше отстъпки, но като видя, че получените от държавния бюджет средства за града се използват изключително за нуждите на края, не си премълча, а се възпротиви. Парите, предназначени за изплащането на пенсиите, отидоха в частна банка, където ги въртяха близо половин година и така ги превъртяха, че останаха без пенсии. Головачов успя да се измъкне, взе от парите, определени за обновяване на заводските цехове, за закупуване на ново оборудване, но с това нещата не се оправиха... ССК забогатяваше, строяха се вили за „новите руснаци“, колхозите и совхозите се разоряваха, а приватизацията окончателно съсипа икономиката. Кметът се реши на крайна стъпка, обърна се за помощ към народа — излезе с открито възвание по телевизията. И какво? Народът си замълча. За Головачов това беше страшен удар, той предполагаше, че хората ще излязат на улицата, ще го подкрепят. Но се събраха едва няколко десетки, и то комунисти, с червени знамена и портрети на Ленин, а той не признаваше комунистите.

По-късно разбра, че хората вече не вярват на никого и нищо: на комунистите, демократите, национал-патриотите, Думата, правителството, президента, те се надяваха само на себе си. Тогава Головачов избра друга тактика — започна незабелязано да събира компрометиращи материали за губернатора и неговото обкръжение и

донякъде успя, тъй като бяха станали твърде нагли и открити. Кметът излетя за Москва с точните факти за корупцията сред издигнатите от губернатора хора, с имената на Признати бандити, станали директори на различни фирми, и предаде досиетата лично на главния прокурор.

След известно време в Ставрополския край пристигна прокурорът от следственото управление при Главна прокуратура Чирков, обсъди подробно случаите с кмета, обеща да сложи ред в нещата и наистина не се бави много. В касата на Головачов бе намерена значителна сума във валута, а синът му бе арестуван за връзки с чеченците, пласиращи наркотици на Запад. У него бяха открити наркотични вещества. И кметът отново полетя за столицата, опитваше се да докаже, че са го натопили, но напразно. Като обиколи кабинетите, разбра, че всички чиновници от горе до долу са купени, че на никого не му пука за интересите на обикновените хора, а мислят само за собствения си джоб. Кметът не можа да получи аудиенция при президента и отново се върна в Главна прокуратура, където все пак извади късмет, защото се срещна със заместник главния прокурор Меркулов. Константин Дмитриевич го изслуша внимателно, нито веднъж не го прекъсна, веднага извика Чирков и му заповяда незабавно да подготви материалите по Ставрополски край и да ги донесе в кабинета му. „Положението ви, уважаеми Павел Андреевич, не е добро — каза направо Меркулов. — Аз ви вярвам, но това далеч не е достатъчно. Целта на противниците ви е да ви отстранят от поста. Настоятелно ви съветвам да се срещнете със секретаря на Съвета за сигурност. Ще го помоля да ви приеме още днес.“

Същата вечер кметът се срещна със секретаря.

— Запознаха ме с вашите проблеми — каза той. — Заминавайте и работете.

— И това е всичко? — попита Головачов.

— А нима е малко? — отговори на въпроса с въпрос Хвостов.

Като научи, че Михаил Юсин ще се кандидатира на изборите, Головачов реши да си опита силите за губернаторския пост: „Всички бандити са се устремили към губернаторското кресло, грехота е аз да не се кандидатирам.“

Когато Супрун изчезна за известно време, решителността му да се яви на изборите се засили. Той не знаеше подробностите около отвличането на Супрун и сега с нетърпение очакваше пристигането му.

Главното, което кметът искаше да научи, беше дали Фьодор Степанович не е изменил на принципите си, дали не се е изплашил.

— Павел Андреевич! Имате посетител — изчурулика в телефонната слушалка женски глас.

Отношенията между кмета на града и Супрун бяха доброжелателни, макар Фьодор Степанович да не можеше да понася демокрацията в познатия в Русия вид. Но такава не я приемаше и Головачов, който преди беше заклет демократ. И сега двамата се срещнаха приятелски, дори се прегърнаха.

— Жив ли си! — засмя се Головачов.

— Жив съм!

— Степанич — изведнъж стана сериозен Павел Андреевич. — Цялата сила е в тях, не можеш ги пипна!

След разказа на Супрун Головачов попита:

— Степанич, не размисли ли?

— За кое?

— За изборите.

— Нямам право. Ти знаеш, не съм ходил да събирам подписи, не съм си драл гърлото по митинги, нито съм се бил в гърдите и съм обещавал на всекиму по нещо. Народът сам направи всичко. За мен няма връщане назад.

— Двама души ще стигнат на втори тур. Ти и Колесниченко.

— А защо не Головачов?

— Хората ме познават като демократ, а сега на тях не вярват.

— Ако всичко ставаше с вяра...

— Затова казвам, че ще излезе Колесниченко. Ще купят, наклеветят, измамат или сплашат, но ще направят и нещо добро. У тях е властта, у тях са парите.

— Много грешки направи, Павел Андреевич — обади се Супрун след кратък размисъл.

— Например?

— Ще ти кажа главната, а примери могат да се изброят много.

— Слушам те, Степанич — навъси се Головачов.

— Умът ти не е тук, а в чужбина: Америка, Германия, Франция, само не и в Русия. Оттам са нещастията ти... Забрави ли! Мислиш за Международния валутен фонд! Молите, хленчите, унижавате се. На вас, демократите, ви подхвърлят кокали и вие глождите!

— Степанич, мисля, че за нищо не съм молил по чужбината — обиди се кметът.

— От Центробанк искаш, от премиера, от заместниците, а те искат от чужбина. Пак така излиза. А чужденците дават на кредит. В дълг! А кой ще го връща? Нашите деца и внуците! Какво са парите? Хартийки. А изнасяме дървен материал, руда, газ, нефт, мед, алуминий, злато!

— Кой можеше да предполага, че ще стане така? Нали замисълът беше друг, по-добър — възрази Головачов. — Помниш как дойде на власт президентът. Цялата страна вървеше след него.

— А сега едва събира трийсет процента, я ги има, я не.

— Ще станеш губернатор и ще видиш. Говори се, че в изборните списъци ще има фиктивни гласоподаватели.

— Ако стана, непременно ще проверя.

— А аз ще ти помогна.

— По какъв начин?

— Все някой ще гласува и за мен. Може да са две хиляди гласа, но ще събера.

— Повече ще събереш — усмихна се Супрун. — Но за това е рано, а сега можеш да ми помогнеш, да организираш пряко предаване с мен. И най-добре без събеседник. Тъкмо се разгорещиш, и журналистът те прекъсне — времето на предаването свършило... Ще го направиш ли?

— За кога го искаш?

— Може и днес.

— И за какво ще говориш?

— За каквото говорих с теб, за това ще разкажа и на хората.

— Бива — отвърна кметът, след като помисли малко.

— Благодаря, Павел Андреевич. Но след предаването ще имаш големи проблеми...

— Аз и сега имам достатъчно — усмихна се Головачов. — Искам да ти предложа неделния си час.

— А удобно ли е? Хората са свикнали да виждат теб.

— Ако нямаш нищо против, мога да те представя.

— Тогава големите проблеми ще се превърнат в един, но огромен.

— Аз съм готов. Степанич, готов съм за всичко.

— Тогава Бог да ни е на помощ!

— Тъкмо преди да дойдеш, ми съобщиха, че момчето, което си ударил, се е обесило — рече Головачов.

— Обесили са го. Такива като него и приятелчетата му не свършват със самоубийство.

— Много ясно — съгласи се Головачов. — А нашите шефове с размърдаха!

— Те познават доста добре Александър Борисович.

— Той изцяло отстрани от разследване местните органи. Нашият краеви прокурор изиска писмена заповед от Москва и моментално я получи. Маркуша и Макеев едва преглътнаха горчивия хап.

— Турецки ще направи всичко, което зависи от него за разследването на убийствата и моето отвлечане, а какво ще стане по-нататък, не знае. Лично ми го каза.

— Но ако има неопровержими доказателства срещу ръководители от най-висок ранг, къде ще отидат?

— Все пак си демократ — усмихна се Супрун. — Не се сърди. Казвам го в най-добрия смисъл. Нима, Павел Андреевич, още вярваш на нещо? Или ти бяха малко ударите?

— Били са ме, бият ме и пак ще ме бият. Но аз вярвам.

— В какво?

— В истината, в справедливостта.

— Синът ти в затвора ли е? В затвора. Твоето дело също не е прекратено. Намерили са пари у теб! И ще дойде момент, когато то пак ще изплува. Онези там също имат глава. Утре могат да ти пробутат наркотици. Какво си мислиш? Като ищо ще го направят. А после върви, че се оправяй.

— С един чебър вода два пъти не можеш се окъпа.

— Ти си мислиш така, но Левитан и Мусолини не се съобразяват с тази логика.

— Мусолини също се е кандидатира, представяш ли си? — рече Головачов.

— А ти тичаше, крещеше по митингите, агитираше срещу съветската власт. И какво постигна?

— Аз и сега мога да отида да викам. Това не беше власт, а лъжа и терор.

— Грещиш. Власт беше, и то силна. Целият свят се страхуваше от нея.

— Плашило, а не власт! Нито пък народна, за каквато я представяха денем и нощем средствата за масова информация!

— Защо, сега да не е станало по-добре? От Запад ни натиска НАТО, от Изток — Япония и Китай, армията е морално разложена, войниците гладни, голи и боси, свръхсекретно оръжие, което и генералите ни още не са видели, се кара в Чечня направо от секретните военни заводи. Бившите Признати бандити си живеят живота... Да продължавам ли?!

— Всичко това го знам не по-зле от теб.

— И защо тогава тичаше да агитираш?

— Замисълът беше правилен, но не обърнахме внимание на много неща. Забравихме, че Ленин и Сталин унцожиха шейсет милиона души, че почти всеки трети от мъжете в бившия СССР е бил в лагер. Кой година, кой две, а някои и по десет. Казваш, че армията била морално разложена? Нещо повече. У нас почти целият народ беше морално разложен. Недей спори с мен, Степанич. Не можеш да ме разубедиш. Имаше баница, късаха от нея парчета и раздаваха. Стигаше за всички, защото раздаваха почти по равно, с малки изключения. На бригадира двеста, на кандидата на науките, може би бъдещ Вернадски^[1], също двеста. Но бригадирът ще открадне за още двеста, а кандидатът зяпа с празни ръце.

— С двеста можеше да се преживее. И дори не лошо — настояваше на своето Супрун.

— Като независим ли ще се кандидатираш? Или в Москва те разубедиха?

— Никой не ме е разубедил, никой няма и да ме разубеди, колкото и да иска. Аз, Павел Андреевич, си спомням с ужас лозунга за покоряването на природата, за царевицата зад Полярния кръг, наградите на Леонид Илич, които според мълвата тежали близо двайсет килограма, как по време на гласуване телохранителят придържеше отзад генералния секретар Черненко...

— Наистина ли? — учуди се Головачов.

— Лично охраната ми каза. Иначе щял да се строполи... Строежите на века, заблудата за наивници, че нашето поколение ще живее при комунизма, разрушаването на храмовете, борбата с

алкоголизма и пиянството чрез изкореняване на най-добрите сортове грозде.

— И ти ли си участвал, Фьодор Степанович!

— А какво можех да направя?!

— И сега ли ще изкореняваш?

— Друг път! Дори лично президентът да ми заповяда!

— Значи си прозрял? Точно това е демокрацията. Още веднъж повтарям, че замисълът беше верен, но го сринаха до дъно. Всички са виновни. Комунисти, патриоти, криминални престъпници, Признати бандити и демократи. И на първо място — демократите. Щом сте взели властта, трябва да я държите, изградете новата структура на обществото и властта. А те проиграха шанса си.

— Павел Андреевич, веднъж срещнах един монах. И чуй какво ми разказа. Русия, казва, е призвана да повтори подвига на Исус Христос за назидание на другите народи. Да живее, проповядва, понася страдания й мъки, а после да се качи на Голгота и да загине като него...

— Не бих искал да загина — усмихна се тъжно Головачов.

— ... И да се възроди отново, но вече друга — завърши Супрун.

— Каква?

— Никой не знае, дори монахът.

— Това са глупости! — рязко отвърна кметът. — Не осъждам вярващите, но аз самият не вярвам.

— Може би всички демократи сте безбожници?

— Нищо не мога да кажа за другите.

— Безбожници сте — каза уверено Супрун. — И в това е вашата слабост. Президентът на Америка демократ ли е?

— Естествено.

— А е вярващ. И във всяка страна демократите са вярващи. Не православни наистина, но християни. В храма не се срамуват да се прекръстят. А нашите демократи стоят в храма като истукани. За какво стоиш там, като не се молиш? И излиза, че сте безбожници — комунисти, болшевики!

— Е, Степанич, ти се увлече...

— А за замисъла съм съгласен. С една мъничка поправка. Не го измислихте много навреме всичко това със свободата на словото, боновите книжки, капитализацията и дивите пазарни отношения.

Свободата и парите, каквито не са сънували дори американските милиардери, се паднаха на престъпниците, на крадливите чиновници и генерали.

— Но, Степанич, все пак отнякъде трябваше да се започне! — възрази кметът.

— И китайците започнаха. Но умно! — Супрун помълча и махна с ръка. — Сега какво да говорим. Безполезно е.

— Степанич, какво очакваш?

— Народен гняв.

— Пак смърт, кръв, страдания и лагери?

— Може да се размине и без смърт, Павел Андреевич, ако заграбеното ще се върне на народа. Животът ще покаже...

Ресторантът в покрайнините на града, известен като „Далеч от съпругите“, отговаряше на славата си, макар вътре да имаше доста жени. Но ако се съди по отношението на мъжете към тях, това не бяха съпруги, а чужди жени.

— Професионални убийци — констатира Турецки, след като огледа присъстващите. — Тук ли се подвизават?

— Не бих казал — отвърна Глеб Глебович. — Преди тук се събираха богаташи, комарджии, Признатите бандити от нашия край.

— Играчи? На карти, билиард или рулетка?

— И на трите. Сега тук могат да се намерят и наркотици.

На Турецки ресторантът не му хареса и като изпи на бара чаша коняк, тръгна да излиза навън. Около входната врата се озърна и видя ставащи от масата си младежи.

— Игор — обърна се той към Падерин, — я се поинтересувай що за птици са тия?

— На Макеев. Вашата охрана.

— Май не съм молил да ме охраняват.

— Какво да правиш? Заповед.

Не бяха минали и сто метра, когато зад колата, освен хората от ФСС на Макеев се нареди един мерцедес.

— Охрана било, а? — попита Турецки. — Дай газ, Глеб, и спри след два километра.

Глеб натисна педала, но след малко зави рязко надясно и изгаси мотора. Шофьорът на западната кола, в която се возеха момчетата от ФСС, реагира моментално и спря след трийсетина метра, но мерцедесът отмина далеч напред.

— Приблужи до охраната — нареди Турецки.

Глеб спря почти плътно до тях. Александър излезе от колата. От аудито веднага изскочи висок мъж.

— Подполковник Богатов — представи се той.

— Не ми харесват хората от мерцедеса — каза Турецки. — Познавате ли ги?

— Докладвах ми, че са от УВР.

— И те ли ме охраняват? — засмя се Александър. — Не е ли прекалено? Подполковник, изяснете случая и ми се обадете. Надявам се, че знаете телефонния номер.

— Александър Борисович, имам друга задача...

— Струва ми се, че хората от мерцедеса са от друга организация. Моля да проверите.

Подполковникът огледа Падерин и другарите му, приближили безшумно следователя, сви рамене и си тръгна.

Момчетата от мерцедеса си знаеха работата. Подполковникът още не беше отворил вратата, а мерцедесът излетя и веднага вдигна висока скорост. Аудито с охраната се понесе след него.

— Едва ли ще ги стигнат — усъмни се Глеб и поклати глава.

— Като не ги стигнат, поне ще се разтъпчат — усмихна се Турецки. — Карай към хотела, Глеб!

— Не ви ли е тежко, Александър Борисович?

— Защо трябва да ми е тежко? — учуди се Турецки.

— Много пиете — отговори малко рязко Глеб.

— Та аз с мезе! — прихна Александър. — Нима наистина е много? А ти не пи ли?

— Изобщо не пия.

Турецки погледна младежа, помълча и каза:

— Прав си, Глеб Глебович. Няма повече.

В хотела ги очакваше изненада. Щом влезе в стаята, намери на масата си бележка. „Пристигнах. Чаках. Заминах за Татарка. Грязнов.“

— Не е изтраяла душата на поета! — засмя се Александър, подавайки бележката на Глеб.

— Но как се е оказала на вашата масичка? — попита Глеб.

— Чувал ли си за Никанор Кожин?

— Не съм.

— Имаше такъв касоразбивач. Един от последните майстори. Ключалки като тази отваряше с нокът.

— А какво общо има Грязнов?

— Ами Грязнов му беше добър приятел. И се понаучи малко.

— С нокът ли е отворил? — усмихна се Глеб.

— В джоба си има всякакви шперцове... Само че защо ли се е запътил за Татарка?

— Чай ли да ви приготвя или кафе? — попита Глеб.

— А какво ще кажеш да поспим?

— Нали искахте да поработите с материалите от следствието — напомни Глеб.

— Дай ги — съгласи се Турецки. — Направи кафе, пък аз ще видя. Нали не си донесъл всички папки?

— Само най-важните.

— Съмнявам се, че си намерил нещо важно — измърмори Турецки. — Важна е била първоначалната експертиза, която е направил Едуард Дроздов. Но сега ще се наложи да изравяме Приходко от гроба.

— Имате отлична памет, Александър Борисович — рече Глеб и видял въпросителния поглед на шефа си, допълни: — Помните името на съдебния лекар?

— Защо да забравя това, което съм длъжен да помня? Върви.

Глеб се върна след десетина минути и видя, че старши следователят прелиства страница след страница, а след няколко минути удари с папката по масата.

— Да теглим чертата, както казва Константин Дмитриевич Меркулов — обади се Турецки и взе чашата с кафето. — Второ денонощие се въртим, време е да направим и някои изводи... Отдавна съм забелязал, че ако господа следователите искат да пратят в девета глуха някое дело, пишат цели томове, в които необходимата информация и доказателства липсват. Както и тук — съвсем ненужни бумажки. Да се спрем на следствието по делото на полковник Приходко. Известни са имената на всички от охраната. И къде са сега? В Чечня. Воюват. Пьотър Ворончук се навоювал...

— Нима тези, които все още са там, не могат да се извикат? Да се изпрати заповед до местните служби?

— Може. Но не съм убеден, че ще пристигнат живи тук. А за какво са ни иначе? Убийствата на професор Василиев и бизнесмена Скачко са извършени професионално. За първото нямаме никаква следа, за която да се хванем. Подобни убийства се разкриват крайно рядко, и то ако помогне господин Случаят. В делото на Скачко не са открити свидетели. По-нататък — възниква въпросът защо са оставени някои следи при убийството на Приходко? Ами все пак е бил полковник от ФСС, успял е да осигури безопасността си, не е било лесно да се докопат до него. Но са стигнали. С помощта на професионалист.

— И какво, ние също ли няма да успеем да решим случаите?

— Не съм казал такова нещо. Има шанс, и то не лош. При нас е Фьодор Степанович Супрун, когото са закарали не в някое мазе, а в крайградската вила на самия губернатор. И ако предположим по каква причина Колесниченко накрая е решил да поговори с него, то делото може да се проясни.

— Накрая ли?

— Мисля, че не са имали намерение да пуснат Супрун жив. Трябва ми поне един от похитителите.

— Смятате, че губернаторът е щял да дойде във вилата?

— А защо не? Ако не губернаторът, то някой друг. Сигурно не по-малко важна клечка от него...

Телефонът иззвъня.

— Слушам — вдигна слушалката Турецки. — Какво е вашето оръжие? Разбрах... Случва се, другарю подполковник. Разбира се, може ли да се мери ауди с мерцедес! Всичко хубаво! Така, скъпи Глеб Глебович, не са ги настигнали — обърна се към стажанта старши следователят. — Според теб автомат „Борз“ чеченският аналог на „Узи“ ли е?

— Да.

— Добро оръжие ли е?

— Не е лошо.

— Не са ги настигнали — повтори Александър. — А Грязнов щеше да ги настигне дори с нашата газка. И не само това, щеше да ми ги доведе закопчани.

— По-точно, куршумът щеше да ги настигне — усмихна се Глеб.

— Какво значение има — отклони отговора Турецки. — Главното е резултатът... Докъде бяхме стигнали?

— До губернатора, който отива на вилата.

— Или до някой друг. Ако разберем това, вече ще имаме право да действаме.

— Нали сътрудниците на Грязнов заминаха за Татарка...

— Ами ако Ястреба също е в Чечня?

— Не мисля. Байбака няма да го пусне. Чувал съм, че са приятели.

— Ако заповядат, Байбака няма да каже гък.

— Зависи кой.

— Кой може да нарежда на Признат бандит? Някой по-издигнат и от него. При тях, Глеб Глебович, дисциплината не е армейска. Ако нещо не е както трябва — куршум или нож между ребрата. Твоят роден край е избран от престъпния свят за плацдарм, от който неговата власт трябва да се разпространи из цяла Русия. Преди да тръгна, се поинтересувах с какво разполагат ставрополските ОПГ. Организираните престъпни групировки — поясни Турецки, като забеляза въпроса в очите на стажанта. — Автомати „Калашников“, „Узи“, „Борз“, снайпери, голямо количество взривни вещества, гранатохвъргачки. Мисля, че не им представлява трудност да си намерят БТР или дори танк Т-72. Наистина, докато войската получава заплата, оръжието ще мълчи, но ако в армейските части нещата продължат както са тръгнали сега, с твоя роден край ще бъде свършено.

— Не забравяйте за народа, Александър Борисович — възрази Глеб.

— Народът има ли оръжие?

— Доколкото знам — има.

— Но ако му изплатят забавените заплати? Ще грабне ли оръжието? Не, защото народът не може да контролира властта. Живее ден за ден. Властта отделно, народът отделно. И освен това хората няма да знаят откъде идват парите. Ще ги получат от касата.

Телефонът пак зазвъня.

— Турецки.

— Здравейте, Александър Борисович! — чу гласа на Слава Грязнов.

— Привет — отвърна следователят и натисна копчето на звука.

— По гласа ти познавам, че се веселиш някъде!

— Забавляваме се!

— По какъв повод?

— Ще ти кажа, но няма да повярваш! Празнуваме сватба!

— Чия?

— На майор Голованов.

— Май не съм го пращал да се жени...

— Твоята заповед е изпълнена!

— И къде е задържаният?

— В следствения арест при Ставрополското управление на вътрешните работи.

— Кога да ви чакам?

— Утре за обяд ще бъдем там.

— Поздрави майора от мен — рече Турецки и затвори.

— Арестуван ли е вече? — учуди се Глеб.

— Нали чу.

Турецки позвъни на дежурния в краевото управление на МВР и се убеди, че Леонид Гришчук е в килията на предварителния арест и се държи спокойно.

На сутринта му съобщиха за смъртта на Ястреба.

ИЗ АКТА ЗА АУТОПСИЯ НА ГРАЖДАНИНА Л. С. ГРИШЧУК

Аз, долуподписаният съдебномедицински експерт от морга №1 на град Ставропол Е. Н. Дроздов, на основание заповед на старши следователя от Ставрополската градска прокуратура А, 27. Симонян, извърших съдебномедицинско изследване на трупа на Л. С. Гришчук.

Беше установено следното:

Смъртта е настъпила в резултат на механична асфиксия, т.е. поради недостиг на кислород, вследствие на физически въздействия, възпрепятстващи дишането,

придружени от остро разстройство на централната нервна система и кръвообращението.

Най-вероятно смъртта е причинена от удушаване с ръце, прекъснати са вратните вени, дънната артерия и блуждаещият нерв, за което говорят кръвоизливите там, където шията е била притискана с пръсти, счупванията на подезичната кост и щитовидния хрущял.

По повърхността на шията ясно личат множество рани, което показва удушаване с две ръце. По лицето, шията и ръцете бяха открити синини и ожулвания с линейна и ъгловата форма — признаци за борба и самоотбрана. Смъртта е настъпила между пет и шест часа сутринта.

От протокола за огледа на местопроизшествието е ясно, че на мястото на събитието е намерено въжето, на което е висял пострадалият. Въжето е било завързано на металната решетка на прозореца.

Извод: въпреки наличието на странгулационна бразда, най-вероятно смъртта на Л.С. Гришчук е настъпила поради недостиг на кислород, най-вероятно в резултат от удушаване с ръце.

Съдебномедицински експерт Е. Н. Дроздов

Щом прочете акта от експертизата, Турецки погледна седналия срещу него Дроздов.

— Благодаря, Едуард Николаевич — рече той.

— Свободен ли съм? — попита Дроздов.

— Да.

— Довиждане.

— Така — поклати глава Турецки, когато вратата се затвори след Дроздов. — А ти казваш...

— Нищо не съм казал, Александър Борисович!

— Това вече е обективен документ — потупа по листа следователят. — Страхува се, но си върши работата. Bravo на него!

— Не се страхува за себе си. Има две дечица, млада жена...

— Едва ли ще ги закачат. Скоро няма да им е до него.

— На кого по-конкретно, Александър Борисович?

— Не бързай. Както казва Меркулов, не тичай като теле пред майка си! Е, да извикаме ли и тримата?

— Следователят Симонян, който води делото, вече е разпитал всеки от тях. Ето протоколите. Заповядайте.

— Викай ги.

В стаята влязоха старши лейтенант и двама сержанти.

— Сядайте — покани ги Турецки и кимна към столовете.

— Вече разговаряха с нас — усмихна се старши лейтенантът.

— Знам. Следователят от градска прокуратура Симонян.

— Не само той.

— И началството ли успя?

— Че как иначе! Нали затова е началство. Трябва навсякъде да успее.

— И кой, ако не е тайна?

— Шефът. Подполковник Сизов.

— И какво искаше?

Старши лейтенантът погледна сержантите, забеляза съдържаните им усмивка и отговори:

— Вие лично поговорете с него.

— Непременно. Но се досещам за какво може да говори началството, когато го очакват големи неприятности... Как така го изпуснахте, момчета?

— Кой можеше да знае, че ще си метне въжето? Гледахме. Уж беше спокоен.

— Не той си го е метнал — след кратко мълчание каза Александър. — Удушили са го.

— Това е нещо ново — обади се един от сержантите, оглеждайки другарите си.

— Нима? — не повярва Турецки. — Пък аз си мислех, че ще ме подсетите кой е обесил Лъоня Гришчук. Глеб Глебович, подай ми протоколите от разпита на нашите гости — обърна се той към стажанта. — Кой от вас е Анатолий Трофимович Канюка?

— Аз — отговори сержантът, който се беше обадил.

— Тежко ви, сержант — поклати глава следователят и се вгледа внимателно в милиционера. — Ако се съди по показанията, вашите другари имат алиби. По заповед на подполковник Сизов са напуснали

следствия арест, а ти си останал! И убийството е станало тъкмо в твоето дежурство, между пет и шест сутринта. Според показанията ти в килията на арестувания не е влизал никой. Изводът е един. Да ти го кажа ли, или сам ще се сетиш?

— Виждали ли сте Гришчук? — попита Канюка.

— Е, и?

— Та той е висок към един и деветдесет! А аз? Нали виждате. Нима сам мога да го удуша!?

— Да съм казал, че си бил сам?

— Никой не е влизал в помещението — каза Канюка.

— Ще проверим. — Турецки се обърна към колегите на Канюка. — Ама и вас си ви бива! Щом сте чули гласа на шефа и — хайде! А по това време подполковник Сизов е спал праведен сън.

— Нали ви казвам, че ни извика — отговори от името на всички старши лейтенантът. — Сигурен съм, че това беше неговият глас!

— Не аз, а подполковник Сизов твърди, че е спал. Впрочем възможно е да е било така. Може в Ставропол да си имате имитатори като Михаил Евдокимов или Геннадий Хазанов...

— Не са от такава класа, но има специалисти по имитиране на гласове — съгласи се офицерът. — За това не съм се сетил.

— Там е тя. Имитаторът трябва добре да е познавал гласа на подполковника. Макар да е голям началник, все пак не е Горбачов. Трябва да се търси сред служителите на управлението.

— Капитан Степаненко! Той имитира чудесно! Но да е бил Степаненко... Просто не може да бъде.

— Не знам как е на онзи свят, но на този може всичко — рече назидателно Турецки, огледа тримата и се усмихна. — Момчета, не знам защо, но ви вярвам. Сигурно по интуиция... Но човекът е мъртъв! Сержант Канюка, не си видял нищо, така ли?

— Нищо.

— Да погледнем по друг начин — реши Турецки. — Колко души имаше в следствия арест?

— Седемнайсет — отговори старши лейтенантът. — Списъкът с имената е в дневника на дежурния.

— И кога са ги докарали?

— Някои преди Гришчук, повечето след него, през нощта.

— Не са ли множество за временен арест?

— Имали сме и повече.
— Не достигат места в затвора?
— Не е там работата. Тук докарват задържаните от служителите на краевото управление.
— Значи вашите арестанти са от по-висша класа? — усмихна се следователят.
— Точно така. И попадат тук за по-сериозни провинения.
— За първи път чувам за такова нововъведение — учуди се Турецки. — Във всички градове откарват престъпниците в предварителния арест на най-близкото районно отделение на милицията, а при вас — направо в краевото управление. И кой нареди?
— Отдавна е така.
— Добре, отишли сте на улица „Казашка“. Пусто. Тишина. Поне позвънихте ли на подполковник Сизов?
— Как иначе!
— Веднага ли се обади?
— А, не. Наложил се да почакаме.
— И той какво ви каза?
— Напсува ни.
— Колко време ви отне всичко това?
— Към четирийсет минути.
— И точно между пет и шест?
— Тъй вярно.
— Сержант, спомни ли си нещо друго? — Турецки погледна Канюка.
— Мисля, че казах всичко...
— Мислиш или наистина е така?
— Ходих в тоалетната.
— Да нямаш запек? — попита сериозно Турецки.
— Е, хайде сега... По войнишки — усмихна се сержантът. — Раз-два и готово!
— Значи остави поста си?
— Само за две минути! И после дойде нарядът. Момчетата са все свои.
— И кого докараха?
— Нощна пеперуда. Пребили я, ограбили я...
— Прие ли „пеперудата“?

— Приех я, оформих документите, настаних я и заключих.
— Като каза „заключих“. Къде бяха ключовете от килиите, когато хукна към тоалетната?
— Където трябва, на колана.
— На твоя ли?
— Ами на чий? — пак се подсмихна Канюка.
— Килиите не могат ли да се отварят отвътре?
— Изключено.
— И всичките бяха заключени?
Канюка погледна въпросително втория сержант.
— Заключени — потвърди той. — Проверих.
— Кога?
— Горедолу час преди да се обади подполковникът.
— И ключовете висяха на колана ти, така ли?
— Да — кимна вторият сержант.
— Зимовец. Василий Прокофиевич — прочете Турецки, като погледна документите. — И каква беше причината за проверката?
— В дванайста вдигаха шум.
— Не можеха да изтраят?
— Тъй вярно. И всичките изведнъж — усмихна се Зимовец.
— Извеждахме ги по един — притече се на помощ старши лейтенантът.
— Що за хора бяха тия в дванайста?
— Криминални.
— Колко?
— Трима.
— След Гришчук ли ги докараха?
— Не помня точно, но в дневника пише.
— Какво излиза, момчета — усмихна се Турецки. — Не е възможно да се отворят вратите отвътре, ключовете са на колана на сержанта, а някой влязъл в единичната килия и удушил Гришчук!
— Може да се е обесил сам? — предположи Канюка.
— Така... тогава някой от вас му е подарил коприненото въже... Или не сте го обискирали?
— Всичко беше направено по правилата — увери старши лейтенантът.

— Следователят Симонян вече ви е разпитал. Забраниха ви да напускате града, нали? — попита след кратко мълчание Александър.

— Да — отговори старши лейтенантът от името на всички.

— Почивайте — освободи заподозрените Турецки.

— Александър Борисович, интуицията не ви подведе — заяви ехидно Глеб, загледан замислено в старши следователя.

— За старши лейтенанта и Канюка не, но за сержант Зимовец... Не знам. Според теб какво може да се случи по време на проверката на килиите и извеждането на апашите до тоалетната?

— Зависи какви са...

— Говори, Глеб, говори. Слушам те.

— А, нищо, мисля си разни глупости — каза след малко Глеб.

— Взели са ключа от колана?

— Тъй вярно — смути се Глеб. — Но това са глупости.

— Ако са били майстори, може и скалпа да ти вземат — и няма да забележиш... Защо са го удушили? Не са го застреляли, нито намушкали, а удушили?

— Изглежда, заповедта е била такава.

— Вярно, Глеб Глебович. Сече ти пипето... И тези, които са поръчали убийството, са постигнали целта си. Половината от задържаните са освободени.

— Все пак смятате, че убиецът е сред арестантите?

— Сто процента.

— Но кой го е пуснал от килията?

— С този въпрос ще се заемеш ти. Разбирам, работата е трудна, тъкмо за такъв умен следовател като теб. Заподозрените са няколко. Тримата дежурни, нарядът, пристигнал рано сутринта, седемнадесетте арестувани, имената ще вземеш от дневника...

— Подполковник Сизов — напомни Глеб, като видя, че Турецки се замисли.

— С подполковника ще се заема аз. Върви и работи, Глеб Глебович.

— Александър Борисович, смятате ли, че подписката да не напускат града е достатъчна мярка за тия тримата?

— А ти какво предлагаш?

— Да ги задържим за четирийсет и осем часа, законът разрешава. Вече изгубихме Гришчук, може да изгубим и други — каза

Глеб.

— Смяташ подписката за недостатъчна мярка... Намери безспорни доказателства и ги арестувай.

— Да приложи мярка за неотклонение задържане под стража.

Турецки погледна стажанта и се засмя тъжно.

— Прав си. Задръж ги. Аз съм при Маркуша.

Този път генерал Маркуша беше сдържан и сериозен.

— Разговарях със Сизов — отговори началникът на краевото УВР на въпроса на Турецки за подполковника. — И си направих изводите.

— Какви? — възприе официалния тон на събеседника си следователят.

— Познавам подполковник Сизов като честен работник. А със служителите си ще се оправя.

— С тях вече се занимават хора от моята група.

— И вашият стажант ли? — усмихна се Маркуша.

— И той. Заел се е с подготвителната работа. За мен, естествено.

— От все сърце желая успех.

— Благодаря. След като се дипломира, ще го оставя в моята група — отговори Турецки, сякаш не забелязал сарказма в гласа на генерала.

— Пожелах успех лично на вас, Александър Борисович.

— Струва ми се, че моите успехи ще станат и ваши — поясни Александър след кратка пауза.

— Но нали не искате аз и моите хора да участваме в разследването!

— Вашите служители пречат на следствието. Нещо повече, сами извършват престъпления.

— Това вече намирисва на обвинение.

— Както искате го възприемайте.

— Александър Борисович, интересува ме как вашите момчета успяха да хванат Ястреба?

— Просто си разбират от работата. Всичко хубаво, Роман Валентинович.

— Всичко хубаво...

А в Татарка назряваха събития, които сериозно разтревожиха Виктор Байбаков. Слухът за убийството на Ястреба достигна до неговите хора още същата сутрин, но това бе само слух, на който и той самият не повярва. Но изпратените в Ставропол се върнаха и слухът стана истина. Единият от тях дори видял трупа. Първата мисъл на Байбака бе да позвъни на Кръстника, започна бавно да набира номера му, но размисли и се отказа. Седя дълго, чудеше се какво да прави, отиде до прозореца. Беше слънчев и ясен ден. На зелената полянка, разперил опашка, се разхождаше паунът, който Байбака докара наскоро от Южна Америка: ходи там да види хора и те да го видят. Телевизорът в стаята работеше. Имаше предаване за някакво провинциално градче, в което била затворена единствената фабрика, давала прехраната на целия район. И сега в градчето настанал глад, който според журналиста можел да се сравнява само с глада през трийсетте години в Поволжието. Петгодишно момче върви по улиците и проси от минувачите пари за хляб. Лекар преглежда изпосталели деца. И ковчези, ковчези, ковчези, набързо сковани в някаква барака. Тази барака, пак по думите на журналиста, е единственото място, където може поне нещо да се изкара.

— Паунът — измърмори Байбака.

На вратата се почука и влезе отговорникът на охраната.

— Владимире, напускам те — каза той.

— Върви си — отговори тихо той.

— С мен са двама.

Байбака извади портфейла си, преброи няколко стодоларови банкноти и ги сложи на масата.

— Искам да те предупредя. В селото се готви нещо — каза мъжът и прибра парите в джоба си.

— Парите са за тримата — поясни главатарят, без да обръща внимание на предупреждението.

— Защо не питаш за причината?

— Известна ми е.

— И все пак ще кажа. Момчетата говорят, че щом предаде Ястреба, най-добрия си приятел, значи по всяко време можеш да предадеш всеки от нас.

— Щеше ли да е по-добре, ако аз и Ястреба бяхме хвъркнали във въздуха?

— Забрави третия, ченгето. Ястреба вече хвъркна. А ти и ченгето сте живи.

Байбака можеше да каже, че заповедта дойде лично от Кръстника, но не го направи.

— Каза каквото имаше за казване. Няма да те спирам — сухо се обади той.

Отговорникът на охраната го изгледа, усмихна се и излезе.

Байбака знаеше къде ще отидат неговите хора. Само за две-три години в предградията на Татарка изникнаха малки хубави къщи, в които живееха бойците на Валерий Маклаков, по прякор Мака. Те внимаваха да не навлизат във владенията на Володя, защото знаеха за отношението на Кръстника към боса на Татарка. Имаха си свой, добре уреден бизнес — пренасяха наркотици и търгуваха с оръжие. Мака минаваше за подчинен на Байбака, но всъщност работеше самостоятелно. И когато Володя реши да го притисне и му поиска месечни вноски за общата бандитска каса, беше доста учуден от позвъняването на Кръстника, който бащински го посъветва да го остави на мира. Байбака разбра, че Мака плаща направо на Кръстника, и то явно не лошо. Преди няколко седмици между Мака и Кръстника се получи някакво недоразумение и Володя получи заповед да му даде урок. Силата бе на негова страна, но той се замота и всичко остана постарому. По-късно Байбака силно съжали, че тогава не си разчисти сметките с него.

След като в Щатите осъдиха Японца на десет години, между различните престъпни групировки из цяла Русия, особено между славянските и кавказките банди, започнаха истински бойни действия. В ход влязоха автомати, гранатохвъргачки, взривни вещества, да не говорим за пистолетите. Загинаха десетки Признати бандити и обикновени престъпници.

Русия тепърва ще си даде сметка за броя на жертвите на бандитските стълкновения, в това число и на мирните граждани. И си мисля, че когато ги преброи, Русия ще настръхне: нали младите момчета, грабнали оръжието, не са били родени бандити и крадци. Такива ги е направил животът, днешната власт, ръководната финансово-апаратна олигархия и могъщото чиновничество — корумпирано, алчно, продаващо всичко наред, отдавна изгубило

понятие за жертвоготовност в името на народа; за чест, достойнство и любов към родината.

След „конгреса“ на престъпниците в Кисловодск страстите малко се уталожиха, но се появи друг сериозен проблем. Така наречените отцепници — млади хора, обединени в бойни групи, без ясна представа за законите на престъпния свят, в стремежа си да забогатеят на всяка цена, обявиха истинска война на Признатите бандити. Стреляха по тях без предупреждение, без излишни приказки, посегнаха на вече поделените сфери на влияние. Големите престъпни босове дори потърсиха помощта на ФСС, молеха да ги защитят от младите бандити! Мака заложи на тях явно не без причина. Той закара стоката си във Воронеж, след като там унищожиха огромно количество наркотици. Наложил се да търси други адреси и той ги намери. Наистина, трябваше да се раздели с образа си на защитник на славянските интереси в Ставрополския край, понеже се свърза с един от най-известните чеченски босове на подземния свят — Султана, който включи в групата му свои земляци. Султана пръв подхвърли идеята, че вече е време Мака да стане пълновластен господар на Татарка. Младият отцепник му напомни за близките отношения на Байбака и Кръстника, а Султана отговори с известната френска мисъл: „Memento mori!“

Отначало Мака не обърна голямо внимание на думите му, но покъсно, след срещата с Ястреба, когото упорито привличаше на своя страна, мисълта за властта в Татарка все повече и повече го завладяваше. Срещата на Мака с Ястреба не беше случайна. Кой каквото ще да казва, ако не беше Байбака, главатарят в Татарка щеше да е той. Мака заложи на честолюбието му и спечели. Постепенно Ястреба започна да надава ухо на ласкателствата, а когато Байбака, воден от най-чисти подбуди, го изпрати да служи в Ставрополското краево управление на МВР, той затаи обида към дългогодишния си приятел. Въпреки че получаваше пари от него, Мака му плащаше много повече. Смъртта на Ястреба, за която бе обвинен Байбака, развързваше ръцете на младия отцепник и той реши да действа.

Но и Володя не дремеше. След като отговорникът за охраната си замина, той нареди да свикат хората му и скоро към неговия дом започнаха да се стичат западни коли.

Бойците му още не бяха се настанили в просторния хол, когато телефонът звънна. Байбака вдигна слушалката.

— Прибери си Бика и приятелчетата му — чу гласа на Мака. — До пазара.

Володя не успя да отговори — на другия край вече бяха затворили.

— Обади се Мака — каза той на притихналите младежи. — Да приберем Бика.

Някой попита:

— Значи война?

— Ще видим трупове и тогава ще решим — отговори Байбака. — Към колите.

Колата — БМВ, с която пътуваха Бика и двама приятели, беше направена на решето от куршумите. Край нея стояха милиционери и двама лекари от „Бърза помощ“.

— Жив ли е някой от тримата? — обърна се към единия Байбака.

— Не — отговори му късо лекарят.

Володя отново покани гости, но този път само ръководителите на групите.

— Обвиняват ме в страхливост, но при предаването на Ястреба не съм действал по своя воля — каза той. — И за да не съм голословен, сега ще чуете какво ще каже Кръстника за смъртта на нашите другари. — Набра номера и включи на звука. — Байбака е. Дай ми шефа. Спешно е.

След известно време в хола се разнесе възсук глас:

— Казвай.

— Хората на Мака са убили трима от моите, в това число и Вася Бика. Готови сме за ответни действия.

— Никакви ответни действия — отвърна Кръстника след продължително мълчание.

— Той няма да спре.

— Какво иска?

— Не знам, предполагам, че цяла Татарка.

— Води преговори, протакай, печели време.

— Вече направих глупост, като предадох Ястреба.

— Тогава попитай Мака за какво е говорил с Ястреба за теб.

— С Ястреба?! За мен?!

— Ще попиташ и ще разбереш. Ако не ти каже, ще го научиш от мен. Разбра ли всичко?

— Разбрах.

Отсреща затвориха. Байбака гледаше мълчаливо помощниците си. Мълчаха и те.

---

[1] Владимир Вернадски (1863–1945), академик, основател на геохимията, биогеохимията, радиогеологията, създател на научна школа автор на трудове по философия на естествознанието, наукознанието и мн.др. — Б.пр. ↑

5.

СТРОГО СЕКРЕТНО

ДО СТАРШИ СЛЕДОВАТЕЛЯ

ПРИ ГЛАВНА ПРОКУРАТУРА НА РФ

А. Б. ТУРЕЦКИ

Съгласно писмената заповед за провеждане на следствени действия за установяване лицата, извършили умишлените убийства на доктора на техническите науки, кандидат за губернатор на Ставрополски край професор Г. Е. Василиев и на генералния директор на фирма „Восток“ И. Н. Скачко, стигнахме до следните заключения.

Установено бе, че автомобилът „Волга“, в който са се намирали П. Василиев, шофьорът О. Гризлов и бодигардът Г. Зуев е бил взривен в 14,45 московско време на петстотин метра от дома на Василиев. При взрива на място са загинали Василиев и шофьорът Гризлов, а бодигардът Зуев е бил закаран в тежко състояние в болница и впоследствие е починал на операционната маса. Бяхме включени в оперативната група едва през втората половина на следващия ден. Лекарят от „Бърза помощ“ А. Ткаченко даде показания, че в линейката, преди да изгуби съзнание, Зуев няколко пъти е повторил думата „Борсука“. Следователят от краевата прокуратура Ю. Синица разпита свидетеля Ткаченко в наше присъствие. Но след като се запознахме с протокола, разбрахме, че следователят не е вписал вътре неговите показания.

Майорът от запаса Геннадий Сергеевич Зуев е уволнен от редовете на ФСС поради съкращение на щата през май 1996 година. Убедени сме, че главната причина за това е била безкомпромисната му позиция при разследване убийствата на четирима военнослужещи, охранявали вагон с оръжие и боеприпаси. Делото се счита за разкрито. Бяха арестувани 19 души, при акцията загиват двама.

Началниците на отдели и началникът на Ставрополското управление на ФСС генерал-майор Н. И. Макеев получиха благодарности от директора на ФСС.

Г. С. Зуев смята, че разгромената група младежи от т.нар. „отцепници“ няма връзка с убийствата на военнослужещите и с обира на вагоните с оръжието. Според него това е обикновен сблъсък между отцепниците и група престъпници, начело с Признатия бандит по прякор Борсука. Славата за разкрития случай незаслужено се падна на служителите на ФСС, които, както може да се предположи, са свързани със закононарушителите.

Ю. Синица е опитен следовател и не може да не е познавал такъв Признат бандит като Борсука — един от основните помощници на мафиотския бос Кръстника. Нашата оперативна група попадна на следата на Борсука. В деня на убийството той е бил в хотел „Интурист“ в Ставропол, цяла нощ се забавлявал в нощния бар и по обед на другия ден отпътувал с охраната си за Кисловодск.

Ние бяхме отстранени от следствието две денонощия след извършване на престъплението, а след две седмици ни включиха в групата на полковник С. Таловиря, ръководител на групата по разследване убийството на И. Скачко. Чрез проведените оперативни мероприятия бе установено, че И. Скачко е бил убит в офиса на фирмата си между девет и десет часа вечерта. Двамата пазачи са били ударени и обезоръжени. От разпита им останахме, с впечатлението, че нападателите са им известни, но засега те не са ги посочили.

Задържахме пазачите, но сутринта по заповед на полковника ги пуснаха от следствения арест, тъй като представиха медицински свидетелства за влошено здравословно състояние. Заповедта ни обезкуражи, но след това започнахме да действаме по-предпазливо.

По агентурен път получихме информация, че от Кисловодск е отпътувала бойна група начело с Борсука. Успяхме да изясним, че са пристигнали в Железноводск около осем вечерта. Няколко свидетели дадоха показания,

че след девет часа вечерта пред сградата на фирмата са спрели четири западни коли. Нашият агент, настанил се в къща срещу фирмата, е заснел пристигането им на видео.

Филмът и увеличените снимки на престъпниците, в това число на Борсука, бяха предадени лично от подполковник Г. В. Василиев на началника на Ставрополското управление на ФСС генерал-майор Н. И. Макеев. След това нашата група бе отзована от Ставропол.

Извод: в органите на Ставрополското краево управление на ФСС работи добре сплотена, корумпирана група старши офицери, ръководени от началника на краевото управление на ФСС генерал-майор Н. И. Макеев.

Следователите Ю. Саница и Б. Лесовой водиха разследването изключително небрежно, без да проверят по следствен път показанията на свидетелите, нито да включат в протоколите от разпитите показанията, разобличаващи длъжностни лица, което говори за връзки с престъпниците и че изпълняват незаконните нареждания на ръководителите в краевата прокуратура.

Заместник началник-отдел

при Ставрополското краево управление на ФСС

подполковник Г. Василиев.

Капитан А. Василиев

Старши следовател от Ставрополската краева прокуратура

Н. Рагозин

ДО СТАРШИ СЛЕДОВАТЕЛЯ

ПРИ ГЛАВНА ПРОКУРАТУРА НА РФ

А. Б. Турецки

ДОКЛАДНА ЗАПИСКА

Съгласно изискването ви всекидневно да се съставя доклад за проведените мероприятия, съобщавам следното:

Първо. Разпитаният сержант Зимовец призна съучастие в убийството на прапорщик Л. С. Гришчук.

Второ. Подполковник М. Н. Сизов е напуснал дома си в нарушение на вашата заповед за домашен арест и сега местонахождението му е неизвестно.

Трето. Началникът на УВР на Ставрополския край генерал-майор Р. В. Маркуша се държа недостойно, когато се обърнах към него с молба да заповяда издирването на подполковник М. Н. Сизов. Генерал Маркуша беше в нетрезво състояние и ме напсува, което записах с помощта на подслушвателно устройство японско производство.

Стажант Г. Латишев

Като прочете последната точка от справката, Турецки се засмя:
— Записал го! Хитрец!

Старши следователят започна да разглежда материалите, събрани в голяма папка от полковник Геннадий Попов. Попов и четирима следователи от оперативна група „Пантера“ работеха по ССК и свързаните с компанията фирми. Бяха се справили отлично. От икономическите термини, имена и цифри Турецки го заболя главата. Неосчетоводените приходи бяха изпирани чрез банка „Грот“ в Ставропол, свързана с московските търговски банки. Това бе достатъчно, за да започнат работа с банка „Грот“.

Турецки отмести папката с документите и запали цигара. Минаха осем дни от пристигането му в Ставропол, а началството на края, начело с губернатора продължаваше да си живее добре, както и преди. Началниците на краевия управления на ФСС, УВР и дори краевият прокурор започнаха да се отнасят към него малко сухо, бяха уверени в собственото си могъщество. При това приближаваше денят на откриването на конгреса на РПДР, а в Кисловодск вече пристигнаха десетки делегати. В курорта отдавна работеха сътрудници на „Пантера“, така че старши следователят имаше представа не само за пристигналите делегати, но и за далеч по-любопитни неща.

Александър получи шифрограма минутка преди Кръстника да излезе от вилата си. След няколко часа изчезнаха и краевите началници, в това число и самият губернатор. Естествено, всички

места, където можеше да бъде насрочена срещата, бяха поставени под наблюдение. За целта се наложи да задействат множество хора, но Турецки отлично разбираше колко е необходимо това.

Беше установено, че колите на началниците на УВР и ФСС и на губернатора около шест часа вечерта са били във вилата на Колесниченко, близо до езерото Сенгилей. Няколко минутки по-късно там са пристигнали Кръстника и охраната му. Гостите се разотишли след два часа и петнайсет минути. Старши следователят бе приятно изненадан от помощта, която му оказаха майор Богданов и началникът му Холмец. Девет души от местното управление на вътрешните работи, за които майорът гарантираше с главата си, се съгласиха да се включат в разследването на убийствата. „Има добри момчета, има — повтаряше Богданов. — Не всички са станали изменници.“ Турецки говори с тях и разбра, че страшно много неща в техния трая не им харесват. Стига да бяха уверени, че семействата им няма да пострадат, те бяха готови на всичко. Постепенно се натрупваха факти, но за съжаление не бяха достатъчно, за да предявят обвинение. Александър вече можеше да подведе под наказателна отговорност за извършени злоупотреби всеки от краевите началници, но не бързаше, добре знаеше как ще свърши всичко. През цялата си следователска практика се беше учил да чака и сега търсеше сгоден случай, за да нанесе силен удар по структурите на организираната престъпност в района.

Турецки не забрави разговора с директора на ФСС, който му съобщи за агент, внедрен в местните криминални организации, но засега той не даваше признаци на живот. Понякога му се струваше, че някой от приятелите на майор Богданов спокойно може да се окаже агент на ФСС.

Старши следователят съзнаваше, че трябва да се цели нависоко, към губернатора, и упорито търсеше конкретни улики срещу Колесниченко по делото на Супрун. Дори отиде с Фьодор Степанович до вилата край минералните бани, откъдето той бе избягал. И ходенето не беше напразно. Горският Гришуня, при когото се отбиха, си спомни, че него ден на вилата на губернатора е кацал вертолет. Той уверяваше, че вертолетът бил на губернатора.

— Аз ли не знам? — горещеше се Гришуня. — Кажи му бе, Степанич! Аз ли не знам? Ще го позная по звука, да не говорим, като

го видя! Губернаторският беше. Кацна и отлетя. А преди това дотичаха едни момчета. Търсеха някого.

— Мен — усмихна се Супрун.

— Теб? Че що пък?

— Имаш ли телевизор?

— Гледам. Само че няма какво. Само голи жени дават!

— Тях гледай — засмя се Турецки. — Пък казваш — няма какво!

Гришуния се изплю.

— Значи теб търсели — рече той замислено. — В моя сеновал имаше един човек. Загубил пътя. Те се юрнаха като луди нататък.

Горският веднага позна Сидорчук на снимката.

— Тоя беше. Точно. И вторият си прилича... А ти какво викаш за телевизора, Степанич?

— Довечера гледай на двадесети канал. Ще говоря по телевизията. Всичко ще разбереш. И аз бях тук същия ден — усмихна се Супрун.

— Ами?! — не повярва старецът.

— Копаеше в градината, а аз звънях по телефона.

— Не съм те забелязал... Кога ще дойдеш на лов? Яребицата излезе.

— Не ми е до яребици, Гришуния — въздъхна Супрун.

Но защо? — възрази Турецки. — Ще свършим някои неща и ще дойдем. Ще вземете ли и мен?

— Голямо началство, а? — погледна към Супрун горският.

— Не е малко.

— По-голям ли от нашите?

Вместо отговор Фьодор Степанович само разпери ръце.

— Питам, щото тук идват на лов само големи началници. Вземат бележка от губернатора!

— А без бележка? — попита Турецки. — Не си допаднахме с вашия човек.

— Може — отговори старецът. — Ако си със Степанич и си държиш езика зад зъбите.

И тъй, на вилата бе идвал вертолетът на губернатора. След разговора на сътрудниците от „Пантера“ с пилота той потвърди писмено кацането и датата. Това е отбелязано в протокола за разпита на свидетеля. Сътрудниците не са забравили да препишат от

диспечерския дневник данните за излитането и връщането на летище Ставропол.

На вратата се почука и в стаята влезе Игор Падерин.

— Александър Борисович, търси ви някакъв господин.

— Нека влезе.

На прага застана Алексей Петрович Кротов.

— Добър ден, Александър Борисович — както винаги вежливо и сдържано поздрави той.

— Най-сетне! — възкликна Турецки. — Здравейте! Гърлото ми е пресъхнало!

— Нима от сутринта не сте пили? — усмихна се Кроткия.

Старши следователят сложи на масата бутилка вино, чаши и цяла купчина плодове.

— Яж! Тук, братче, не ти е столицата! Тези диви круши лично аз съм ги брал в гората!

— Благодаря. Вече хапнах. Не съм за първи път по тези места.

— Интересно... И къде си отседнал?

— В Кисловодск.

— Не може да бъде!

— Защо?

— Нашите момчета щяха да те засекаат.

— Значи не могат да се мерят с разузнаването на вътрешния министър.

— За твое здраве, Алексей Петрович.

— Наздраве, Александър Борисович — отговори Кроткия и едва отпи от чашата. — Канен сте на обяд. Така че не се увличайте — добави той, като забеляза, че Александър изпи на един дъх чашата си.

— От кого?

— Бъдещият председател на Руската партия на демокрацията и реда господин Станислав Станиславович Акимов.

— И къде?

— В ресторанта „Далеч от съпругите“, извън града.

— Нещо не ми хареса там — намръщи се Турецки.

— Втория етаж. Отделна зала.

— И какво иска от мен?

— Той — нищо. Макар че познанството с човек като вас винаги е приятно.

— Зависи на кого...

— Станислав Станиславович не знаеше, че сте тук, в Ставропол.

— И ти ли го осветли?

Турецки никак не можеше да свикне да говори на „вие“ с Алексей Петрович, често смесваше с „ти“ и най-накрая окончателно преминаваше на неофициалната форма. Но Кроткия не си го позволяваше, строго следваше привичката си.

— Щях да го направя, ако с него нямаше дама.

— И хубава ли беше?

— Очарователна.

— Щом ще е в отделна зала и с очарователна дама, трябва да отидем — реши Турецки. — Жена му?

— Акимов е заклет ерген.

— Значи дамата го е информирала за моето пристигане?

— Правилно се досетихте.

— А очарователната госпожица откъде знае, че се намирам в Ставропол? — попита след кратко мълчание Турецки.

— Именно очарователните дами знаят някои подробности от живота на хора като вас — усмихна се Кроткия.

— И за кого работи?

— Това не знам — отговори Алексей Петрович. — Чакат ни в два часа. Ще имате време да погледнете едно кратко послание.

С тези думи Кроткия извади от джоба на сакото си плик, на който бе написано: „За А. Б. Турецки. Да се връчи лично“.

Александър отвори плика, извади няколко снимки и навита на руло лента. На снимките бе губернаторът Колесниченко, застанал на стъпалото на вертолета си, сниман в различни ракурси. На една от снимките бе запечатана вилата и на две — Супрун, седнал в кресло.

— Благодаря, Алексей Петрович — рече Турецки. — Дали този подарък не ми го е направила очарователната дама?

— Не зная — отвърна Кроткия и по очите му Александър разбра, че не крие нищо. — Бях на прием у Кръстника, имаше страшно много хора, и Соня бе там. Така се казва дамата. Чак като излязох навън, намерих пакета в джоба на сакото си. Беше направено професионално, не само че са ми го пъхнали незабелязано, а са го направили точно преди да си тръгна.

— Защо говорите в множествено число? Сигурно е бил един човек.

— Казах, че гостите бяха много. Нямам представа за кого работи. Турецки извади снимките на масата.

— Извънградската вила на губернатора... Фьодор Степанович Супрун. А ето и самият губернатор... Какво пък, ледът се пука, господа съдебни заседатели, както е казал безсмъртният Остап Бендер!

— Вижте лентата, Александър Борисович — с усмивка каза Кроткия.

Той бе поласкан, че Турецки не крие от него съдържанието на пакета, макар да не бе очаквал друго. Дреболия, а ти става приятно!

Лентата се оказа къса, но впечатляваща. В близък план вертолет, от него слизаше Колесниченко.

— Добър ден!

— Здравейте. Избяга. Вината е наша.

Весел смях на губернатора. Колесниченко се качва във вертолета.

— Ами ние какво да правим?!

Твърдото изражение на губернатора и отговорът му:

— Каквото искате. Запомнете, не съм ви виждал, вие мен също. Тук не е идвал никой. Довиждане!

— Мисля, че знам кой е пъхнал лентата в джоба ви — каза Турецки, стана от мястото си, отвори шкафа, където висяха дрехите му, и извади от джобчето на сакото снимката на старши лейтенант Сидорчук. — Не видяхте ли този човек сред поканените у Кръстника?

Кроткия се вгледа в снимката, запали цигара и се обви в дим.

— Не съм го виждал — отговори кратко той.

Този път нещо в гласа му накара Турецки да застане нащрек и той не повярва на думите му.

— Дори да не си го видял там, то го познаваш — уверено рече старши следователят.

— Може би. Познати много, не можеш да запомниш всичките... А дали не е порботил още някой?

— Не ме размивай, Алексей Петрович! Нали не знаеше какво има на лентата?

— Току-що я видях за първи път — отговори спокойно Кроткия.

— Във вилата са останали само двама души. Старши лейтенантът от милицията Виктор Сидорчук и Митя Саврасов...

— В това никой не може да бъде сигурен.

— В кое? — не разбра Турецки.

— Че са останали само двама души.

— Пак задавам предишния въпрос. Разгледа ли внимателно лентата?

— Много внимателно.

— И не забеляза, че старши лейтенантът липсва?

— Но и Митя го няма — възрази Кроткия.

— Митя може изобщо да не е жив, а Сидорчук е жив и здрав.

— А вие сигурен ли сте?

— Щом не е на екрана, значи е бил зад камерата. От онези, специалните. Личи си по силно увеличените снимки. Голяма бленда.

— Много бих искал да дам положителен отговор на въпроса ви за този човек — почука по снимките на Сидорчук Кроткия, — но за съжаление не мога. Не беше сред гостите или не съм го забелязал.

— Да смятаме, че не си го забелязал — усмихна се Турецки и прибра снимките в плика. — Само едно не разбирам — защо тези документи са се оказали именно в твоя джоб?

— И аз се чудя...

— Е, хайде — засмя се Александър. — Помисли... Как те прие Кръстника? Пак ли пихте на брудершафт?

— Този път ми се размина.

— Много ли делегати пристигнаха вече за конгреса?

— Прилично. Около половината.

— Грязнов също ще дойде скоро. Делегат!

— Между другото, той къде е?

— Настани се в Татарка. Заедно със своите момчета. Наеха там къща и си живеят царски, всяка вечер пият вино у тъста на Голованов.

— Майорът е успял да се ожени?

— И не само това. Вече си направи син, и то направо тригодишен!

Турецки разказа накратко историята на майор Голованов.

— Все пак интересно нещо е животът — рече Кроткия, след като изслуша Александър. — А от Грязнов се интересуват много сериозно. Разговарях с доктора на науките Гагарински. Те са готови изцяло да финансират агенция „Глория“, доколкото знам, сега директор там е племенникът на Грязнов.

— Те — това Кръстника и останалите с него ли са?

— Точно така — потвърди Кроткия. — На мястото на Грязнов щях да си помисля. Като шеф на МУР би могъл да внедри свои агенти в криминалните структури.

— Предложи го лично на Грязнов.

— Така и ще направя. И ако вие ме подкрепите...

— В никакъв случай! — прекъсна го Турецки.

— Не бързайте. В тяхното предложение има доста смисъл.

— Едно е да си делегат на конгреса, не си задължен никому нищо, а съвсем друго — да получаваш пари от Признати бандити. Добре знаеш, че...

— Който плаща, той поръчва музиката — този път Кроткия го прекъсна. — Поговорката е вярна, но не се отнася за дейността на агенцията. Според мен „Глория“ обслужва ако не чисто престъпни структури, то богати хора, „нови руснаци“. Откъде един обикновен човек ще има картина на Ел Греко или скъпоценности, принадлежали на царското семейство? И кой може да каже, че потърпевшите не са от подземния свят? Заслужава си да се помисли. Племенникът на Грязнов ще има възможност да събира информация отвътре. Работата е рискована, разбира се, но ние сме свикнали с риска.

— Добре, ще поговоря с Грязнов и племенника му — съгласи се най-накрая Турецки.

— Докторът на науките Гагарински ви праща поздрав.

— Да... Дясната ръка на Кръстника, злият гений на престъпния свят... Как изглежда?

— Дребен на ръст, плешив, малко пълен, сиви умни очи, прав нос, тънки сурови устни... Той е разговарял с вас на правителствения прием.

— Да ме убиеш, не помня — въздъхна Александър. — Човекът, когато описахте, прилича на мъжа от погребението на професор Василиев. И ако това е един и същи човек, възниква въпросът, какво е търсел на гробището?

— На гробището се ходи за прощаване.

— В такъв случай защо не е пристигнал самият Кръстник?

— Смятате, че Доктора е замесен в убийствата? — отговори на въпроса с въпрос Кроткия.

— Щом той е измислил цялата операция...

— А имате ли някакви доказателства за връзка между хората на Кръстника в убийствата?

— Тук съм повече от седмица и някои неща вече ми се проясниха — измърмори Турецки. — Но честно казано, този въпрос ме учудва.

— Винаги съм се старал да не задавам глупави въпроси.

Едно е да измислиш гениална схема за пране на пари и съвсем друго — да бъдеш замесен в убийство. Аз също не съм стоял напразно в славния град Кисловодск, Александър Борисович.

— Сигурен съм, че не е било напразно — усмихна се следователят. — Задоволявам се и с малко, но хубаво доказателство!

— Снимките и лентата не са ли доказателство? — напомни Кроткия. — Обещах ви пропуск като гост на конгреса. Ето, заповядайте.

— А струва ли си да ходя? — попита Турецки, докато въртеше в ръце красиво оформения пропуск.

— Просто е необходимо — отговори Кроткия. — За това ще поговорим пак, а сега е време за ресторанта „Далеч от съпругите“. Познавате ли господин Акимов?

— Когато са го пращали по затворите, аз съм бил студент — усмихна се Турецки.

— Той е интересен и посвоему честен човек.

— Тогава ще дойда с удоволствие.

— Прекалено сте любезен за старши следовател — усмихна се хитро Кроткия.

— Това не ми пречи — отговори също с усмивка Александър.

— За малко да забравя за Татарка. Не ви ли се струва, че е време Грязнов и другарите му да поспрат виното?

— Какво ви тревожи? Да не се сетихте за песента „Какво ли още има да става!“ Според мен засега там ще е тихо и спокойно.

— На Кръстника никак не му харесват „руските вълци“...

— Мнозина не ги харесват.

— Нали не са там само за да пият вино?

— Чакат.

— Ако Мака и Байбака намерят общ език, а нещата отиват натам, хората на Грязнов ще имат големи проблеми.

— Не само те.

— Отцепниците също са нечии деца — отговори бавно Кроткия.

— Нямам сведения някой от тях да е загинал от ръцете на наши служители — малко сухо отговори Турецки.

— Не е там работата — намръщи се Кроткия. — Днес се сблъскват с организираната престъпност, утре с отцепниците, а не се знае кои са по-опасните.

— Ще мислим какво да правим, когато се появят. Но те се справят с престъпниците. И нашата работа е да не им пречим...

— Разбирам какво те тревожи — изпревари отговора на Алексей Петрович Александър. — С удоволствие щях да арестувам цялата върхушка, но ми пречат нашите идиотски закони. Не мога. Дори министърът на вътрешните работи е с вързани ръце. Докъде стигнахме — да се оплаква по телевизията! Заместникът му има пет апартамента, няколко западни коли, три вили, а никой не може да го хване. Нещо повече, по-скоро ще арестуват министъра, отколкото купения от бандитите генерал!

— Да вървим, Александър Борисович — предложи Кроткия.

Акимов беше в стихията си. Произнесе реч за бъдещата работа на партията, рецитира устава и Турецки реши да се възползва от случая.

— Станислав Станиславович, вие ли написахте устава на РПДР? — попита много сериозно той.

— А вие познавате ли го?

— Наложил се да се запозная.

— Не съм работил по него, но изложените вътре мисли са ми много близки. Това беше главната причина да се съглася да се кандидатирам за председателското място — отговори спокойно Акимов.

Соня, която седеше срещу следователя, се усмихна.

— Постът председател на РПДР е пряк път към голямата политика.

— Да изчакаме изборите — усмихна се Станислав Станиславович.

— Убеден съм, че победата ще бъде ваша!

— Защо сте толкова сигурна?

— Най-малкото, защото сте единственият кандидат.

— Кандидати могат да бъдат издигани и на конгреса — възрази Акимов.

— Едва ли някой от тях притежава толкова славна биография като вас — открито го поласка Турецки. В този момент усети лекичко побутване по крака, погледна Кроткия, но не забеляза нищо подозрително.

— Но те могат да се окажат с други достойнства.

— Например?

— Пари.

— Мисля, че за хората, които са ви предложили високия пост, парите нямат значение.

— А знаете ли кой точно е говорил с мен?

— Преди малко сам споменахте!

— Така ли? — учуди се Станислав Станиславович. — Соня, казал ли съм подобно нещо?

— Естествено. И то неведнъж — потвърди жената.

— Е, в това няма нищо тайно.

— Зависи за кого — загадъчно изрече Соня. — Забравяш, че пред теб е следовател от Главна прокуратура!

— Навремето пред мен стоеше главният прокурор! — усмихна се Акимов. — И все тая.

— Как? — учуди се Соня. — Седем години зад решетките — и все тая?!

— Пропуснахте един важен детайл, София Андреевна — намеси се в разговора Кроткия. — Станислав Станиславович каза „Навремето“.

— Точно така — оживи се Акимов. — Сега времената са други. Мисля — обърна се той към Турецки, — че сте тук да разследвате няколко убийства?

— Отдавна ли сте в Ставропол? — попита Александър, без да отговаря на въпроса.

— Доста отдавна. Защо?

— Мисля, че няма нито един човек в Ставрополския край, който да не знае защо съм пристигнал.

— Ако застана начело на партията, може да разчитате на помощта ми — искрено заяви Станислав Станиславович. — Демократите претърпяха поражение, защото при тяхното управление властта бе завзета от престъпни елементи. Ние трябва да оправим положението и изглежда ще се наложи да прибегнем към доста сурови мерки.

„Или е глупак, или ме взема за пълен идиот“ — помисли си Турецки, като разглеждаше с видим интерес бъдещия председател на новата партия, но на глас каза вежливо:

— И какво ще направите, ако дойдете на власт?

— Ще предприемем сурови мерки.

— А смъртното наказание?

— В западноевропейските страни отдавна е заменено с доживотен затвор.

— Но мине се не мине месец и в Щатите току пратят някого на електрическия стол — усмихна се Турецки.

— В Русия ще се постареем да минем без него. У нас няма такава варварска традиция — с патос произнесе Акимов.

— Искам да ви напомня, Александър Борисович, че на власт ще дойде най-богатата партия в страната — подкрепи го Кроткия. — Ако се съди по централните и регионални организации, представени на конгреса, то за тях не е никакъв проблем да открият нови модерни затвори за осъдените на „до живот“.

— Благодаря ви, Алексей Петрович — кимна Акимов. — Изпреварихте ме. Бих искал да допълня, че изграждането на затворите е само нищожна част от замисленото...

Станислав Станиславович отново заговори за грандиозните планове на партията, за лицата, заемащи големи длъжности в правителството и президентския апарат, които изцяло и напълно подкрепяли начинанията на организаторите на конгреса. Той дори спомена някои имена, които Турецки не пропусна. „Господи, какви ги дрънка тоя?! — помисли си следователят, загледан в одухотвореното лице на бившия дисидент. — Нима след седем години по лагери не е разбрал как стоят нещата и на нищо не се е научил? Или е откачил

напълно, след като е получил предложението на Потапов? Не, май е искрен. Гледай как се е разгорещил, удря с юмрук...”

— Алексей Петрович — наведе се към Кроткия Турецки. — Разкарай го някъде, а? Писна ми.

Кроткия се усмихна с разбиране, но търпеливо изчака Акимов да спре, дори изръкопляска леко и предложи тост за успехите на партията, а после някак между другото предложи:

— Станислав Станиславович, тук има прекрасна билиардна зала...

— Така ли? — неопределено попита Акимов и погледна Соня. — Искаш ли да видиш как господин Кротов ще ме бие?

Жената не отговори, взе си цигара, а Турецки мигновено реагира и ѝ предложи огънче.

— Как да ви бия — усмихна се Кроткия. — Вие сте блестящ играч.

— Ако не ви бях сърбал попарата, можеше и да повярвам — въздъхна Акимов. — Но учителят ми във Франция не беше лош.

— Кой е той?

— Господин Брак.

— Навремето беше в петорката най-добри играчи в света. Прекрасен учител, а ако сте овладели коронния му номер, ще се наложи да искам реванш.

— Да ги нямаме такива! — възпротиви се Станислав Станиславович. — Никакви реванши!

— Съгласен съм.

— Идваш ли с нас? — погледна Соня бъдещият председател на РДПР.

— По-добре да остана с Александър Борисович — отвърна жената. — Не всеки ден можеш да общуваш със следовател от Главна прокуратура.

— Да пийнем по нещо? — предложи Турецки, като проследи с поглед отдалечаващите се Акимов и Кроткия.

— С удоволствие!

— Вино, водка?

— Предпочитам силните напитки.

— По този въпрос, София Андреевна, напълно съм съгласен с вас! — отвърна Александър, като откровено се взираше в жената.

— А вие сте женкар, Александър Борисович — рече жената и вдигна чашата си.

— Много ли ми личи?

— И то не просто женкар, а страхотен женкар! — Соня показва белите си зъбки. — За какво се замислихте?

— Сетих се, че една много добра моя позната говореше точно като вас...

— Е, всяка опитна жена ще ви каже същото.

— За такава ли се смятате?

— Не задавайте глупави въпроси, та вие ме разконспирирахте от пръв поглед.

— От пръв поглед разбрах, че сте самото очарование!

— Не говоря за това — отговори усмихната Соня, но в очите ѝ се появи насмешка.

— Нищо друго не ми е минало през ума.

— Дали? — не повярва тя. — Та вие сте следовател!

— Старши при това! — вдигна показалец нагоре Александър. — Както благоволихте да забележите.

— Именно. Не може да не сте си помислили нещо за мен.

— Помислих си. И то моментално.

— Самото очарование? — въпросително се усмихна Соня.

— Тъй вярно, както казва младият ми помощник, бивш сержант от морската пехота.

— Вярвам ви — съгласи се жената. — Мъжете си падат по мен. Но едва ли сте мислили единствено за това.

Турецки въздъхна тежко:

— Досещам се, скъпа София Андреевна, какво се опитвате да изкопчите от мен. И щом толкова много настоявате, ще ви го кажа.

— Слушам ви внимателно...

— Опитвате се да докажете, че докато хапвахме, съм се опитвал да гадая що за човек сте, за кого работите, на кого докладвате... Бог ми е свидетел, че нямаше нищо подобно! И откровено казано, никак не ме интересува. Отлично разбирам, че жена като вас не може просто ей така да седи с човек, на когото са заложили най-важните хора в страната. Друго ме учуди...

— Какво?

— Акимов винаги ли е така приказлив?

— Не, понякога се увлича.

— И вие всеки път слушате глупостите му?

— Да не искате да му запуша устата. — Соня погледна сериозно Турецки. — Но мисля, че по отношение на глупостите грешите.

— Може — съгласи се Александър. — Вие знаете по-добре от мен.

— Всички старши следователи в Главна прокуратура ли са такива сухари? — усмихна се Соня. — Говореха ви изключително важни неща, а вие — „дрънка глупости“...

— Просто не чух нищо ново. Прочетете устава на партията и ще се убедите. Бърборковци.

— Уважавате ли мнението на Алексей Петрович?

— Разбира се!

— Ако се съди по думите му, той се отнася много сериозно към речта на бъдещия председател на партията...

— Е, той е по-умен от мен — усмихна се Турецки.

— Защото е бивш полковник от КГБ — поясни Соня.

— Нима? — попита Александър. — За първи път чувам. Познавах майор Кротов...

— Каква е разликата? Майор, полковник...

— Голяма — стана сериозен Александър. — Особено в редовете на славните ни чекисти... А вие откъде знаете, че Алексей Петрович е майор от КГБ?

— Чували ли сте за режисьора Татаринцев?

— Не само съм чувал, но и го познавам добре. Навремето често идваше в Главна прокуратура, отбиваше се и в моя кабинет.

— Щом погледна господин Кротов, и веднага го разкри.

— „Старши следовател“, „разкри“... Да не сте от подземния свят, София Андреевна? — усмихна се тъжно Турецки.

— Приличам ли?

— Сонечка, ти трябва да раждаш, да възпитаваш дечица, а не да висиш по кръчмите с разни дърти пръчове — изведнъж се озлоби Саша.

Жената премига смаяно и се засмя високо.

— Себе си ли имате предвид?

— Ако приличам...

— Успокойте се — прекъсна го Соня. — Не приличате. Вече ви казах какъв сте. И затова бих ви гостувала с удоволствие.

— Кога?

— По-късничко.

— Защо да чакаме толкова дълго? — попита нетърпеливо Турецки, като оглеждаше помещението.

— Искате сега?! Направо тук?!

— А защо не? Отделна зала, английска брава — кимна към вратата Александър, — плътни завеси...

Той прегърна жената, устните му се впиха в нейните, опитните му ръце започнаха да галят податливото тяло.

— Чуват ни, следователю — прошепна Соня.

— Но не ни виждат — също шепнешком отговори Александър.

— Не се знае...

Соня се изтръгна от обятията му и поклати глава.

— Ти си мъж на риска, скъпи следователю!

Саша махна с ръка и напълни чашите.

Соня дълго гледаше Турецки и въртеше чашата в ръцете си, а после каза:

— Предай на охраната си да не стрелят веднага. Ще дойда.

Загледан в дълбоките сини очи на момичето, Турецки повярва.

— Няма да има охрана. Или поне няма да ги забележиш.

— „Пантера“?

— Ей, всичко знаеш! — усмихна се Александър. — Откъде?

— Ако съм сложена за примамка...

— Не съм казвал подобно нещо.

— Човекът, който настоя да дойдеш в тази зала, съм аз.

— Нима?

— Не ме размивай — усмихна се жената. — Ти знаеш всичко.

Разговорът беше в присъствието на Алексей Петрович.

— Откъде имаш тази информация?

Соня мълчаливо показа, че в залата може да има подслушвателни устройства, после рече игриво:

— Който много знае, бързо остарява! Работа ли имаш? — попита тя, щом забеляза, че Александър погледна часовника си.

— Да отидем да видим кой кого бие! — предложи Турецки. Когато влязоха в билиардната, и един поглед бе достатъчен, за да

разберат кой пада: Станислав Станиславович тъжно отброяваше стотарки.

— Милион — навъсено се обади той.

— По принцип предпочитам в долари — обади се Кроткия.

— Ще ме разориш — измърмори Акимов. — Той използва удара на Барк!

— Вие също се опитахте да го приложите — парира Алексей Петрович.

— Една последна? — предложи Станислав, Станиславович.

— Не мога — почука по часовника си Кроткия.

На раздяла Турецки галантно целуна ръката на Соня, а тя прошепна:

— Чакайте ме.

В колата Александър попита Алексей Петрович:

— Известно ли ти е нещо за София Андреевна?

— Много малко.

— Поне фамилията ѝ не знаеш ли?

— Полонска.

— Чувства се дворянската кръв...

— Баща ѝ е циганин, пеел в хор „Ромен“, а майката е рускиня.

— Циганин... А тя толкова бяла!

— Изглежда, прилича на майка си. Но очите ѝ са цигански. — Какви ти цигански? — възрази Турецки. — Сини като езера! Всички знаят, че циганските са черни!

— Специално проверих. Очите на истинските цигани по наследство са яркосини.

— И се поинтересува, след като режисьорът Татаринцев те разкри? — усмихна се Турецки.

— Вие какво, нямахте си друга работа, че говорехте само за мен ли? — недоволно измърмори Кроткия.

— София Андреевна ми разказа...

— Госпожа Полонска честичко посещава бар „На върха“ и казино „Максим“.

— Играе ли?

— Рядко, но страхотно. И най-често печели.

— Ако можеше и да ми кажеш за кого работи...

— А вие се поинтересувайте при следващата си среща — посъветва го сериозно Кроткия, като погледна приятеля си и добави: — И не гледайте толкова учудено. Не ви прилича... Къде отиваме?

— Аз — при генерал Маркуша. Искам да чуя защо е напуснал моя стажант.

— Спрете, ако обичате.

— Ще ви закарам, Алексей Петрович. Кажете адреса.

— Спрете. Ще взема такси.

— И къде да ви търся? — попита Турецки, като спря.

— Ако е нужно, ще ви намеря. Довиждане.

Кроткия излезе от колата и бързо се изгуби сред минувачите.

Макар Кръстника да се срещна с ръководителите на Ставрополския край във вилата на губернатора, самият домакин отсъстваше, беше го извикал в Москва секретарят на Съвета за сигурност Хвостов. Както обикновено, разговорите ръководеше Георги Гагарински, по-точно той предаваше решенията на Кръстника, взети след обсъждането с долетелия от Кисловодск сътрудник на Юрий Андреевич Потапов. В началото Кръстника поиска да чуе мнението на местните ръководители за създалото се положение след пристигането на Турецки и предложенията им за неутрализиране действията на „Пантера“, тъй като сериозно се страхуваше от московската група. От името на всички отговори прокурорът Власенко. Според него главната причина за безпокойство бе разделението на служителите от прокуратурата, ФСС и УВР. Те като че ли се бяха групирани в два лагера, едните се подчиняваха на заповедите на началниците си, а другите на Турецки. Засега не се говореше открито за това, но с времето неминуемо щеше да излезе наяве.

С извънредните пълномощия от Главна прокуратура Турецки почти напълно изключи местните агенти от разследването на политическите убийства. Членовете на група „Пантера“, начело с полковник Попов, намериха доказателства за злоупотреби и пране на пари в търговска банка „Грот“, свързана директно със ССК. Ако следователите тръгнаха по тази следа, не след дълго можеха да предявят обвинения на краевите ръководители за престъпления в особено големи размери. Изводът не бе утешителен: старши

следователят от Главна прокуратура и хората му се готвеха за решителни действия срещу организираната престъпност и мафиотските босове, корумпираните чиновници и незаконно забогателите „нови руснаци“.

След това думата взе Доктора. Речта му не само успокои краевите началници, но дори ги въодушеви. Гагарински подчерта, че в настоящата ситуация в Русия ще оцелеят само енергичните, волевите, умните хора, които не отстъпват назад. Той ги успокои, че всички въпроси, свързани със сенчестите икономически структури в областта и преди всичко ССК, ще бъдат уредени в Москва. „Пантера“, разбира се, разполагаше с огромни пълномощия, но и тя действаше по заповед отгоре. А по нейния ръководител вече се вършеше много работа. При последните думи върху лицето на началника на ФСС се появи кисело изражение.

От какво сте недоволен, господин Макеев? — навъси се Доктора.

— „Пантера“ е на подчинение на секретаря на Съвета за сигурност — отбеляза унило генералът. — Вие не знаете ли що за човек е той?

— Секретарят се назначава и сваля от президента — отговори Доктора.

Останалите се спогледаха неуверено.

— А що се отнася до Турецки — обади се Кръстника, — ви съветвам повече да не му обръщате внимание. Юсин клин избива.

Доктора говори още десетина минути за предстоящия конгрес, който, ако минеше както бе заплануван, щеше да има огромно значение за цялата страна.

— Какво може да се случи? — попита с основание Маркуша. — Нашите ведомства — кимна той на Макеев — гарантират за реда.

— Щом гарантирате, значи няма за какво да се безпокоим — отговори Доктора след кратко мълчание. — Ще добавите ли нещо, Георгий Василиевич?

— Само едно. Ако се стигне до открит сблъсък като в Татарка, използвайте оръжие — каза Кръстника, огледа хората си един по един и добави: — Да се стреля и по едните, и по другите.

След срещата началниците се окопитиха, разбраха, че песента им още не е изпята съвсем, нещо повече, отново придобиха увереност в своята непогрешимост и в правилността на избрания път, ясно

съзнаваха, че зад тях стои сила, способна да укроти не само някакъв старши следовател, а и самия секретар на Съвета за сигурност.

ПРОТОКОЛ ОТ РАЗПИТА НА В. П. ЗИМОВЕЦ

Град Ставропол

Г. Г. Латишов, член на следствената група от Главна прокуратура на Руската федерация, разпита заподозрения Василий Прокофиевич Зимовец, роден 1970 година, украинец, завършено средно образование.

Въпрос: Следствието разполага с данни за съучастието ви в умишленото убийство на прапорщик Гришчук. Какво можете да ни кажете по същината на делото?

Отговор: Лично аз не съм го убил, но ако действията ми се определят като съучастие, нямам нищо против.

Въпрос: В какво конкретно се изразиха вашите действия?

Отговор: Най-напред искам да заявя, че нито старши лейтенант Коротков, нито сержант Канюка са виновни, и ви моля да отмените постановлението за тяхното задържане.

Въпрос: Вашите конкретни действия?

Отговор: Както вече сигурно знаете, някъде около четирийсет минути преди да се обади полковник Сизов, арестантите от дванайсета килия зашумяха, искаха да отидат до тоалетната. Ключовете от килията бяха у мен. Извеждах ги аз, както е прието, по един. Единият от тях настоя да поговорим...

Въпрос: Какво ви съобщи задържаният от дванайсета килия?

Отговор: Изнасилили сестра ми... Били са четирима. Единият от тях, по-точно първият, е бил Гришчук.

Въпрос: Какво направихте по-нататък?

Отговор: Не заключих вратата на дванайсета килия и на един от задържаните предадох ключа от килия

тринайсет, където се намираше Гришчук.

Въпрос: Не мислите ли, че арестуваният е можел да наклевети Гришчук?

Отговор: Не, показаха ми снимка. Не мога...

Въпрос: Какво имаше на нея? Познахте ли някого?

Отговор: Сестра си и Гришчук. Но запомних физиономииите и на останалите трима!

Въпрос: Защо не докладвахте на командира, старши лейтенант Коротков?

Отговор: Първо се сетих за това, но после се отказах.

Въпрос: Защо?

Отговор: Ако бях доложил на началството, нямаше да удушат Гришчук.

Въпрос: Желаете ли смъртта на Гришчук?

Отговор: Да, бях бесен, исках да го убият.

Въпрос: Откъде знаехте, че арестантите от дванайсета килия възнамеряват да го убият?

Отговор: Един от тях ми каза.

Въпрос: Познавате ли го?

Отговор: Да. По-рано той живееше в нашия блок, Иван Цигикало. Не знам къде живее сега, но според слуховете, някъде около Кисловодск.

Въпрос: Разбирате ли, че сте извършили длъжностно престъпление?

Отговор: Тогава не ми беше до това. Сега, естествено, го разбирам и осъзнавам вината си.

Въпрос: По какъв начин вратата на дванайсета килия се оказа отново заключена?

Отговор: След пристигането Коротков и Канюка аз взех ключовете и я заключих. Но първо надникнах в тринадесета килия.

Въпрос: И какво видяхте там?

Отговор: Трупата на Гришчук. Беше удушен.

Въпрос: Кога доложихте за случилото се и на кого?

Отговор: Веднага след като открих трупа. Докладвах на старши лейтенант Коротков.

Въпрос: По чия заповед бяха пуснати задържаните?

Отговор: По заповед на подполковник Сизов, който пристигна в управлението, след като Коротков му се обади по телефона.

Въпрос: В колко часа стана това?

Отговор: Не знам. В това време ние се намирахме в кабинета на прокурора от следственото управление на Главна прокуратура Чирков.

Показанията са записани правилно и впоследствие са прочетени от мен.

В. Зимовец

Разпита води следовател Латшов

Турецки отмести листовете с протокола от разпита и погледна въпросително Глеб.

— Сестрата на Зимовец разпозна Гришчук по снимката от служебното му досие — каза Глеб.

— Тя разпитана ли е?

— Заповядайте — подаде протокола от разпита Глеб.

— Зверове — изскърца със зъби Турецки, като прехвърли показанията на момичето. — Явно сержантът си е признал, след като го е прочел?

— Тъй вярно.

— Какво предлагаш?

— Сержант Зимовец да бъде освободен срещу подписка да не напуска града.

— Зимовец е запомнил добре останалите трима...

— Аз все пак бих го освободил.

— Съгласен — отговори Турецки, след като помисли малко. — Промени мярката за задържане с подписка да не напуска града. Какво ще кажеш за изчезването на подполковник Сизов?

— Майор Богданов твърди, че Сизов е в Татарската гора.

— За гъби ли?

— Най-вероятно в мазето на горския или на някоя вила.

— А къде е сега Алексей Иванович?

— Чака да завършим разговора си.

— Покани го.

— Тъй вярно. Между другото, той има предложение.

— Старата кримка е решил да си припомни оперативното минало? — усмихна с Турецки.

— Сам ще ви го каже.

След приятелската размяна на поздрави Турецки мина на деловата част.

— Докладвай, Алексей Иванич. Какво си намислил.

— Видях Сизов в района на Татарската гора.

— Защо се нарича Татарска?

— Защото е близо до село Татарка!

— Това е достатъчно — със задоволство отбеляза Александър. —
Двамата ли ще тръгнете?

— Да — кимна към Глеб Богданов.

— Заминавайте — съгласи се Александър. — В Татарка на „Нагорна“ седемнайсет живее майор Голованов...

— Седемнайсет ли? Та това е къщата на Николай Василиевич Сараев! Наскоро овдовя. Жените ни се имаха. Майор Голованов... Чакай, чакай, не е ли оня, дето наду корема на Настенка и изчезна?

— Същият.

— Така... — намръщи се Богданов. — Завърнал се ясният сокол...

— Нищо няма да обяснявам — рече Турецки, — но искам да те предупредя: майорът е от МУР и е момче на място. Вие му предайте заповедта, той знае какво да прави.

— Разрешавате ли да тръгнем? — попита Глеб.

— Защо да се бавим повече? Заминавайте.

6.

Губернаторът на Ставрополския край Николай Михайлович Колесниченко се връщаше със самолета от Москва. В столицата прекара малко повече от денонощие, но и за толкова време успя да научи много неща, да разбере и оцени собственото си положение.

Срещата със секретаря на Съвета за сигурност беше определена за два следобед, а Колесниченко кацна в столицата сутринта, така че имаше време да се срещне с нужните хора. Най-напред позвъни на Юрий Андреевич Потапов, който се оказа на вилата си. „Пристигай“ отсече Потапов, без да изслуша обясненията му защо се обажда толкова рано.

Преди да тръгне от Ставропол, Колесниченко предупреди за пристигането си директора на ССК Асатрян, който обикновено лично го чакаше с форда си на летището. Но сега тук бе само шофьорът на Гурген Акопович, който съобщи за ареста на Асатрян веднага щом фордът пое.

— Къде отиваме, Николай Михайлович? — попита шофьорът, взрял се в непроницаемото лице на пътника.

— В Барвиха.

На околоръстния шофьорът погледна в огледалото и се усмихна:

— Опашката не ни изпуска! Забелязахте ли, Николай Михайлович?

— Виждам.

— Искат да разберат накъде сте тръгнали...

— Нима не те предупредиха?

— Предупредиха ме и казаха да не обръщам внимание.

— Точно така, прави се, че не си ги забелязал.

Юрий Андреевич прие губернатора приветливо, поведе го към кабинета си.

— Искам да ти покажа новата си придобивка. „Жената до рояла“. От Зверев. Картината принадлежеше на вдовицата на един известен

поет. Доста дълго се пазарих с нея... Между другото, на картината е изобразена самата тя.

— Добра е — равнодушно я похвали Колесниченко.

— Колко е тъжно да си имаш работа с дилетанти! Та това е една от най-хубавите картини на Зверев! Може би най-хубавата. Бил е влюбен в тази жена. Виж какви цветове, каква нежност в погледа... Сега погледни тази — кимна Потапов към съседната картина. — Също от Зверев. Усещаш ли разликата?

— Друго усещам — отговори след кратка пауза Колесниченко.

— Какво именно?

— Не вярвам, че не знаеш нищо.

— Тю! — Потапов плюе. — Мислех, че за картината... Разбира се, знам за близкия ти приятел Асатрян и още много други неща, за които засега е раничко да се говори... Гладен ли си?

— Няма да ти откажа.

— За колко часа е определена срещата ти с Василий Алексеевич?

— В два часа трябва да бъда в кабинета му.

— Имаме повече от достатъчно време. Аз, разбира се, бих могъл да ти покажа още нещо...

— Дилетант съм! Ди-ле-тант! Извинявай, Юрий Андреевич!

— Добре. Да отидем в трапезарията.

Колесниченко беше виждал и по-богати вили от тази. Лично той имаше несравнимо по-хубава, ако се съдеше по удобствата и обстановката, но не можеше да не отбележи финия вкус на домакина, изисканата атмосфера и избора на цветовете в стаите, обзаведени с антикварни мебели, с майсторски направената камина в хола и единствената икона на стената, изобразяваща Богородица с младенеца.

— Шестнадесети век — поясни Потапов, като видя, че иконата привлече вниманието на госта.

— Мястото ѝ е в храма, а не тук — изпусна се Колесниченко.

— От храмовете се краде. Но сигурно ще я даря на храма на Христа Спасител. Не си първият, с когото говоря за това.

— А кой беше първият?

— Кметът на Москва.

След закуската двамата отново се върнаха в кабинета и извадиха цигарите.

— Слушам те, Николай — рече Потапов.

— Бих искал да послушам теб.
— Асатрян е арестуван, представителството е запечатано, води се следствие.
— За това вече знам.
— Тогава какво искаш да чуеш от мен?
— Ако не друго, поне защо съм тук?
— Арестът на Гурген Акопович не е ли достатъчна причина? Той сигурно е дал показания.
— Но това е краят, Юрий Андреевич!
— До там е още далече. Дори много далече... По-добре ми разкажи какво прави там господин Турецки?
— Господин Турецки не дреме.
— Среща ли се с него?
— Само когато пристигна. Но ти знаеш за това.
— Значи господин Турецки няма желание да общува с теб?
— Излиза, че е така. И аз нямам особено желание да се срещам с него. Кажете ми, моля ти се, няма ли някаква възможност Турецки да бъде спрян?
— Засега няма.
— Какво значи „засега“?
— Ами — засега.
— Но може да се появи?
— На този свят няма нищо невъзможно.
— Юра, говориш със загадки.
— Нима някога съм крил нещо от теб?
— Беше много по-откровен.
— Изглежда, този път има важни причини.
— Добре. Нямам право да настоявам.
— Ще ти кажа само едно, машината, която сме задействали, вече не може да бъде спряна. Може да стане така, че след разговора да те свалят от поста, но може и да ти се размине. И все пак това е частен случай...
— Хубави частни случаи! Ако на теб ти кажат такава нещо?!
— Вчера ми го казаха точно такава, и то в по-груба форма.
— Кой?
— Пак питаш за неща, които не мога да ти кажа, и затова се връщам към предишната мисъл. Дали секретарят на Съвета за

сигурност ще поиска да бъдеш свален, е най-малкият проблем. Дори и в най-лошия случай няма да пропаднеш. По-точно, няма да те оставят да пропаднеш. Вече си винтче от задействаната машина и да си призная, много важно винтче. В този момент дори най-важното. Главното, за което трябва да мислиш денем и нощем, са изборите. Нямаме право да ги загубим.

— Но ако секретарят ме свали...

— Секретарят нито може да назначава губернаторите, нито да ги сваля.

— Какво му коства да отвори вратата на президента? На теб ли да обяснявам какви са отношенията им.

— Какви?

Колесниченко погледна внимателно събеседника си и се усмихна...

— И защо не се обичат вече? — попита той.

— Живей си живота и не се притеснявай. Пази си здравето — посъветва го Потапов, без да отговаря на въпроса му. — Тези дни ще се реши всичко.

— Преди или след конгреса?

— За нас е необходимо това да стане преди конгреса. И с това спираме, драги Николай Михайлович...

— Как ще ме посъветваш да се държа със секретаря?

— Зависи как той ще се държи с теб.

— Естествено, ще бъде груб.

— Не мисля, дори съм убеден, че ще бъде сдържан и спокоен.

— Добре звучи, но не е за вярване — усмихна се Колесниченко.

— И запомни, поведението на секретаря няма никакво значение.

Нито секретарят, нито правителството, нито президентът имат пари. Парите са у нас. В машината, която сме задействали, се въртят всички, от най-дребния чиновник до най-големия. Друг е въпросът, че не се досещат. Но това си е техен проблем.

— В това число и на президента ли?

— А какво щяхме да правим без него? — Потапов отговори на въпроса с въпрос. — Да минем на другите въпроси. Как е Кръстника?

— Според мен — отлично.

— С такъв помощник като Георгий Гагарински може да спи спокойно.

— Аз не ходя на срещите.

— Правилно постъпваш. Защо да се издаваш? Специалният отряд „Пантера“ не се шегува. В Москва ежедневно пристигат шифрограми.

— А къде...?

— ФСС. Но не мисли, че съдържанието на шифрограмите не е известно на секретаря. Той намери общ език с директора. Професионално ли пипат тия от „Пантера“?

— Мисля, че знаят достатъчно много, ако не и всичко. Особено подробно проверяват Изобилно и Прикумско.

— Много ясно. Там господстват бивши Признати бандити.

— Спомням си как Михаил Юсин с гордост заяви, че бивши Признати бандити няма...

— Левитан и Стареца могат да мислят за себе си каквото искат, но за нас си остават бивши.

— Ако Хвостов е събрал поне част от документите с моя подпис, ще се юрне към президента...

— Пак същата песен — свъси вежди Потапов. — Аз за какво те питам, ти какво ми отговаряш! Разбира се, ако имаше власт, Василий Алексеевич щеше да прати в затвора всички, които не харесва. Но уви. А часовничето прави тик-так, временцето лети... Какво се е случило в Татарка? — внезапно попита той.

— Обикновен сблъсък.

— Между кого?

— Онези... как ги наричаха? Отцепниците! Маркуша си има неприятности — сети се Колесниченко. — Удушили са един от онези, които са били на вилата.

— На твоята вила? — уточни Потапов. — Едва ли можем да го наречем неприятност. По-скоро е приятно събитие.

— Удушили го в управлението.

— И Турецки се е заел с това?

— Той. Маркуша здравата се е изплашил.

— Пие ли?

— Винаги е пиел, но никога не са го виждали пиян. А сега не спира.

— Стана богат — насмешливо изрече Юрий Андреевич. — Но богатството е непостоянно, днес го има, а утре — няма и следа от него!

Да му беше поговорил бащински, като губернатор...

— Хората са казали: пий, но си гледай и работата. А при Маркуша нещата отиват от зле на по-зле. Във всички правозащитни органи е настанал хаос. Власенко съвсем се е умърлушил. Надяваше се на приятеля си, зоналният прокурор от Главна прокуратура, но той напълно е изключен от разследването.

— А Макеев как е?

— Оплаква се. Офицерите получават заповеди, козируват, а резултатите не се виждат.

— Те са на служба. Трябва да докладват.

— Докладват. Само че неща, които са отдавна известни.

— Турецки умее да работи — изрече замислено Потапов.

— С тия пълномощия, кой не би се справил?

— И от правата си трябва да се ползваш умно — назидателно отговори Юрий Андреевич. — Казват, че Супрун обикаля от митинг на митинг?

— Из целия край. Казаците го пазят.

— Чух, че по площадите било пълно с народ.

— Достатъчно.

— Разбира се, за случилото се мълчи?

— Засега мълчи.

— Значи чака нещо. Може би подходящия момент. Няма да пропусне шанса да натрупа точки.

— Печатът? Телевизията?

— Когато му дойде времето, ще използва и едното, и другото. Но ти не се притеснявай много — успокои Потапов събеседника си и го погледна. — Историята не може да се върне назад.

Така и завърши деловият разговор с домакина.

Колесниченко очакваше от срещата със секретаря на Съвета за сигурност най-лошото, но Потапов се оказа прав. Хвостов бе сдържан и спокоен, макар да му наговори доста неприятни неща.

— Извиках ви по повод следствието срещу местната акционерна компания на стокотроизводителите — започна секретарят веднага след поздрава.

— Слушам ви, Василий Алексеевич — вежливо каза Колесниченко.

— Някъде около осемдесет процента от доходите от дейността на вашата компания отиват неизвестно къде.

— Компанията, както благоволихте да се изразите, не е моя и освен това нямам данни за доходите на ССК.

— Нали вие сте губернатор? — погледна го Хвостов навъсено.

— Ставрополският стокопроизводителен комбинат е търговска организация...

— Частна и сенчеста — прекъснато секретарят.

— С първото мога да се съглася, а за второто — не съм убеден. Да, предприятието е най-голямото в нашия край, регистрирано е по всички закони, изпълнява си задълженията към местните власти...

— А именно?

— Плаща за арендата на земите и водоемите, редовно си внася местните данъци и такси и освен това, и то никак не е маловажно, осигурява работа на хиляди и хиляди граждани.

— Парите, които ССК плаща в държавната хазна, са нищо в сравнение със средствата, потънали в чужбина.

— С подобни въпроси се занимават правовите органи.

— Тогава, пак повтарям, какво прави губернаторът?

— Не бих искал да разговаряме с такъв тон — отговори след кратка пауза Колесниченко.

— Генералният директор е Признат бандит, част от предприятията се ръководят от Старци, Левитановци, бивши партийни босове — пак бандити, московското представителство — от някой си Асатрян, мошеник и картоиграч! Това известно ли ви е?

— Да.

— И сте мълчали при назначаването им?

— Назначаването на ръководителите на частните предприятия не влиза в моята компетентност. При това, Василий Алексеевич, нима в столицата няма осъждани ръководители, при това с по-висок ранг от директорите на предприятия?

— Можете ли да кажете имена?

— Уверен съм, че ги знаете.

— Явно са ви подковали добре — отбеляза след малко Хвостов. — Не знам как е със задълженията, но много ясно си знаете правата. Смятам, че няма смисъл да продължаваме с разговора. Предавам материалите за ССК на главния прокурор.

— Довиждане, Василий Алексеевич — сбогува се Колесниченко. Секретарят на Съвета за сигурност измърмори нещо неясно в отговор и запали цигара.

Разположил се удобно в креслото в самолета, Николай Михайлович размишляваше за собствената си съдба.

Както се казва, има хора на тоя свят, които уж меко постилат, пък постелята твърда. Към тях се отнасяше и Колесниченко, и народът неслучайно го наричаше „кадифения губернатор“. Той не се скъпеше на обещания, стараяше се да ги изпълнява, но много от обещаното оставаше на книга. И все пак по икономически показатели в сравнение с други региони неговият край изглеждаше много по-добре. Кой каквото ще да казва, но в ССК плащаха, не бавеха парите и народът не тънеше в беднотия, както в съседните области. Друг въпрос, че разрывът между богатите и бедните достигна такива размери, че сериозно изплаши губернатора. Само едно нещо го успокояваше: в цяла Русия е още по-зле. Нищо не можеш да скриеш от хората, всички разбираха чудесно, че пълнят джоба на „новите руснаци“, но както каза по телевизията един нагладувал се миньор от Воркута, по-добре да работя за негрите, стига да ми плащат, отколкото да си стоя вкъщи гладен.

Колесниченко много добре съзнаваше последствията от разследването на укриване на доходи в ССК. Делото го засяга лично, ако „особено важният“ Турецки хване поне един случай с негово участие в престъпленията, извършвани от фирмата, тогава с него е свършено. Утешаваше го само това, че като научи съдържанието на разговора му със секретаря на Съвета за сигурност, Потапов весело се засмя: „Аз какво ти казвах? Не се тревожи. Живей си спокойно.“

На летището в Ставропол губернаторът бе посрещнат от началника на местната ФСС Макеев. Той му съобщи за заповедта на вътрешния министър за отстраняването на Маркуша от заеманата длъжност. „И кой ще изпълнява неговите задължения?“ — „Полковник Холмец.“ Колесниченко замълча. „Току-виж стигнал и до мене“ — рече Макеев. Губернаторът нищо не отговори.

Майорът от милицията Голованов, хванал сина си за ръка, стоеше на верандата и гледаше към задаващия се Глеб.

— Привет! Какъв вятър те довя насам? — усмихна се той и стисна ръката на младежа.

— Попътен. Здравейте.

Глеб извади заповедта на Турецки и я подаде на майора.

— Максимка, ще се наложи да постоиш с дядо си — обърна се към сина си Голованов. — Върви в колата, Глеб.

— В Татарка ли е Грязнов?

— Замина си. Но и без него ще се справим!

— Сам ли тръгна?

— С когото дойде, с него си отиде. Върви. Аз ей сега ще се приготвя.

За издирването на Сизов взеха две коли и по пътя към Татарската гора Глеб разказа накратко на Голованов защо Турецки се нуждае толкова от полковника.

— Не ми обяснявай. Заповедта е получена, ще я изпълним. Ако е жив, ще го хванем. Правилно ли се движим?

— Има към триста метра до кръстопътя. Там ще спрем.

— И накъде води пътечката? — попита Глеб, когато стигнаха кръстопътя и спряха колата.

— Към къщата на горския.

— Иванич, ти познаваш ли го? — поинтересува се майорът.

— Как да не го познавам? Аз познавам всички и те ме познават... Тръгвам, момчета.

— Идвам с вас — обади се Глеб.

— Михеич не уважава непознатите. Сам ще отида.

— Върви, Алексей Иванич — разреши Голованов и намигна на Глеб. Богданов се скри от погледа им, а майорът изразително погледна Демидич и Филя и те моментално изчезнаха в храстите.

— А ние, Глеб, ще поседим с теб, ще изпушим по една — каза майорът. — Или не пушиш?

— Не пуша.

— Не пиеш, не пушиш... жените харесват такива като теб. Аз също не пиех и не пуших до осемнадесет години. И никога не съм мислил, че някога ще се наложи да пуша и друго.

— Хашиш ли?

— И хашиш... Много ли знае подполковник Сизов?

— Предполагам, че доста. Навсякъде е придружавал генерал Маркуша.

— Сбъркахме ние с Гришчук...

— Защо ние?

— Трябваше веднага да се разправим с него, а го откарахме.

— Кой да предположи, че ще стане така?

— Събрала се тук една банда — поклати глава майорът, но като погледна младежа, смени темата. — Глеб, очите ти са зачервени. Не си ли dospиваш?

— Днес съм дремнал час-два.

— Тогава спи — нареди Голованов.

А в това време Богданов разговаряше с горския Михеич, мъж на шейсетина години, набит и як.

— Иванич, нещо не ми казваш истината — рече горският. — Дивеч, гъби, плодове... Казвай направо кого си загубил.

— Подполковник Сизов — не скри Богданов. — А повече не мога да ти кажа. Сам разбираш.

— Видях го — отговори горският. — Днес го видях. Броди из гората с пушка.

— Кога?

— Рано беше. Към шест часа. Спах у Съома Захаров, събудих се и си тръгнах по пряката пътека.

— Поприказвахте ли?

— Като с теб. За дивеча... Какво става, а, Иванич?

— С кое?

— Не си ли чул за стрелбата в Татарка?

— Чух.

— И още ще чуеш!

— Откъде знаеш?

— При мен идват на лов не само подполковници!

— Зная. И генералите не се свенят.

— Вярно. Не се свенят. Генералите ги има различни...

— От големите началници, а?

— От тях. Като си сръбнат, какви работи може да чуеш! Надойдоха тука едни големци заедно с Мака...

— Зная — отговори майорът на въпросителния поглед на горския.

— Заканвах се на Байбака и благославяха Кръстника! Отчаяни момчета, няма да мирясат. Така че чакайте събития, повече нищо няма да ти кажа.

— Те един друг не се щадят, че ние ли да ги щадим — равнодушно отговори Богданов. — Довиждане, Михеич!

— Бъди жив и здрав.

Първи от гората излязоха Демидич и Филя, а след тях се появи и майор Богданов.

— Да вървим — заповяда той и се качи в колата.

— Показвай пътя. И говори по-тихо — кимна Голованов към задната седалка, където спеше Глеб.

— Работохолик — зашепна Богданов. — По цели дни следствие, разпити, свидетели, а вечер заминава някъде.

— И не казва ли къде?

— Мълчи.

— Значи по работа. Иванич, разбра ли нещо?

— Малко. Но Сизов е тук, видели са го.

— И накъде отиваме?

— При горския Съома Захаров. Дали ще се намери при теб водка?

— Коняк има.

— Съома е пияница. Когато е трезвен, дума не ще изкопчиш от устата му. А като пийне — не можеш свари да запомниш!

— Ще запишем. Апаратурата е японска.

— Жал ми е за Съома — усмихна се Богданов. — Пияница е, но е хубав човек.

— У Съома ли е подполковникът?

— Ще отидем и ще разберем.

Повечето хора си мислят, че горските живеят в някакви неугледни къщички, със саморъчно направени маса, столчета, печка, дървена широка пейка. И нищо друго. На север може и да е така, макар че там някои имат сауни, басейни и подово отопление, по-точно не самите горски, а тези, които те обслужват. На юг такива приказни палати няма. Къщичките на горските не са много високи, но не са и ниски, а вътре има телефони, цветни телевизори и съвременни мебели. Тук идват на лов само богати мераклии. Плащаш и стреляш ако щеш

глиган, сърна, някое рядко животно, дори тигър. За такъв големец ще докарат животно от зоологическата градина, стига да си плати!

На шосето се показва човек.

— Мисля, че това е Съома... Точно така — той е. Спри. Здравсти, Семьон! — извика Богданов и отвори вратата.

— Здравсти...

— Не ме ли познаваш?!

— Иванич, ти ли си? Отдавна не си идвал...

— Накъде си тръгнал?

— Абе... такава... Цепи ме главата!

— Сядай. Ще ти оправим махмурлука.

Събудилият се Глеб се отместе и направи място на горския.

Голованов се обърна към Филя, щракна с пръсти и той бързо дотича с бутилка коняк в ръка.

— Ами чаша? — поиска си Съомка. — Я потърси, Иванич, в жабката!

Намери се и чаша.

— Да я пълня ли? — Голованов погледна към горския.

— Аз да не съм половин човек — сякаш се обиди той.

— Браво! — похвали го Филя, щом видя празната чаша.

— Вчера ме почерпиха — обърна се Съома към Иванич. — Ама тъй, че нищо не помня!

— Голямо ли пиене е било. С кого?

— Със Сизов, ти го познаваш.

— И той ли нищо не помни?

— Той е тип-топ.

— Ами къде е?

— Как къде? Сигурно си лежи и гледа телевизия.

— Да идем да оправим и неговата глава — подсмихна се Голованов и посегна към педала.

— Не, момчета, тая няма да я бъде! Не мога да приемам други хора! — възпротиви се Съома и се опита да излезе от колата.

— Стой мирно — заповяда спокойно Голованов, но усмири горския. — Сам ли е вкъщи?

— Сам...

— Съома, дръж бутилката! — рече Голованов и спря колата. — И поемай. Не сме те виждали, ти нас — също.

— Изигра ме ти, Иванич...

— Нали чу, Семьоне — отговори Богданов. — Изобщо не сме те виждали. Върви си по пътя.

Спряха пред къщичката на горския, която сякаш наистина бе изскочила от приказките.

Голованов даде знак на Демидич и Филя да останат в колата, а на Глеб и Богданов заповяда:

— Да вървим.

Приблжиха се незабелязано, отвориха вратата и се послушаха. Отнякъде се чуваше музика.

— Иванич, стой тука. Глеб, след мен...

В стаята, от която се чуваше музика, седнал в креслото, похъркваше дебел мъж. Това бе подполковник Сизов, облечен в анцуг. Голованов отиде до телевизора, натисна копчето и музиката стихна. И кой знае защо подполковникът веднага отвори очи.

— Привет — усмихна се Голованов.

— Кои сте вие? — попита Сизов, като в просъница не позна Глеб, после се взря в младежа и скочи: — Ти?!

— Позна те — подсмихна се Голованов. — Всичко ли разбра, приятелю важен? Как ще тръгнеш, по анцуг или ще облечеш униформата?

Всичко се разви от хубаво по-хубаво, без излишен шум, без викове и стрелба.

Но навън, където ги чакаха Демидич и Филя, нещата се промениха.

— Бръмчи мотор — рече Филя, допрял длан до ухото си.

— Нищо не чувам...

— Скоро ще видиш.

Колите, с които пристигнаха, бяха предвидливо скрити в гъсталака, така че от пътя бе невъзможно да се видят. От гората изскочи джип и бързо спря пред вратата. От колата слязоха четирима, тръгнаха към портичката, но веднага спряха, стреснати от звънката заповед на Демидич.

— Стой! Ръцете зад главата!

Тримата вдигнаха ръце, но четвъртият, след като се хвърли професионално на земята, успя да пусне автоматичен откос. В отговор се чу сух единичен изстрел и младежът изпусна оръжието с див писък.

— Иванич! — извика Голованов, като чу стрелбата. — Дръж! — кимна към подполковника. — Бързо, Глеб!

— Стойте, гадове! — изрева Демидич, като излезе от храстите с готов за стрелба автомат.

Може би бандитите нямаше да се подчинят на Демидич, но от портата стремително изтичаха Голованов и Глеб. На Голованов не му оставаше нищо друго, освен да наблюдава смаяно как престъпниците падат като подкосени от ръцете и краката на каратиста с черен пояс.

— Е, морски пехотинецо — въздъхна Голованов. — Върви вътре и поговори със задържания. Ако мълчи, свирни ми.

Дойде Филя, надвеси се над ранения.

— Какво скимтиш, драги? Боли ли? — обърна се той ласкаво към младежа.

— Къде го удари? — попита Демидич.

— В ръката.

— А той защо се държи за корема?

— Сигурно го е закачило... Какво ти е на стомахчето, драги?

— Я се... — изсъска младежът и погледна злобно непознатите. — Скапани ченгета!

Дойде Голованов:

— Превържи го. Кърви като недоклан овен.

— Къде си служил? — попита Филя и извади от джоба си бинт и шишенце с йод.

— Ти не си ходил там! — злобно, но вече по-спокойно отвърна младежа.

— Реагираш професионално и не стреляш лошо. Удари дънера. Жалко за дървото, ако загине.

— Жалко, че този, който беше зад дървото, не пукна — изскърца със зъби младежът.

— Тогава нямаше да стрелям в ръката ти — усмихна се Филя. — Гледай ти, наистина е закачило и корема! Ама работа... Я съблечи ризата.

— С какво? Ръката ми е неподвижна!

Филя съблече ризата на младежа и видя на рамото му позната татуировка, каквато можеше да носи само от Афганистан. Филя мълчаливо оголи и своето рамо.

— „Вълците“... — каза младежът и попита: — От разузнавателната рота на Саргач?

— Куршумът не е на дълбоко. Мърда. Ще потраеш ли?

— Да имаш водка...

Филя свали от колана си плоска сребърна манерка, подаде я на ранения, извади от калъфа двуострия нож.

— С тоя ли лост ще човъркаш из мен, докторе? — подсмихна се раненият.

— Как се казваш?

— Степан.

— Потрай, Стъопа...

— Давай, само по-бързо!

Болката беше ужасна, но раненият не изохка, не изплака, само скърцаше със зъби.

— Готово — усмихна се широко Филя, като подхвърляше в дланта си куршума. — Вземи си го за спомен. А сега ще превържем ръката ти!

В това време Демидич се занимаваше с останалите трима, които постепенно дойдоха на себе си и сега бяха седнали на земята, здраво хванати с белезници.

— Момчета, много яко сте се въоръжили — мърмореше Демидич, като сваляше от коланите им пистолети, автомати и гранати. — Сякаш срещу самия райхстаг сте тръгнали!

— Ей, чичка, голям си шегаджия — събра смелост единият от тях.

Демидич мълчаливо мушна с пръст момчето в корема. То само изкрещя и падна назад.

— По-внимателно — предупреди го Голованов. — Тепърва ще си поговорим с тях.

— Засега само го погладих — усмихна се Демидич.

Майорът отиде при Филя и ранения.

— Как е?

— Не се налага да свиква, наше момче е — усмихна се Филя.

— Така ли е, Стъопа?

— Бях ваш.

— А сега чий си?

— Мамин — леко се усмихна момчето.

— Разбра ли? — Филя погледна командира. — Казах ти, че е от нашите. Бил е на Харбар.

— Познаваш ли капитан Сазонов? — попита Голованов.

— Бях в неговата рота.

— Прякор?

— Сакатия. Не ме разпитвай, командире...

— Ще говориш ли?

— Зависи какво.

— Кой си, откъде си, с каква цел?

— Засега не съм готов... Но ще ви посъветвам — на връщане не минавайте през Татарка.

— И за това ти благодарим — отговори Голованов.

— И аз искам да живея — прозрачно намекна Стьопа.

— Разбирам, че не се стараеш заради нашите кожи. Ей сега идвам — обърна се той към Филя.

— Командире, трябва да тръгваме...

— След десет минути...

На прага на къщата на горския Голованов чу как възмутеният бас на Сизов мята гръм и мълнии по адрес на стажанта. Майорът послуша малко, отвори вратата на стаята и мълчаливо погледна задържания.

— Какво ме зяпаш?! — закрещя Сизов. — Като си ме арестувал, карай ме в управлението. Там ще се оправяме!

— Никъде няма да те карам — отговори спокойно Голованов. — Гостите не са дошли за нас. А за теб. По-точно за душата ти.

Сизов запали цигара, дръпна няколко пъти дълбоко.

— Кой са? — попита дрезгаво.

— Ще те запозная. Мога да направя и повече. Да ги освободя. Само реши, подполковник, и аз ще изпълня заповедта ти. Пред теб има лист и писалка. Пиши.

— И защо?

— За да има документ, че доброволно си тръгнал към оня свят. Че иначе току-виж стоварят вината върху нас.

Сизов нервно забарабани с пръсти по масата.

— Нямам много време — рече Голованов. — Аз, разбира се, мога да направя така, че точно след две минути да изпееш всичко, което интересува служителя от прокуратурата Латишов, но не бих искал да... Мисли, подполковник.

— Карайте ме в града — отговори Сизов след кратък размисъл.
— Какво ще кажеш, Глеб? — погледна към Латишов Голованов.
— Да го закараме.

— Щом трябва — трябва — съгласи се Голованов. — Да тръгваме.

На кормилото на джипа седна Демидич, до него се настани Филя, бандитите и раненият Стъопа, закопчани с белезници, седяха на задната седалка.

Във волгата се качиха Голованов, Алексей Иванович, Глеб и Сизов.

— Знаеш ли пътя, който заобикаля Татарка? — погледна Богданов майорът.

— Ще го намерим.

— Тръгвай.

— Добре ще е да предупредим момчетата — рече Богданов.

— Действай, Глеб!

Латишов извади мобилния телефон и избра номер.

— Подполковник Падерин слуша!

— Латишов.

— Здравей, Глеб Глебич! Откъде се обаждаш?

— От Татарската гора. Няма да е зле да ни посрещнете.

— Къде?

— Един момент! Алексей Иванич, на кое място ще излезем?

— Село Светлоє. Ще чакаме в тополовата горичка. Тя е само една, ще ни видят — отговори Богданов.

— Село Светлоє, тополовата горичка, другарю подполковник!

— Тръгваме.

— Чу ли? — обърна се към Сизов Голованов и като не получи отговор, се усмихна. — Карай го в управлението... Направо при генерал Маркуша!

— Да, аз настоявам да ме закарате в управлението — заяви твърдо Сизов.

— При Маркуша ли?

— Той е моят началник.

— Ще го направим ли, Глеб?

— Не е възможно.

— Защо? — застана нащрек Сизов.

- Казах ти вече, значи не е възможно.
- Какво се е случило с генерала? — попита тревожно Сизов.
- Разстреляха го! — изкиска се Голованов.
- Стига с тия идиотски шегички! Не знам как се казвате...
- За теб е по-добре да не знаеш — отвърна глухо Голованов. —

Благодари на сътрудника на Турецки, защото при мен отдавна нямаше да плямпаш.

— Генерал Маркуша е жив и здрав — намеси се Глеб. — Надявам се, че ще се срещнете.

Те пристигнаха бързо в селцето и забелязаха западна кола, спряла до тополовата горичка.

— Нашата ли е? — попита Голованов.

— Кой я знае — сви рамене Богданов.

— Свои — рече Глеб, като позна слезлия от колата Падерин.

Падерин надникна във волгата, после в джипа и се усмихна.

— Момчета, голям улов... А на този какво му е? Жив ли е? — кимна към Стъопа.

— Изгуби съзнание. Изтече много кръв — поясни Филя.

— Кой е припаднал? — помръдна посинелите си устни младежът, а после тегли една засукана псувня.

— Жив е — заключи по отговора Падерин.

Закараха задържаните в зданието на местната Федерална служба за сигурност, а „афганистанец“ Стъопа бе пратен директно в болницата. А малко след това във ФСС пристигна и Турецки. Вероятно носеше лоши новини, защото веднага, дори без да поздрави, се обърна към Голованов:

— Още ли си тук?

Голованов пребледня.

— Успокой се, майоре — усмихна се Турецки. — Твоят тъст, Николай Василиевич, се оказа добър войник, но трябва да отидеш там. И по-живо. Милицията се размърда. Съветвам те да изпратиш жената и сина в Москва!

— Всички ли са вкъщи?

— Да, всички са живи и здрави. Грязнов е вече там с момчетата.

— Благодаря ти, Саша — усмихна се Голованов, кимна на Демидич и Филя и бързо тръгна към колата.

— Какво се е случило, командире? — попита Филя, след като автомобилът се скри от погледа им.

— Май че тъстът на майора е повоювал малко.

— Спокойно ли е в къщата?

— Турецки каза, че всички са живи и здрави...

— Кой ги е нападнал? — обади се басово Демидич.

— Ще разберем.

— И после ще го накажем — добави Филя. — Дай газ, командире!

Турецки изпрати с поглед колата, махна с ръка на Глеб и го повика при себе си.

— Имаш подарък от братя Василиеви — рече той и подаде видеокасета. — Не знам по какъв начин са намерили касетата, но смятай, че подполковник Сизов ти е в кърпа вързан. Протоколът от разпита на жена му е в кабинета ти, в сейфа. Погрижих се задържаните да бъдат охранявани от нашите хора.

— Вие ли ще ги разпитате?

— Бих искал, но не мога. Ти ще се заемеш и с разпита на Сизов. Смятай, че това ще ти е атестацията за истински следовател. Разбра ли всичко?

— Тъй вярно, Александър Борисович.

Турецки бързо тръгна към хотела, където вероятно го чакаше Алексей Петрович Кротов, беше му звъннал да го предупреди, че иска да се срещнат. Вече закъсняваше, а добре познаваше педантичността на Кроткия.

След заминаването на Голованов в Татарка наистина имаше стрелба. Вярно, Николай Василиевич стреля във въздуха, а разтревожените съседни веднага извикаха милиция. Всичко мина благополучно благодарение на съседското момче Веня, което дотича в дома на Николай Василиевич.

— Чичо Коля! Искам нещо да ви кажа! — развика се то, като едва си поемаше дъх.

— Не говориш, а викаш.

— Чичо Коля, крийте се по-бързо! Вземете леля Настя и Максим! — зашепна трескаво Веня.

— Сядай и разказвай какво си видял — заповяда стопанинът.

Момчето разказа как си седяло на брега на реката, ловяло риба, когато пристигнали две коли с мъже, пили вино, псували и през цялото време споменаваха някакъв чичко, майор...

— Малко ли майори има по света — не се стърпя Николай Василиевич.

— Аз съм виждал единия с Байбаков! И казваха вашия адрес!

— Забелязаха ли те?

— Бях се скрил под стръмния бряг. Под един храст, не ме видяха.

— Познаваш ли ги?

— Единия не съм го виждал никога. А другите са наши, от Татарка.

— И знаеш ли кои са?

— А, не.

— Ама казваш, че са от Татарка...

— Карат западни коли, видях ги. — Момчето помисли и добави:
— Ама и да ги познавах, нямаше да кажа.

— Защо?

— Ще ме убият.

— Какво доживяхме — поклати глава Николай Василиевич след дълго мълчание. — Благодаря ти, Вениаминчо.

— Може ли да тръгвам вече?

— Бягай, моето момче...

Голованов беше предупредил тъста си за възможни неприятности, обясни му как стоят работите и дори предложи на Настя и Максим да заминат за Москва, но Настя не се съгласи, макар да напусна работа. Николай Василиевич пък убеждаваше майора, че никой няма да посмее да нападне Настя, защото всички знаеха, че той е бивш капитан от милицията. Местните бандити — Байбака, Мака, Ястреба, без отцепниците, за които капитанът изобщо не бе чувал по време на службата си, се бяха родили и порасли пред очите му. Те и сега се отнасяха с уважение към него, дори го поздравяваха от кадилаците си.

— Твоето време е минало, татко. Хора като Мака няма да пожелат родната си майка, ако им се изпречи на пътя — възразяваше Голованов, а тъстът се смееше на думите му.

Разбира се, ако бившият капитан знаеше за ролята на Голованов за арестуването на Ястреба, щеше да се позамисли, но майорът си мълчеше. Николай Василиевич донякъде имаше право, хиените на Байбака едва ли щяха да нападнат без сериозна причина бившия капитан от милицията, те наистина изпитваха своеобразно уважение към него. Ето защо Николай Василиевич се усъмни в историята на момчето. Но народът казва, че предпазливия и Бог го пази, така че тръгна към къщи. Оръжието на капитана от запаса не беше обикновено — личен подарък от бившия шеф на МВР Шчолоков — макаров със сребърен надпис. Но посвоему бе играчка, регистрирана където трябва. Имаше и нерегистрирано, което се пазеше на тайно място за всеки случай. И то далеч не бе играчка, с него можеше да се отбранява.

Най-напред Николай Василиевич заповяда на дъщеря си и внучето да се скрият в килера, а той слезе в мазето, порови малко и излезе с „Калашников“ и две гранати, настани се на верандата и запали цигара. Не се наложи да чака дълго. Мъжете пристигнаха с две коли. Слязоха трима. За малкия Веня бяха мъже, а за него — сополанковци!

— Влизайте, момчета! — извика Николай Василиевич.

Младежите уверено тръгнаха към къщата.

— А сега стой на място! — заповяда капитанът и те застинаха като истукани. — Оръжието на земята и три крачки назад! — изкомандва по навик Николай Василиевич.

Младежите внезапно отскочиха встрани. Автоматичен откос прониза тишината. Капитанът бързо скочи от верандата, затича по младежки към портичката, но видя само високите багажници на стремително отдалечаващите се коли. За всеки случай стреля с пистолета още един-два пъти. И добре, че стреля.

Милицията пристигна подозрително бързо, Николай Василиевич едва скри автомата и гранатите на предишното им тайно място.

— Чичо Коля, каква беше тая стрелба? — попита младичък лейтенант.

— Разгоних някакви хлапетии — извади от кобура своя макаров Николай Василиевич.

— Не съм знаел — рече с уважение лейтенантът, разчел надписа върху пистолета. — Имаш ли документ?

— Какво, това не е ли достатъчно? — почука по надписа бившият капитан от милицията.

Лейтенантът изхъмка неопределено и върна оръжието.

— С него ли стреля?

— Помириши — пхна под носа му оръжието си. — Не се бой. Вече го изпразних.

— Чичо Коля, стреляше се с автомат...

— Кой?

— И аз това питам: кой?

— Аз стрелях с пистолета.

— Бяхме наблизо. Чухме автоматична стрелба — упорстваше лейтенантът.

Всички жители на Татарка знаеха, че местната милиция е купена, външните хора бързо го научаваха. Ако нямаха връзки с Байбака, излизаха от селото с празни джобове, а в противен случай, работата моментално се оправяше в полза на пострадалия. Николай Василиевич знаеше много повече, отколкото редовите жители на Татарка, на собствен гръб беше изпитал всички „закопи“ на местното правосъдие.

В двора влезе съседът Митроха, неговата жена веднага щом чула изстрелите се обадила в милицията. Митроха не беше от словоохотливите, но думите му винаги тежаха на място си.

— И Митрофан Игнатич ще потвърди — обърна се лейтенантът към Митроха.

Казакът се загледа мълчаливо в милиционера.

— Митрофан Игнатич, ти чу ли автоматичен откос?

Съседът не отговори.

— Трябва да направим обиск, Николай Василиевич — милиционерът обърна гръб на Митроха и погледна домакина.

— На кого?

Лейтенантът се изкашля, разбрал, че е казал голяма глупост.

— Да поговорим, чичо Коля — притече се на помощ на командира си сержантът.

— Чичо Коля, може би ще разкажеш какво се е случило? — стана по-любезен лейтенантът.

— Видя ли западните коли? — попита на свой ред домакинът.

— Не разбрах...

— Излязоха оттук.

— Минаха някакви...

— Видя. Но не ги спря — отговори вместо лейтенанта Митроха.

Лейтенантът погледна под вежди казака, но нищо не му каза.

— Излиза, че са идвали при теб? — отново попита той Николай Василиевич.

Така излиза.

— Слязоха ли от колите?

— Че как!

— И кои бяха?

— Намери ги и питай.

— Чичо Коля, че ти познаваш всички!

— Познавам ги, но няма да кажа.

— Те ли стреляха?

— Нали ти казах, питай ги, като ги намериш.

— Как ще ги намеря, като не искаш да говориш?

— Ами поразмърдай си мозъка. Бяло БМВ и синьо ауди. Не познаваш ли собствениците на тези коли?

— Бяло БМВ... — позамисли се лейтенантът.

— И той има бяла западна кола! — избоботи Митроха. — И може да е БМВ.

— На лейтенанта, Митрофан Игнатич, колата е японска, хонда — поправи съседа си Николай Василиевич — Сигурно струва двайсет хиляди долара!

— Добра заплата имаш, момче — засмя се казакът.

— Работи и ще имаш — отговори лейтенантът и направи втора грешка.

Жените, които бяха дотичали отдавна в двора, но до този момент мълчаха, сега си засушукаха. Отпред излезе жената на Митроха, мощно създание, лика-прилика със своя мъж, и подпря ръце на широките си хълбоци.

— Че моят Митрофан не работи ли?! Чухте ли?! Моят Митрофан не работел?! Ах ти, сукалче, мустаците ти още ненаболи и лицето ти гладко!

— Толкова гладко, че въшка не може да се задържи!

— Бандити!

— Всичките са от един дол дренки! — развикаха се в един глас женорята.

— Да си вървим, лейтенант — дръпна шефа си за ръкава сержантът.

Лейтенантът се повъртя малко, демонстрира характер, но като се сблъска с разярените жени, които викаха вече какво ли не, махна с ръка и твърдо закрачи към колата.

— Кучки! — вече в колата пророни той.

— Жените се опасни — казачки! — Сержантът погледна лейтенанта. — Не можеш да разбереш. Не си казак.

— Какво ще правим?

— Размърдай си мозъка — напомни думите на Николай Василич сержантът.

— Ще мълчим ли?

— Така е най-добре.

Но не успяха да скрият станалото. По радиостанцията извикаха лейтенанта в милицията, посрещна го началникът и заповяда да отиде на „Нагорна“ седемнайсет, като му връчи заповед за обиск на дома на Н. В. Сараев, подписана от районния прокурор. Наложиха се да разкаже как са ги посрещнали и изпратили от двора на Н. В. Началникът се оказа в затруднено положение. Не му се щеше да вдига шум на „Нагорна“, където живееха кореняци казаци, които никому не цепеха басма, а бившият капитан от милицията Сараев му беше нещо като учител. Но от друга страна, беше трудно и дори опасно да откаже категорично на хората, настояли за обиск. Началникът помоли лейтенанта да излезе от кабинета и позвъни на прокурора, който ясно му даде да разбере, че вятърът духа от страната на Мака, а не на Байбака.

Появи се възможност да печелят време, може би и да забравят за случая напълно. Началникът позвъни и на Владимир Байбаков, който моментално оцени обстановката и настоятелно подкрепи исканията на Мака. Байбака знаеше какво прави, с един куршум убиваше два заека. Отцепниците, начело с Мака, можеха да получат такъв отпор от „руските вълци“, че скоро нямаше да дойдат на себе си, но пък при благоприятни обстоятелства и двете страни щяха да пострадат. След дълги колебания началникът все пак нареди да се направи обиск, като подсили групата на лейтенанта с още двама служители. Телефонните разговори и размишленията отнеха не по-малко от един час и от това се възползва бившият капитан от милицията Сараев.

Майор Голованов му беше дал телефонния номер на дежурния от московската ФСС и на Грязнов. Обади се самият Грязнов и като чу за

стрелба, веднага реши „Тръгваме. Не пускай в къщата никой!“

Грязнов не успя да открие Турецки и предаде информацията на дежурния. Но той явно бе преувеличил нещата в доклада си до старши следователя и така новината стигна до майора, който се изплаши не на шега. Пък и имаше защо. Не всичко знаеше старши следователят, далеч не всичко.

Слава Грязнов пристигна с „вълците“ си преди местната милиция, изслуша внимателно Николай Василиевич и се усмихна.

— Значи можеш да се отбраняваш?

— И не само аз — лукаво отбеляза възрастният мъж.

— Нима във всяка къща има картечници?

— Не съм сигурен за всяка, но в казашките ще се намерят.

— И за какво са им?

— Миличък — проточи глас Николай Василиевич. — Ние сме казаци. И това казва всичко. Не ни закачай и ние няма да те закачаме, а опиташ ли се — няма връщане назад!

— Чечня?

— С чеченците няма какво да делим. Ако не бяха вашите московски управници и генералите, отдавна да сме се разбрали!

— Значи врагът е един — Байбаковци, Маковци, Мусолини и прочие Кръстници?

— Какви ги дрънкаш, Вячеслав. Надникни по-надълбоко.

— Онези от Кремъл ли?

— Москва е ваша грижа. Нашите ни стигат... Виж, пристигнаха! Заобиколен от милиционери, по пътечката към портичката строго и решително вървеше лейтенантът.

— Прочетете — рече той и подаде лист хартия на домакина.

Николай Василиевич прочете, промърмори нещо и погледна Грязнов.

— Дошли са да правят обиск.

— Позволи ми, Василич — рече Слава и взе заповедта за обиска.

— Наистина... — Погледна спокойно лейтенанта и сложи листа в малкото си джобче. — Запали една, лейтенанте.

— Какво си позволявате?!

— Не си сляп... И не бързай да даваш заповеди — каза той, като видя, че лейтенантът се обръща към колегите си. — Първо се огледай.

Край портичката стояха Саша Дяконов и Лъоня Удачин, а в беседката се беше разположил Николай Орлов.

— След няколко минути тук ще дойдат прокурорът и твоят началник. И всичко ще се уреди.

— Вашите документи — обади се след кратка пауза лейтенантът.

— Моля!

— Чувал съм за вас — рече лейтенантът, като погледна удостоверението на началника на МУР.

— И сигурно нещо лошо?

— Защо? Хубаво.

— И от кого сте го чували?

— Все пак съм пета година в милицията...

— А аз пък двайсет и пет! Има ли разлика, а? Пуши... — Грязнов запали и със съжаление погледна младежа. — Загазил си, момче.

— Защо да съм загазил?

— Мога да ти обясня, но и ти си знаеш. Трябва да бягаш. И по-добре по-надалеч. Повярвай какво ти казвам. Тук момчетата са опасни, но и за тях ще се намери майсторът. Обидил си не кой да е, а тъста на майор Голованов. Аз си приказвам с теб, но той не умее да дрънка. Лейтенанте, оказал си се между два огъня. И моят съвет е да бягаш, докато не е късно.

В очите на лейтенанта се мярна искрен страх.

— А аз какво общо имам?!

— Нищо — съгласи се Грязнов. — Стрелочниците също нямат нищо общо, но кой знае защо от тях търсят отговорност.

— Прокурорът и началникът няма да дойдат — въздъхна лейтенантът.

— Значи ще се обадят — отговори уверено Слава.

— Аз действах съгласно правилника — взе да се оправдава лейтенантът, сякаш искаше да се успокои. — Чухме автоматична стрелба, после два единични изстрела — и пристигнахме!

— И право в дома на Николай Василиевич... Много интересно защо.

Младежът видимо се смути, но все пак възрази:

— Не веднага. Разпитвахме.

— Лъжеш — рязко го прекъсна Грязнов. — Не трябваше да забравяш хубавата поговорка.

— Коя?

— Лакомо дупе...

— Лейтенант! — чува гласа на Николай Василиевич, — на телефона!

— А, ето — усмихна се Грязнов. — Върви.

Лейтенантът не се бави вътре, излезе навъсен, кимна мълчаливо на колегите си и тръгна.

— Сега не е зле да ударим по едно вино. Какво ще кажеш, Николай Василиевич?

— С удоволствие! — отзова се весело домакинът.

— А къде са Настя и Максим?

— В килера!

— Време е да ги пуснеш...

Когато Голованов, Демидич и Филя влязоха в двора, видяха идилична картина: под звуците на китарата на Лъоня Удачин Слава Грязнов и Николай Василиевич пееха прегърнати за смелия Хазбулат.

— Веселят се — подсмихна се Демидич.

— Някои се веселят, а други страдат — чува изведнъж гласа на Саша Дяконов и моментално от храстите се показва и самият той.

Настя седеше край леглото, в което малкият Максим спеше с разперени ръчички. В стаята тихо влезе Голованов, погледа известно време Настя, после тихо се изкашля. Жената се обърна, стана и протегна ръце.

— Не се страхувай — прошепна Голованов и прегърна жената.

— Паша, нали си с мен...

— И винаги ще бъда. Вярвай ми, Настенка.

— Вярвам ти.

Сутринта Вячеслав Грязнов си замина. На тръгване разговаря откровено с Павел Голованов.

— Конгресът е след две денонощия! — намигна му той. — А за Настя и Максим съм съгласен с Турецки напълно. Изпрати ги в Москва.

— А бащата?

— Разговаряхте ли?

— Безполезно е.

— Майоре, него няма да го закачат — рече уверено Грязнов.

— Разбира се — усмихна се Голованов.

— Гледай да не направиш някоя глупост, майоре!

Грязнов си тръгна сам, но нареди на майора, щом му се обади, веднага да отиде, където трябва.

— Чудя ти се, Павеле — каза Николай Василиевич, като изпращаше с поглед колата. — Такива работи стават, а ти не питаш!

— Всичко, което ме интересуваше, вече го чух от Грязнов.

— Май нищо не съм споменал за нашите мутри... — неуверено отбеляза Николай Василиевич.

— Вчера си прекалил — усмихна се майорът.

— Не съм — твърдо заяви бившият казак.

— Виж, ако забравиш, че си стрелял — дори с подарения пистолет, — всичко ще е наред!

— А трябва ли?

— Иначе щях ли да те моля?

— Ами хората?

— Хората са чули само изстрели. Нищо повече.

— Може и да си прав — изрече замислено Николай Василиевич.

Алексей Петрович Кротов посрещна Турецки пред входа на хотела. Александър го покани да се качат горе в стаята, но той отказа.

— Да отидем в градинката — предложи Кроткия. — Но нека охраната ти не се навърта наблизко.

Седнаха на една пейка, извадиха цигарите.

— Мисля, че след някой друг ден секретарят на Съвета за сигурност ще подаде оставка.

Съобщението на Кроткия смая Турецки.

— Не е ли прекалено бързо?

— Той направи много грешки, разчиташе на доброто отношение на президента.

— А какво друго можеше да направи? Аз не бих се решил да нарека грешки стореното от секретаря.

— Политиката е битка — заяви Кроткия. — Но на това поле се воюва не само с танкове.

— До определено време.

— Тъкмо него не дочака Хвостов и затова загуби. Но това трябваше да се очаква. Последната постъпка няма да му простят.

— Коя?

— Ти изобщо гледаш ли телевизия?

— Нощния блок на новините.

— Секретарят открито подкрепи бившия началник на охраната на президента в борбата за депутатско място в Държавната Дума. С други думи, обяви война на цялото президентско обкръжение. Както ти е известно, бившият шеф на охраната разполага с доста сериозни компромати ако не за всички, то за много от ръководните служители. А го подкрепи секретарят на Съвета за сигурност, човекът, който отговаря за сигурността на страната по всички направления. И сега президентът трябва да даде ход на компроматите или да жертва секретаря. И аз съм сигурен, че ще направи второто.

— Не му остава нищо друго. Много по-лесно е — съгласи се Турецки.

— Още повече че не му е за първи път да предава своите хора — добави Кроткия. — Но да оставим секретаря! Трябва да мислим за нашите неща, Александър Борисович.

— Ще се наложи да си обираме крушите, Алексей Петрович, да си тръгнем с празни ръце — усмихна се Турецки.

— Можем да си отидем тихо, а може и да затръшнем силно вратата...

— Ще хлопнем вратата, но каква полза...

— А трябва не само да хлопнем, но и да притиснем някого с нея...

— Какво предлагаш, Алексей Петрович?

— Да провалим конгреса.

— Ще успеем ли? — хвана се за предложението Турецки.

— Бих искал да науча с какви материали разполагате по делото на Колесниченко.

— Какво точно те интересува? Икономическите престъпления или убийствата?

— Второто.

— Ето как стоят нещата. Не можем да арестуваме Колесниченко, нямаме доказателства, макар всички следствени материали да говорят, че е замесен. Имаме показанията на Супрун, снимките на вилата, където е държан Супрун, записан е разговорът му. Мисля, че днес, ако моят стажант се постарее, ще се изясни и въпросът за подполковник

Сизов, дясната ръка на генерал Маркуша. Неговите показания, безспорно, ще хвърлят светлина върху политическите убийства... Можем да предявим обвинение на губернатора за злоупотреба с властта. Подписът му стои върху доста документи, свързани с прането на пари през търговската банка „Грот“.

— Дълга история — въздъхна Кроткия. — Хванаха някои да изнасят валута от Кремъл и пак нищо, всичко си е постарому, живеят си живота, а това... — махна с ръка Кроткия, после внимателно погледна Турецки. — Намираме се в твърде затруднено положение, Александър Борисович, макар че си вярваме, в това не се съмнявам. Но работата е там, че нямаме право да говорим открито...

— Досещам се какво искаш да кажеш, Алексей Петрович — стана сериозен Турецки.

— Ще ви кажа само едно нещо: имате право, че човекът, който е снимал на вилата, не може да попадне в кадър.

— Разбрах.

Турецки помълча, размишляваше какъв въпрос да зададе на Кроткия, за да не попадне в небрано лозе, но така и нищо не измисли и си призна откровено:

— Довечера при мен трябва да дойде София Андреевна.

— Вече ви казах, че не знам за кого работи. Със сигурност не съм имал връзка с нея — усмихна се Кроткия.

— Въпросът е изчерпан — каза Турецки. — Но мисля, че това не е всичко, за което искаше да поговорим.

— Ако нямаме достатъчно основания да арестуваме са мия губернатор, може да арестуваме друго ръководно лице. Но ще се наложи да поработите, Александър Борисович.

— Винаги съм готов, като пионерите!

— Веднъж споменахте, че се предвижда участие на Фьодор Степанович в телевизионно предаване, нали?

— Ще стане.

— Кога?

— В деня на откриване на конгреса.

— Отлично! Надявам се, че изказването ще е откровено?

— Супрун ще разкаже всичко, както е било.

— Ето и първата задача. Да се осигури присъствието на делегатите.

— Може да стане така, че в този момент в цял Кисловодск да изгорят бушоните — усмихна се Турецки.

— Няма да мине.

— Повече ме интересува личността на губернатора — Турецки прехвърли разговора на друго.

— Ами помислете, Александър Борисович...

— Доста ръководни лица са по-важни от губернатора — въздъхна Александър.

— Но не всички имат отношение към убийствата.

— Гоша Гагарински, Доктора — рече Турецки.

— Нямам думи, господин Турецки! — разпери ръце Кроткия. — Ето какво означава да говориш със схватлив човек!

— За какво да го арестуваме, Алексей Петрович? Какво престъпление е извършил?

— По-добре кажете как, а за какво... Времето ще покаже. Вие трябва да присъствате непременно на откриването на конгреса. Разбирам, че имате строг график на работа, но както се казва, трябва, приятелю, трябва!

— Ще дойда, разбира се — съгласи се неохотно Турецки.

— Ще долетите — поправи го Кроткия. — Осмелих се, Александър Борисович, казах на губернатора, че с голямо удоволствие ще прекарате заедно трийсет-четирийсет минути в неговия вертолет.

— Така — обади се Турецки. — Пак сте поели ангажименти в мое отсъствие... И за какво разговаряхте с губернатора?

— За възможността за сътрудничеството с фирма „Север“, която аз представлявам според официалната легенда.

— Вероятно разговорът е бил интересен — рече язвително Турецки.

— Да, срещата беше полезна не само за фирмата, но и лично за мен. Нали нямате нищо против, Александър Борисович?

— Та той няма да е сам във вертолета!

— Нали ви казах, с вас.

— А къде ще се даянат прокурорът, Макеев, помощниците, заместниците?

— Те не са делегати на конгреса. Във вертолета ще бъдете вие, той и охраната, вашата и на губернатора.

— Добре — съгласи се Турецки. — Все едно някога трябва да разговарям с него.

— Време е да тръгвам. — Кроткия стана.

— И къде сега?

— На гарата.

— Мога да ви дам кола до Кисловодск.

— Обичам влака. Особено нощния. Довиждане, Александър Борисович.

— Довиждане...

София Андреевна не го излъга и наистина дойде. Турецки като опитен мъж не се размотава много, пийнаха, хапнаха от мезетата и... на работа. Желанието беше взаимно и Соня се оказа не по-малко опитна в любовните утехи, отколкото Турецки.

После, докато си почиваха, лежаха един до друг и гледаха високия таван, без да мислят за нищо.

— Хубава ли съм? — попита жената.

— Прекрасна!

— Ако не беше женен, следователю, щях да се омъжа за теб! Дай една цигара.

Турецки подаде на жената цигара, щракна със запалката, запуши и той.

— Много жалко — въздъхна искрено Соня. — Обичаш ли жена си?

— Обичам я.

— Как няма да я обичаш!

— Всичко знаеш ти, София Андреевна!

Жената мълча дълго и неочаквано каза:

— Аз скоро ще умра, Турецки.

И така изрече думите, че Турецки повярва, но реши да се пошегува.

— Циганка ли ти гледа?

— Аз съм циганка — усмихна се Соня. — Познаваш ли барон Алеко?

— Имаше при нас едно дело, води го следствената част на Главна прокуратура.

— Имаше, но не го хванаха.

И Соня пак замълча за дълго.

— Защо си спомни за него?

— Той е мой баща.

Турецки едва не се изпусна, че бащата на Соня май пееше в циганския театър „Ромен“, но навреме се въздържа.

— Излиза, че си богата жена.

— Баща ми е богат. А аз през целия си живот съм се издържала сама.

— И не ти е предлагал помощ?

— Нито веднъж. Но от него няма да взема и копейка.

— Защо?

— Той уби майка ми.

Сега вече си спомни и барона, и делото, заради което получи прякора Алеко. Сети се, че заявлението до Московска градска прокуратура за убийството бе написано от момиченце на десетина години. Друг следовател води разследването, но Турецки почувства вина, че не разкриха делото. Припомни си как неговият колега му даде да прочете детското послание и как то го развълнува.

— Преди около петнайсет години прочетох писмото на едно момиче... Ти ли си била?

— Да.

— И от какво живееш?

— От теб например можех да изкарам двайсет хиляди долара. Не се получи. Но не съжалявам за това.

— Защо реши, че не се е получило?

— Държа се прекалено смело — призна Соня. — Пък и най-големите идиоти от обкръжението на губернатора се досетиха, че с „Пантера“ шега не бива.

— Смяташ, че апаратурата за наблюдение е поставена от хората на губернатора?

— Значи от твоите приятели от ФСС!

— Соня, за кого работиш?

— За тези, които плащат повече.

— В това число и за ФСС?

— За МВР.

— Доколкото знам, там плащат жълти стотинки.

— От тях нищо не взех.

— По идейни съображения ли?

— Не съм чак толкова глупава. Плюя на комунистите, демократите, капиталистите и всичките им лидери!

— Защо работеше тогава?

— Познаваш ли делото на Казимир?

— Изнасилване и убийство на малолетни... Соня, ти ли си била?

— Да, работех под псевдонима Французойката. Може да си старши следовател, но има тайни и от тебе.

— Жалко, че сътрудниците на МВР изгубиха такъв агент...

— Не са го изгубили.

— Тогава нищо не разбирам...

— Всички мъже са глупави, но всеки посвоему.

— В опасност ли си? — попита Турецки след кратка пауза.

— А ти не си ли?

— Но аз не възнамерявам да умирам.

— Никой няма да те пита. Всеки може да бъде убит. А освен това страшно си омръзнал на някои хора.

— Умни хора ми казват, че няма да посмеят.

— Кой няма да посмее?

— Тези, които ти плащат добре!

— Дори да не посмеят сега, но след време ще те пречукат като нищо! Може и да се смият над теб като талантлив професионалист, но с едно условие — да работиш за тях.

— Сигурна ли си, че ме чака точно това?

— Огледай се наоколо — каза с насмешка Соня. — Ще видиш какво ще стане година-две след създаването на Руската партия на демокрацията и реда!

— Ти също си професионалист, София Андреевна.

— Защо да ме убиват, щом работя за тях? Аз, скъпи следователю, ако поискам, мога да стана първата дама!

— Като се омъжиш за Станислав Станиславович — уточни Турецки.

— Станислав Станиславович е нещастен човек. Жал ми е за него. Вярва искрено в справедливото дело на бъдещата партия.

— На мен също ми се стори добър...

— От него ще изцедят всичко, което е необходимо за дадения момент, и ще го изхвърлят. И той или ще се пропие, или ще се самоубие. — Жената помълча и добави: — Което ме чака и мен.

— Искаш да се самоубиеш? — смая се Турецки.

— Някакъв мъдрец беше казал, че човек, който е посрещнал изгрева, наслаждавал се е на слънцето, деня, вечерта и залеза, е видял всичко и няма повече работа на този свят...

— А самият той сигурно е живял сто години!

— Има ли значение? — намръщи се Соня.

— Омръзнало ли ти е да живееш?

— А какво ново мога да науча?

— Бих те посъветвал друго — рече Турецки.

— Какво?

— Да отидеш в манастир.

— Мислила съм за това. И то много сериозно. Знаеш ли, дадох на един манастир прилична сума.

— А порочно?

— Какво искаш да разбереш, сумата или манастира?

— И едното, и другото.

— Манастирът е в Ярославския край, навремето е бил разрушен. Монахините го възстановяват. А сумата... Не можеш спечели толкова през целия си живот.

— Но защо? — възрази Турецки. — Ако се постарая... Каква е сумата, ако не е тайна?

— Сто хиляди.

— Сега ще взема слушалката, ще кажа само една дума и моментално ще ми донесат милион, два, десет, и то не от нашите хартийки.

— Можеш — отговори Соня. — И ще получиш. Дори ще ти открият сметка в швейцарска банка, ще ти купят вила или цял остров, само да се махнеш от очите им! Но за съжаление никога няма да го направиш и цял живот ще живееш с тристата си рубли!

— Триста и петдесет — поправи я Турецки.

— Обикновено залагам толкова в казиното — усмихна се жената.

— Права си. Никога няма да позвъня.

— Жалко! Съвест, чест, закон... Всички тези понятия са отживели. Може би е божие наказание за нашия народ заради убийството на царя и семейството му, за разрушаването на храмовете, заради разпъването на кръст божии служители... Не знам. Но съм убедена, че Сатаната ще дойде и ще управлява.

— Ти наистина трябва да станеш монахиня!

— Бих отишла, но е късно.

— Пак си знаеш своята! — разсърди се Турецки и се обърна да я прегърне.

Той надникна в огромните очи на Соня и видя в тях такава непоносима печал, че нещо в него потръпна.

— Сонечка... Соня — зашепна той. — Миличката ми...

— Не се влюбвай в мен, Сашенка. Аз съм циганка. Ние обичаме до смърт. Ще те погубя, скъпи... Ще оставиш всичко! Жена, дъщеря... Ще ви разделя!

Когато Турецки се събуди, Соня вече не беше до него. На масата намери лист, затиснат с големите ѝ сребърни обеци. Обещаните бяха продълговати, кухи и едната от тях бе разтворена. Турецки разбра каква тайна са криели те. Листът също не беше обикновен, това беше завещанието на София Андреевна Полонска в случай на внезапната ѝ смърт, напълно законно. Цялото си движимо и недвижимо имущество и голяма сума в долари оставяше на женския манастир в Ярославския край. В края на документа тя молеше да бъде погребана до Богоявленския храм в същия манастир.

Турецки извади с пинцета миниатюрното подслушвателно устройство, още веднъж прочете завещанието и внезапно разбра, че Соня е говорела сериозно. По-точно той ѝ вярваше още през нощта, но именно сега разбра.

Не му беше в характера да изпада в мрачни мисли и започна да разсъждава по какъв начин да премахне надвисналата над Соня опасност, за която тя явно премълча.

А в Татарка отново стана стълкновение, след което милицията намери трупа на Мака и четиримата от неговите хора, натъркаляни край бялото БМВ и синьото ауди. Според многобройните показания застреляни били с автоматично оръжие от джипа на Байбака. Той пак стана пълновластен господар на Татарка.

Когато се срещнаха, Грязнов попита Голованов дали „вълците“ нямат някакво участие в сблъсъка. Майорът отрече, но добави, че е доволен, поне тъйст му може да спи спокойно. Голованов изпрати Настя и сина си със самолет в Москва. Там ги посрещна капитан Шчербак,

заместник-директорът на „Глория“, откара ги в жилището на майора, веднага позвъни в Ставропол, доложи за изпълненото поръчение и подаде слушалката на Настя. „Това не е жилище, а кочина!“ — бяха първите думи на Настя. „Кочина, но голяма! — прихна Голованов — Разполагай се! И се грижи за Максим! Москва не ти е Татарка!“

ЧАСТ ТРЕТА

КОНГРЕСЪТ

1.

Стажантът от следствения отдел на Главна прокуратура Глеб Латишов проведе разпита на подполковника професионално. Сизов даде собственоръчни показания за нощното обаждане по телефона и си призна, че е позвънил на старши лейтенант Коротков и му е съобщил за несъществуващо произшествие. Подполковникът се предаде след прослушването на лентата с разговора на Сизов с генералите Маркуша и Макеев за подробностите за убийството на Приходко. От записа ставаше ясно, че именно на него е било възложено да преговаря с убиеца по прякор Барса. Глеб се възползва от това, че Сизов видимо започна да нервничи. Най-накрая подполковникът потвърди писмено, че разговорът с Макеев и Маркуша наистина се е състоял, а той покъсно се е срещнал и преговарял с убиеца на Приходко.

Турецки получи от помощниците си последните доклади един час преди да излети за Кисловодск, но успя да ги разгледа внимателно. Нареди на майор Голованов да пристигне със своите подчинени в Кисловодск, като не забравят да вземат със себе си стажанта Латишов, а той тръгна за военното летище, където го очакваше губернаторът Колесниченко.

Вертолетът беше обзаведен с всички удобства. Килими, удобни седалки и масички, салонът беше разделен на две със завеси от кожи на северни елени. Отпред се настаниха Колесниченко и Турецки. На тяхната масичка имаше вино и плодове. Зад тях се разположиха сътрудниците на „Пантера“, начело с Игор Падерин, и охраната на губернатора.

— Радвам се, че най-после успяхме да се видим — започна разговора Колесниченко.

От последната им среща на вилата на Маркуша бе изминало доста време и Турецки забеляза, че губернаторът изглежда по-добре, торбичките под очите му бяха изчезнали и беше по-уверен. Пък и

тонът, с който Колесниченко започна, никак не хареса на старши следователя и затова отговорът му прозвуча малко грубо.

— На какво толкова се радвате, Николай Михайлович?

— Пак намесихте работата — направи гримаса Колесниченко. — Сега разбирам с каква цел сте решили да се качите на моя вертолет...

— Мога и да помълча. Има вино, пълно е с мезета, а вие знаете, че обичам да си пийвам!

— И никога не се напивате — одобри губернатора.

— Да ви наля ли?

— Разбира се, не само вие обичате виното — засмя се Колесниченко.

След незначителните фрази разговорът все пак се прехвърли на темата, която интересуваше и двамата.

— Много неща открихте, Александър Борисович — рече Колесниченко.

— Какво имате предвид?

— Да речем ССК.

— Около ССК работиха сътрудниците на „Пантера“.

— Но под ваше ръководство!

— Под ръководството на полковник Попов. А аз работих по делата, които са ми възложени.

— И какъв е успехът?

— Разследването още не е приключило...

— А уверен ли сте, че ще да приключи?

— За вас, Николай Михайлович, командировката в Москва се е оказала полезна — намекна Турецки. — Личи си дори по външния ви вид.

— И се надявам да не е към по-лошо?

— Изглеждате по-отпочинал.

— Добре ви информират за работите в Москва — отбеляза губернаторът, след като помълча малко.

— Да, така е.

— То е ясно. Където и да отида, навсякъде ме следва опашка!

— Вероятно не без причина — усмихна се Турецки.

— Слушайте, няма сериозно мислите, че съм замесен в убийствата? — зададе директно въпроса си Колесниченко.

— Нали ви казах, разследването не е приключило.

— Бабини деветини! — обади се Колесниченко и изпи чашата вино на един дъх.

— Всичко е възможно — сви рамене Александър Борисович. — Убити са кандидатите, а не губернаторът.

— А защо да ме убият?

— Досещате се каква е причината за техните убийства?

— Нищо не се досещам! Виждам, че секретарят на Съвета за сигурност заплашва, вашият полковник Попов не излиза от кабинета ми, разпитва, души наоколо...

— Полковник Попов е идвал в кабинета ви само два пъти — уточни Турецки. — Как сте със съня, Николай Михайлович?

— Какво?

— Не ви ли измъчват лоши сънища?

Известно време губернаторът гледаше тъпо събеседника си, после попита:

— Александър Борисович, да не сте пророк?

— Хората с чиста съвест спят спокойно.

— Какво намеквате?

— Нищо. Просто казах, каквото казах.

— Спя нормално.

— Това е добре — усмихна се Турецки. — Да спрем този безсмислен разговор, а?

— Не е така безсмислен, щом Асатрян е арестуван и вече дава показания.

— Вие какво общо имате с Асатрян?

— Отлично знаете, че на някои документи стои моят подпис!

— Не знам какво сте правили с Асатрян. Но документите, минавали през търговска банка „Грот“ с вашия подпис, свидетелстват за сериозни злоупотреби и присвоявания на огромни суми. А по новия Наказателен кодекс това вече е престъпление.

Двигателите на вертолета изреваха.

— Сложете си слушалките! — извика Колесниченко. — Чувате ли?!

— Чувам отлично!

— Та какво казахте за новия Наказателен кодекс?

— От седем до дванайсет!

— Благодарим и за това! — засмя се губернаторът.

— Моля!

— Вземали ли сте някога подкуп, Александър Борисович?

— Да не искате да ми предложите?

— Бих ви предложил, но се боя — ще ме изпратите някъде...

— Не сте далеч от истината. А вие вземате ли?

— Нима не знаете за сметките ми в западни банки?

— Разбрахме и за тях — кимна Турецки.

— Откровено казано, очаквах идването ви, но така и не го дочаках — каза Колесниченко.

— Няма да чакате дълго.

— Ясно — усмихна се губернаторът.

— Помислете, какъв смисъл имаше да дойда при вас с празни ръце?

— А значи сега се е появила причина?

— Работим, господин губернатор, работим!

— И кога ще започнете да действате, ако не е тайна?

— Вече започнах.

— И кой ще е първата жертва?

— Старши прокурорът от следственото управление на Главна прокуратура Чирков. Добре се познавате с него. Той отговаряше за вашия край. Изпратен е в Москва.

— С белезници? — уж на шега попита Колесниченко.

— Тъй вярно, както се изразява младият ми стажант!

— И за какво?

— Следствена тайна.

Губернаторът замълча. Долу бавно плуваха полета, малки горички, езера, а в далечината се виждаше планината.

— Машук — поясни Колесниченко.

Турецки не отговори, само кимна в знак, че е разбрал.

— Не е лесен животът ви, Александър Борисович — пак заговори Колесниченко.

— В какъв смисъл?

— Вашата работа.

— Свикнал съм. И не си представям друга.

— И кой е вашият кумир? Шерлок Холмс, Мегре, Поаро?

— Остап Бендер.

— Наистина ли?

— Според мен той е бил велико ченге. Историята с Корейко е просто христоматийна. Изучавай и действай.

— Значи, преди да се заемете с непосредственото разследване на делата, вие също изучавате биографиите на лицата, които ви интересуват?

— Че как иначе! Длъжен съм да знам всичко за тях.

— И аз ли съм в това число?

— Естествено. Интересен сте ми.

— И какво особено намерихте в биографията ми? — полюбопитства губернаторът.

— Щях да ви разкажа, но ще отнеме много време, и освен това вие по-добре от мен познавате живота си.

— Много интересно — повтори Колесниченко. — Започваме да се спускаме.

— Времето мина неусетно.

— Къде ще отседнете?

— Искате да ми предложите нещо ли?

— Ако пожелаете.

— Бих искал малка къщичка. С градина, кокошки, пуйки, с голям котарак и кученце. Омръзнаха ми хотелите.

— Ще уредим. Става ли в къщата на тъста?

— Ако има всичко, което изброих...

— Има. Без малкото кученце, затова пък има голямо.

— Вързано.

— Както е при добрите стопани.

— Става. Но не съм сам — кимна към охраната Турецки.

— Ще има място за всички.

Губернаторът бе посрещнат от цялата местна върхушка начело с кмета. Разприказваха се, заусмихваха се и ги поведоха към колите, чакащи на пистата.

— Александър Борисович! — извика Колесниченко. — Нали не сте се отказали?!

— Какво мислиш, Игор? — обърна се към Падерин Александър.

— Нямам нищо против. И на мен ми писна от хотели.

— Отиваме!

— Тогава след мен! — заповяда Колесниченко.

Един младеж отиде при Турецки.

— Здравейте, Александър Борисович — рече той и кимна на Падерин като на познат. — Колите са до гарата. Имате запазени стаи. Чакам по-нататъшни указания.

— Ще тръгнем след губернатора — каза Турецки.

Александър хареса тъста още от първите му думи. Той стоеше до портата на доста голяма тухлена къща, пушеше лула, но не някаква вносна, а саморъчно направен казашки чибук и неодобрително гледаше колоната от коли. Беше висок на ръст, с мустаци и светлосини очи.

— Микола, изгубил си си ума — рече той и посочи колите. — Защо е тази навалица?

— Водя ти квартиранти. Ще ги приемеш ли?

Старецът погледна внимателно Турецки, охраната, застанала скромно по-отстрани, и се усмихна, като оголи удивително бели и здрави зъби.

— Нека влизат.

И като махна за довиждане на зетя, отвори портата.

— А тези да продължават нататък. И ти, Микола, върви. Няма какво да плашиш хората.

— С моя тъст няма да скучаете — рече Колесниченко на Александър. — Такива работи ще чуете за мен... Остап Бендер ряпа да яде!

— Да се запознаем — затвори портата стопанинът. — Нараз Данилич.

Гостите се представиха един по един и домакинът на всеки повтаряше името си, докато се ръкуваше.

— А сега ме наричайте по народному — Данилич — усмихна се възрастният мъж. — Кой от вас е главният касапин?

— За какво става дума? — попита Падерин.

— Трябва да се заколи един овен...

— Не, Данилич, извинявай! — не го доизслуша подполковникът. — Нашата специалност е друга.

Останалите също отказаха.

— Ех, това ми били войници! — снизходително поклати глава старецът. — Няма начин, ще трябва сам... И петелът не мога да ви поверя. Таисия! Жена ми, Таисия Серафимовна — поясни пред гостите. — Таисия!

— Идаа! Идаа!

От лозето излезе жена, не млада, но червендалеста и без нито една бръчка на лицето.

— Имаме гости, Таисия.

— Гостите са винаги добре дошли.

— Заколи един петел, че виж и някоя пуйка!

— Тези до теб не са ли мъже, а?

— Ами, интелигенция!

Като гледаше старците и слушаше беззлюбните им закачки, на Турецки изведнъж му стана леко и той дори почувства благодарност към губернатора Колесниченко.

— Хайде, момчета, да прием по едно вино! Добре дошли! Носи, Таисия!

Откриването на конгреса бе определено за десет сутринта в бившата партийна резиденция. Залата, където трябваше да заседават делегатите, не беше голяма, но побра всички поканени и дори журналистите. Те бяха доста по-малко от тези, които неизменно присъстваха на конгресите, провеждани в Москва, но представителите на основните медии все пак бяха налице. Делегатите и гостите на конгреса бяха известни хора. Начело на правителствената делегация бе първият вицепремиер, на президентската — шефът на президентската администрация, пристигнаха всички големи банкери без изключение, няколко военни с генералски чинове, директори на заводи и промишлени сдружения.

Откриването започна с руския химн, бе прочетено приветствието на президента, което се посрещна с бурни аплодисменти. Пръв взе думата Юрий Андреевич Потапов.

Турецки не откъсваше поглед от президиума на конгреса — хора, които до голяма степен решаваха съдбата на страната — и не можеше да си обясни защо те са тук, а не по затворническите нарове. Например Потапов. Умен и хладнокръвен мошеник, бандит, рушветчия, убиец, а на всичко отгоре дава съвети, учи те да живееш. Губернаторът на Ставрополския край Колесниченко, генералният директор на ССК Миша Мусолини, вицепремиерът, човек с бледо, ледено лице и непроницаем поглед, срещу когото Главна прокуратура бе завела дело

за милиони долари, отклонени от държавната хазна. Наистина, делото бе преустановено, но един ден щеше да дойде и час за разплата. Турецки знаеше и за десетки подобни случаи с министри и финансисти... Но какво от това?

Речта на господин Потапов бе кратка, но внушителна. Поставените пред партията задачи бяха просто грандиозни. В противовес на другите партии РПДР не претендираше за власт, макар на всички да бе известно, че който плаща, той поръчва музиката. А партията възнамеряваше да плаща много. Само за тази година се предвиждаше да изплати всички задължения по закъснелите работни заплати, петкратно увеличение на пенсиите, отпускане на кредити за реформа на армията, разширяване на частните земеделски стопанства, като за целта бъдат закупени малогабаритни селскостопански машини и така нататък...

Не бе много трудно да се досети, че ако партията не претендира за власт, значи сегашните структури я удовлетворяват. Изглежда, с времето държавните предприятия щяха да се обединят с частните корпорации и търговските фирми, които в края на краищата щяха да ги глътнат, а хора като Мусолини ще бъдат пълновластни господари на икономиката на страната.

От изказванията на първия вицепремиер, министри и финансисти Турецки разбра, че въпросът за създаването на партията е бил одобрен най-горе. Той стигна до малко утешителния извод: разбрало, че няма изход от задънената улица, в която само се напъха, правителството е започнало да се кланя на търговския и частния капитал, създаден по криминален път.

Делегатите преминаха към издигане на кандидатурите за председател на партията, а тъй като Турецки знаеше кой ще получи поста, стана и напусна залата.

Както става обикновено на подобни събития, във фойето се разхождаха всякакви хора, облечени по последна мода, сред тях имаше и млади и възрастни, жени и мъже. Но всички ги обединяваше едно — печатът на някаква тайнственост и самоувереност. Преди време опитни колеги обясниха на Турецки, че това са приближени на големите хора, с особен статус на едно или друго събрание и напълно официално проникват навсякъде, дори в Кремъл.

— Къде тук има нещо за пиене? — попита Турецки една дама.

Тя не отговори веднага, първо огледа мъжа от главата до петите и едва тогава благоволи да произнесе:

— Барът е долу.

— Благодаря, рожбо — леко я потупа по рамото Турецки.

В бара не беше празно. И тук имаше хора, които седяха, пиеха, хапваха.

— Чаша минерална вода и един коняк — поръча Александър, когато отиде на бара.

— Заповядайте.

Турецки извади портфейла си, но барманът го предупреди:

— Платено е.

— Благодаря...

Докато търсеше свободна маса, Александър видя позната побеляла грива на седнал с гръб към него мъж.

— Костя — позна го Турецки.

Константин Дмитриевич Меркулов чу гласа на приятеля си или почувства погледа му, но се обърна, видя Турецки и на лицето му цъфна добродушна усмивка. Меркулов не беше сам на масата, до него в строги черни костюми седяха Серьога Прошин-Левитан и Филимон Старчук-Стареца, Признати бандити, сега генерални директори на фирми.

— Костя — повтори Александър и седна на масата.

— Добре, добре... Ръкувай се с директорите.

— Привет, господа! — церемониално се поклони Турецки и когато чу отговора, погледна учудено Левитан. — Серьога, гласът ти се е възвърнал! И дори бас!

— Шаляпин — изкиска са Стареца.

— Оперираха ли те?

— В Щатите — уточни Левитан.

— Оплакват се от тебе — рече Меркулов.

— Защо? Нали уж нямат нищо общо...

— Пийни, Саша — посъветва го Меркулов.

Турецки моментално изпълни съвета и се обърна към останалите двама:

— Слушам ви, господа.

— Така няма да стане — рече Стареца и си наля коняк.

— За какво става дума, Филимон?

— Ние сме свои хора — намигна Стареца. — За някого, разбира се, съм господин, но за вас съм Признат бандит. Или не съм прав?

— Прав си — отговори Турецки.

— В затвора не си ме пращал, но Константин Дмитриевич го е правил преди доста време, и то неведнъж. Занимавал ли съм се някога с наркотици или оръжие?

— Не си. Което е вярно, вярно е — съгласи се Меркулов.

— А ми лепват и работи, за които не съм виновен!

— Нима лично на теб? — поинтересува се Турецки.

— Е, на фирмата. Не е ли едно и също?

— Фирмата е виновна и за други, по-значими неща, за които се полагат по-дълги присъди...

— Ти първо го докажи!

— Вече е доказано! А по въпроса за наркотиците и оръжието, твоите хора пропяха!

— Че при теб всеки ще пропее! Арестувани са незаконно!

— Левитан например не е закачан — кимна към Серьога Прошин Турецки. — Защото в неговия район няма подобни работи.

— Защо само в моя? — обиди се Левитан. — При нас всичко е ажур.

— Е, стига де — почука по масата Меркулов. — Александър Борисович, да отидем да се разтъпчем. — Да — поклати глава Меркулов, когато излязоха от бара. — Или нервите ти не са в ред, или караш открито, право в очите...

— Карам открито. И от самото начало... Костя, как се озова тук?

— Доскуча ми. — Меркулов се огледа, понижи глас: — Да се махнем по-далеч от греха. Не ми харесва тук, Саша.

— Ела да отидем в кръчмата. Такава кръчмичка съм намерил...
Чудо!

— Да вървим.

Както винаги, охраната се показва незабелязано, а Падерин учтиво отвори вратата на колата.

— Добре дошли, Константин Дмитриевич!

— Благодаря, Игор.

— Към кръчмата ли?

— Ще се пропиеш с него, Игор — въздъхна Меркулов и кимна към Турецки.

— Може — отговори сериозно Падерин. — След тази командировка ще си взема отпуска. Да се оправя.

Мазето наистина се оказа уютно, чисто и съвсем празно, ако не се брой собственикът.

— И кога успя да намериш това прекрасно място? — смая се Меркулов. — Ако не се лъжа, за втори ден си в този град?

— Колко му е — весело се обади Турецки. — Федя! Кана вино и домашно сирене!

Меркулов също изпи чаша от гъстото червено вино.

— Не вино, а амброзия — похвали го той. — Значи си минал в настъпление?

— Няма друг начин.

— Преди да тръгна, бях при секретаря на Съвета за сигурност.

— Мрачен и сериозен ли беше?

— Сериозен — да, мрачен — не. Държи се много уверено. Нещо повече, поиска оставката на вътрешния министър.

— От президента ли?

— Няма от кого друг. Но той не обича такива номера.

— Чух, че секретарят няма да се задържи много в кабинета си?

— Ти само си чул, а аз знам със сигурност. Не повече от два-три дни. А може и още днес да изхвърчи. Не се знае с кой крак ще стане президентът...

— По-точно какво ще му изпеят рано сутринта...

— Предупредили са го.

— Кой?

— Приятели.

— И какво?

— Вярва на президента.

— Да предположим, че оставката вече е факт. Аз какво да правя?

— Това, което си правеше. Изпълнявай задълженията си. Имаш достатъчно време, Саша. Докато дойде друг секретар, докато се ориентира в делата... Има време.

— Не съм сигурен. Новият секретар ще отмени пълномощията ми още първия ден.

И Александър разказа на Меркулов за речта на Потапов и за подозренията, които се породиха у него.

— Това трябваше да се очаква — не се учуди Меркулов. — Парите са в криминалните структури и те работят, трупат лихви както в нашите банки, така и в чужбина. Правителството също има доста средства, но те отиват за пенсии, стипендии, заплати, за армията и така нататък, може дълго да се изброява. Нищо чудно, че са решили да вземат парите от криминалните структури на всяка цена. Друг е въпросът дали ще стане...

— Няма да стане. Повечето от чиновниците вече са хващани на местопрестъплението, корупцията е достигнала небивали размери, а народът мълчи. Хората вече на никого и на нищо не вярват.

— Там е тя — усмихна се Меркулов. — Ако правителството угоди на армията, ако се вярва на думите на господин Потапов, че още през тази година народът ще бъде нахранен, то има шанс да се спаси Русия, но само в случай че се обединят държавните и криминалните средства. После ще започнат сблъсъци между Кръстника и правителството и ще спечели този, след когото ще тръгне армията.

— Прекалено е сложно — усмихна се Турецки. — Аз съм на друго мнение.

— И какво е то?

— Страната вече е криминализирана, властта е в ръцете на хора, които не знаят какво правят и се страхуват от едно — от нов Стенка Разин.

— Ами ако знаят?

— Ако знаят, ще трябва пак да се връщам в редовете на комунистите. Те поне заявяват открито, че Америка и Западът заедно с нашето собствено правителство правят от Русия своя суровинна база, а хората роби.

— Народът не е равнодушен, Саша. Той чака. Познавам не малко честни хора в правителството и в президентското обкръжение. Пък и самият президент не може да бъде упрекнат в корупция. А народът чака, защото не иска да получава водка с купони и да виси с часове на опашка за месо... Помниш ли времето, когато хората се биеха пред магазините и разграбваха всичко! Освен това именно комунистите научиха народа да бездейства, научиха го на мързел и пълна безотговорност. Престъпниците не се появиха от нищото, те бяха подготвени от десетките години безправие и страх.

— Аз нямам време за чакане — отговори сухо Турецки. — Трябва да залавям убийците.

— Ако има доказателства — залавяй ги. Никой не ти пречи.

— Ще ги хвана — рече Турецки.

— Това вече е мъжка приказка — усмихна се Меркулов. — Другото беше просто така, побъбрихме си, но политиката не е наша работа.

— Казваш, че имам достатъчно време?

— Напълно.

— Добре тогава — успокои се Турецки. — Ще работим.

— Обади се министърът на вътрешните работи...

— За Маркуша ли?

— Махнал го.

— Костя, на кого възложи да се заеме с Чирков?

— На старши следовател Федотова.

— Добре. Лиля няма да ни подведе.

— Защо реши да изпратиш Чирков в Москва?

— Чирков е престъпник и рушветчия.

— Има ли доказателства, че Чирков злоупотребява със служебното си положение и взема подкупи?

— Има. Според мен те просто решиха да го предадат. Щом лично краевият прокурор започна да го топи... Даде показания срещу него. А и подполковник Сизов потвърди. Чирков е вземал подкупи, за да си мълчи.

— Какво представлява този Сизов?

— За неговите показания ще ти докладвам малко по-късно. Да кажем, в моето ранчо.

— Вече и с ранчо ли се сдоби?

— Костя, ще видиш и ще разбереш!

— Как я карат Грязнов и неговите луди глави? — поинтересува се Меркулов.

— Хванаха Гришчук, той вече е на оня свят, доставиха Сизов, а вчера ми доложиха за пет трупа в Татарка.

— Тяхна работа ли са?

— Засега не знам.

— А кои са убитите?

— Бандити.

— Да, май ще дойда в ранчото ти — реши Меркулов след кратък размисъл.

— Най-добре днес вечерта.

— Саша, криеш нещо от мен...

— В никакъв случай! — усмихна се Турецки. — Ще видиш и ще разбереш — почуди се малко и допълни: — Разбира се, ако някоя черна котка не ти мине път...

Следобед работата на конгреса продължи само два часа — от четири до шест. Изказаха се няколко директори на предприятия и единият от тях, от Самара, едва не развали всичко. Той каза, че конгресът и създаването на партията може да имат огромно значение за излизане от задънената улица, но лично той изобщо не разбирал по какъв начин и при какви условия неговото предприятие ще влезе в корпорация „Волга“, за чиито връзки с криминалните структури знае целият град. Нали правителството дължи на предприятието му стотици милиони рубли, а са произвели продукция за няколко милиарда. Излиза, че секретното предприятие от отбранителната промишленост е попаднало под влияние на хора от престъпния свят.

В залата се разнесе лек ропот. Господин Потапов спаси положението, като заяви, че влизането на предприятия от отбранителния комплекс ще се обсъжда на правителствено равнище, а за връзките на корпорация „Волга“ с криминалните структури не бил чувал нищо. Накрая строго предупреди, че човек трябва добре да си помисли, преди да направи подобно заявление.

На трибуната се качи друг оратор, според когото новата партия единствена може да реши наболелите проблеми. Не го слушаха внимателно. Думите на самарския директор за участието в конгреса на криминални структури живо засегна мнозина от присъстващите. И като се вглеждаше в лицата на делегатите и слушаше доброжелателните изказвания по адрес на директора, Турецки си спомни как Алексей Петрович Кротов му казваше, че не във всички фирми са се намърдали бандити.

След края на заседанието делегатите излязоха навън, където в огромни шатри бе приготвена вечеря. Дългите маси, покрити с белоснежни покривки, се огъваха под тежестта на разнообразни ястия — плодове на Ставрополския край. Турецки сложи в чинията си есетра, зелена салата и наля голяма чаша вино.

Заобиколен от журналисти, в шатрата влезе председателят на партията Станислав Станиславович Акимов. Той се усмихваше сдържано отговаряше кратко на въпросите. Като видя застаналия встрани Турецки, му махна с ръка.

— Достатъчно, господа — обърна се той към кореспондентите.
— Гладен съм. И вас каня, не се притеснявайте, черпете се.

— Честито, Станислав Станиславович — поздравя го Турецки, когато Акимов дойде при него.

— Благодаря, Александър Борисович. Какви са впечатленията ви от конгреса?

— Още не е завършил — уклончиво отговори Александър.

— Утре ще разделим делегатите по работни групи, да подготвят заключителните решения и всеки да си ходи. Да се захваща с работа. Присъствахте ли на заседанието?

— Имах честта.

— И какво ще кажете за думите на самарския директор?

— Хубава реч.

— Според мен малко попрекали с „Волга“.

— Значи са прекалили и всички жители на Самара — усмихна се Турецки.

— Да беше само Самара... Целият народ говори за корупцията и криминализацията!

— Значи трябва да се вслушате в гласа на народа... Докато не е станало късно.

— Ако наистина е така, трябва да вземем мерки, нали затова е създадена партията.

— Когато се борехте за демокрация, представяхте ли си, че в Русия тя ще приеме толкова уродливи форми? — попита Турецки.

— Не — призна си Акимов. — Но това вече е минало и сега ще полага всички усилия, за да създам истинско демократично общество.

— По пътя ви ще възникнат големи трудности.

— Ще се постарая да се справя.

— Искрено ви желая успех, Станислав Станиславович. Не виждам с вас София Андреевна — смени темата Турецки.

— Трябва да е тук някъде. А вие май сте хвърлили око на Соня, уважаеми господин Турецки!

— Твърде опасно е да се сближиш повече с жена като София Андреевна.

— Защо?

— Ще попаднеш веднъж завинаги в мрежата! — разсмя се Турецки.

— Искате ли да се запознаете по-отблизо с първия вицепремиер?

— Не.

— Странен човек сте, Александър Борисович — замислено рече Акимов.

— Късно е да се променям.

Турецки се раздели с председателя на новата партия, поразходите наоколо, като се надяваше да срещне Соня, но не я намери, затова пък видя Кротов и Слава Грязнов в компанията на важни на вид мъже. Той се направи, че не вижда приятелите си, искаше да ги отмине незабелязано, но Грязнов го спря:

— Александър Борисович, заповядай при нас!

С някои от присъстващите — повечето от които банкери — Турецки се познаваше не само по име, затова поздрави всички заедно.

— Кандърдисват ме — кимна към банкерите Слава. — Обещават ми много.

— За какво? — попита Турецки.

— Да работя при тях.

— Ако ти обещават много, защо не се съ согласиш?

— Жал ми е за свободата.

— Тогава мисли!

— Александър Борисович, не искате ли да прекарате вечерта с нас? — обърна се към Турецки един от мъжете.

— Къде?

— На много интересно място. Особено за вас.

— Като е особено интересно за мен, тогава се досещам що за място е. Мисля, че домакините няма да са много очаровани да ме видят, затова ще откажа. Благодаря.

Турецки махна с ръка и продължи нататък.

Преди да излезе от шатрата, към него тръгна подполковник Падерин.

— Константин Дмитриевич ви търсеше.

— Къде е той?

— В бара. Скоро ще излезе. Обещали сте да му покажете ранчото си, правилно ли съм разбрал?

— Време е да тръгваме — погледна часовника си Александър. — Ще ви чакам в колата.

Домът на Назар Данилич се намираше в покрайнините на Кисловодск и като гледаше тесните улички, Меркулов мърмореше:

— Къде си се скрил! Тук като нищо могат да те гръмнат. На кого е къщата?

— На губернаторския тъст.

— Виждаш ли...

— Човекът е страхотен! Не е като зетя. Благославя го на лягане и на ставане!

— За разлика от теб губернаторът мисли — все още сърдито, но вече не толкова разгорещено отвърна Меркулов. — Как се казва?

— Данилич. Чист казак!

След като пристигнаха, Турецки побърза да отиде в хола, като нареди предварително на охраната да донесе програмата за телевизията. Имаше някакво развлекателно предаване и мъжете се спогледаха с недоумение. Меркулов чакаше търпеливо, защото знаеше, че Турецки няма да го покани просто така да гледа телевизия.

Появи се емблемата на местната телевизионна станция и на екрана се показаха кметът на града Головачов и Супрун, седнали на кръгла маса. Водещият на програмата обяви, че е настъпил часът на кмета, както всеки четвъртък, но днес гостът в студиото е Фьодор Степанович Супрун. Журналистът обеща на зрителите интересен разговор и изрази надежда, че Фьодор Степанович ще разкаже откровено за отвличането си, което отдавна тревожи целия край.

Фьодор Степанович не се изложи. Цялата история със задържането и временното пребиваване във вилата на губернатора край Минералните бани получи гласност. Водещият се оказа разтропано и умно момче.

— Не мислите ли, Фьодор Степанович, че отвличането ви е свързано с губернатора?

— Мога само да повторя това, което вече казах. Закараха ме на вилата извън града, като преди това ми биха

приспивателно.

— Не смятате ли, че отвличането ви е дело на хората, извършили убийствата на кандидатите за поста губернатор?

— Умният и сам ще се досети, а за глупците е безполезно да казвам — усмихна се Супрун.

— Павел Андреевич — обърна се към Голованов водещият, — противопоставянето между вас и губернатора Колесниченко продължава вече две години. Това не са ли брънки от една верига?

— Без съмнение — отвърна кметът. — В ход е добре обмислена операция за физическото унищожаване на хора, способни да отстояват идеи, противоречащи на възгледите на губернатора за развитието на края. Очевидна е и бавна, но упорита дейност към опорочаване на местните ръководители. Впрочем аз се интересувам не толкова от личността на губернатора, колкото от силите, стоящи зад него.

— И що за сили са това?

— Вече неведнъж съм говорил за корумпираността на нашите правозащитни органи. Вижте, не е разкрито нито едно убийство. Нещо повече, прави се всичко възможно, за да се скрият следите. Безследно изчезват свидетели. Наскоро в предварителния арест на милицията бе удушен прапорщик Гришчук, участвал в отвличането на Фьодор Степанович Супрун. А като става дума за непосредствените изпълнители на убийствата, то те са свързани с престъпните организации.

— Излиза, че правозащитните органи са свързани с криминалния свят?

— Никога не съм крил това. Но и никога не съм го твърдял за всички служители без изключение. Повечето от работещите в милицията и прокуратурата са честни хора. Доказва го работата им.

— „Имате предвид разследването, с което се занимава старши следователят по особено важни дела Александър Турецки?

— «Имам предвид десетките служители на правозащитните органи, които работят за разкриване на убийствата и по разследване на икономическите престъпления в нашия край. Турецки дори да е гений, нищо няма да направи, ако е сам.

— Имаме още няколко минути до края на предаването. Чуйте краткото интервю, което успяхме да вземем от старши следователя от Главна прокуратура Александър Борисович Турецки.»

На екрана се появи хотелът и застаналият на мраморните стъпала Турецки, заобиколен от охраната. Към него тича журналист, когото Игор Падерин ловко пресреща.

— Пусни го, Игор — казва Турецки. — Слушам ви.

— Телевизионна програма «Часът на кмета». Аз съм водещият Нилов. Александър Борисович, как върви разследването на политическите убийства?

— Малко по малко.

— Подполковник Сизов арестуван ли е?

— Подполковник Сизов е арестуван и дава показания. — „За убийството на Гришчук ли?

— Откъде черпите информацията?

— Имаме свои канали. Но моля ви, Александър Борисович, отговорете на въпроса ми.

— Не само за убийството на Гришчук.

— В Ставрополски край са арестувани няколко от големите местни ръководители и президентът на банка «Грот». Какво може да ни кажете за това?

— Нищо. А за ареста на директора на банката научавам от вас.

— Благодаря ви.“

На екрана отново се появи водещият, Головачов и Супрун.

— В днешния ни разговор участваха кметът на града Павел Андреевич Головачов и кандидатът за губернатор Фьодор Степанович Супрун. Водещ Владимир Нилов.

Предаването завърши с кадри от митинга на площада на някакво градче. На трибуната стоеше усмихнатият Супрун. Като фон звучеше песента „Вставай, страна огромная“.

— Смело момче е този Нилов — одобри Турецки. — Какво ще кажеш, Костя?

Меркулов не отговори.

— Сега я загази зетят! Ще види едно губернаторстване! — раздаде се възмутеният глас на домакина. — Ще стяга торбата със сухарите, да го вземат мътните!

— Домакинът — прошепна на Меркулов Турецки. — Назар Данилич.

— А пък аз, момчета, ви напалих банята. Както поръчахте... Охо, ние имаме нови гости! — видя Меркулов старецът. — Назар Данилич.

— Константин Дмитриевич.

— Изглежда си голям началник. По-горе от Саша! Коя година караш?

— Отивам към шестдесетте...

— Млад си... Аз навърших седемдесет, че и ги минавам. Ще се понапарим след младите...

— Аз не съм за баня — усмихна се Меркулов и поглади гърдите си отляво.

Но никой не успя да се напари. Пристигна кола, изпратена от шефа на президентската администрация и куриерът връчи на Турецки писмена молба да отиде във вилата, където бе отседнал човекът на президента. Саша погледна въпросително заместник-прокурора на Русия.

— Заминавай — рече Меркулов. — Тъкмо и мен ще оставиш в хотела. Извинете — обърна се той към куриера и дръпна Александър настрана. — Ти май каза, че имаш някакви документи?

— Момчетата ги подготвиха. Сбито, кратко и ясно.

— След разговора със Сергей Владимирович се отбий при мен. Ще имам ли време да ги прочета?

— Зависи колко ще разговаряме.

— Документите в един екземпляр ли са?

— В три.

— Дай един екземпляр на Сергей. А аз ще му звънна.

— Да не мислиш, че ще ги даде на президента?

— Ако не той, друг ще го направи. Ако президентът научи, че е скрил информация от него, мястото му бързо ще изстине.

— Добре — съгласи се Турецки.

Началникът на президентската администрация посрещна Турецки със сдържана усмивка.

— Гледах предаването — веднага започна той. — Сега искам да чуя вас. Надявам се да бъдете откровен.

— Не ви обещавам пълна откровеност, Сергей Владимирович — отговори Турецки и като забеляза недоумението върху лицето на събеседника си, добави: — И не защото не ви вярвам, а само защото липсват доказателства, че в убийствата са замесени високи длъжностни лица. Но се надявам скоро да се появят.

— Доказателства ли? — вдигна вежди Сергей Владимирович. — Значи имате налице някаква предварителна информация?

— И то не каква да е, а доста сериозна, но засега недостатъчна за привличане под наказателна отговорност и за арест.

— За арест — повтори шефът на администрацията. — Толкова далеч ли сте стигнали?

— В течение ли сте на събитията в Ставрополския край?

— Зависи на кои събития. Както виждате, пристигнах на конгреса — пак някак учудено вдигна вежди събеседникът, явно не очакваше такава смелост от следователя.

— Говоря за следствените дела — уточни Турецки.

— Ако става дума за тях, от предаването ми се изясниха малко неща, но симптомите са много сериозни. Точно затова ви обезпокоих. Моля да ме извините.

— Какви извинения — викна Александър. — Готов съм да стоя с вас цяла нощ, само и само да има полза.

— Слушам ви, Александър Борисович — рече Сергей Владимирович и взе горещото кафе. — Сигурно искате нещо по-силно?

— И вие ли знаете? — усмихна се Турецки. — Не, няма нужда от по-силно. Но кафето ще го изпия с удоволствие... И тъй, имаме четири убийства. Преди повече от три години с граната е взривен губернаторът Погаляев. Делото беше прекратено, но аз възобнових следствието. За по-малко от два месеца са убити кандидатите за

губернатор Василиев, Скачко и Приходко. Разследването е вървяло вяло, нещо повече, насочено е в грешна посока. Изпратих в Москва старши прокурора от нашето следствено управление, който отговаря за Ставрополския край. Срещу него се води следствие. От думите на кмета Головачов знаете за изчезването на свидетелите и убийството на прапорщик Гришчук...

— Не разбрах какви са тези свидетели?

— Хората, отвлекли Фьодор Степанович Супрун. Той би могъл лесно да ги разпознае. Благодарение на следствените действия разполагам и със запис от разговорите на висши длъжностни лица с Признати бандити...

— Тогава защо се бавите с ареста им?

— Първо, както ви казах, събирам липсващите доказателства. Второ, Признатите бандити вече са почтени господа. И трето, вече неведнъж съм арестувал отговорни длъжностни лица, но те отново са на свобода и заемат не по-маловажни постове.

— Нима аудиозаписът и видеозаписът не са доказателство?

— Най-неопрровержимото доказателство е залавянето на местопрестъплението.

— Като говорите за отговорни длъжностни лица, ръководството на Ставрополския край ли имате предвид? — попита Сергей Владимирович.

— Засега записите свидетелстват само за вината на някои от тях.

— Какво означава „засега“?

— Разбирайте го в прекия смисъл — отговори Турецки.

— Защо сте посетили преди отпътуването си Юрий Андреевич?

— Заради статията в един вестник.

— Журналистите сега пишат каквото им падне! Ако и за мен се появи подобна статия, също ли ще дойдете?

— Но вие не сте лежали в затвора, Сергей Владимирович! — усмихна се широко Турецки. — И между другото, за първи път посещавате благодатния Ставрополски край, а Юрий Андреевич е идвал тук безброй пъти!

— Всички старши следователи ли са толкова нахакани? — на свой ред се усмихна шефът на администрацията.

— За съжаление, не всички.

— Да се върнем на Признатите бандити... И много ли са тук?

— Мога да ги изброя.

— Ако обичате.

— Серьога Прошин, Левитан, директор на фирма „Аист“, която влиза в орбитата на всеизвестната ССК, Филимон Старчук, по прякор Стареца, ръководи търговско-промишлена корпорация в Изобилное, генералният директор на ССК Михаил Юсин, известен като Мусолини, той е и кандидат за губернатор, и най-сетне вашият съсед Григорий Василиевич Архипов, Кръстника — главата на всички мафиотски структури в Русия.

— Моят съсед? — ококори се Сергей Владимирович.

— Вилата му е на сто метра от вашата.

— Вашето отношение към конгреса на РПДР?

— Отрицателно.

— Ако може по-подробно...

— За по-подробно и нощта няма да ни стигне — усмихна се Турецки. — В Ставрополския край работи следствено-оперативна група „Пантера“...

— Един от нейните ръководители сте вие — вметна Сергей Владимирович.

— ... която е установила следното: Ставрополският край е избран да стане полигон за по-нататъшно разгръщане на криминалните структури във всички региони на страната. Точно затова е създадено акционерно дружество „Ставрополски стокотпроизводителен комбинат“ с филиали във всички големи градове, в това число и в Москва. Второ. Под прикритието на ССК се извършват престъпления, свързани с търговия на оръжие, идващо от Чечня и складовете на армията, с разпространяването на наркотици на територията на Русия. Трето. През търговска банка „Грог“ и не без съдействието на московски търговски банки са изпрани и прехвърлени в чужбина стотици милиони щатски долари. Четвърто. Корумпираността на местните чиновници е достигнала застрашителни размери, което заплашва устоите на държавата.

— И всичко това е подкрепено с доказателства? — попита Сергей Владимирович след продължително мълчание.

— В следственото дело са събрани доста доказателства. Докладът за резултатите от следствието, подписан от мен и полковник Попов, е изпратен на главния прокурор.

— Ето защо е пристигнал Константин Дмитриевич!

— Вероятно — повдигна рамене Турецки.

— Документите са си документи, но аз се интересувам от личностите.

— Кой по-конкретно?

— Например този... Как му беше името? Мусолини!

— Той беше в президиума заедно с вас.

— Браво! — учуди се Сергей Владимирович. — Доколкото си спомням, кметът говореше за честните служители на правозащитните органи. И според него повечето били такива.

— Без местните сътрудници „Пантера“ нямаше да се справи така бързо с поставените задачи.

— А Мусолини седи в президиума!

— Ако не се лъжа, вие сте били икономически директор?

— Да, навремето ръководех област...

— Помните ли стария Фунт от „Златният телец“?

— Спомням си го...

— Ние сме арестували десетки души, но това са все хора като Фунт, които доброволно излежават присъдата вместо Мусолини, Фараона, Левитан и другите босове на престъпния свят. И повярвайте, в затвора си живеят доста добре. Естествено, не в отделна килия, с компютър, телефон, ресторантско меню, както е бил Кръстника, но не ходят да секат дърва, не ядат затворническите буламачи, а най-главното — излизат на свобода след две-три години, макар да са получили максимална присъда. Системата е съвършена, а освен това е пълно с желаещи, защото след това със „заплатата“, отпусната от бандитската каса, могат да си живеят царски.

— Значи зад гърба ми ще продължава да има хора като Мусолини? — пошегува се Сергей Владимирович.

Турецки искаше да подхвърли, че те отдавна са, но каза друго:

— Да, докато се издават укази за борба с престъпността, които на практика не действат.

— Какви мерки можете да предложите? Разстрел ли? Вече го пробвахме, И ето къде сме сега!

— При Сталин, през петдесет и първа ги разстрелваха. И оттогава чак до осемдесетте години не сме и чували за бандитски групировки.

— Живеем в друго време.

— Разбира се — усмихна се Турецки.

— И все пак бих искал да чуя защо се отнасяте така отрицателно към създаването на партията. Аз разговарях с някои от ръководителите на предприятия и те ми направиха добро впечатление. Нима всички са корумпирани, крадци и престъпници?

— Не съм казвал нищо подобно — възрази Турецки. — Убеден съм, че сте говорили с наистина честни ръководители, защото крадците и престъпниците няма да започнат да обсъждат с вас проблемите на страната. Те отдавна са обсъдили всичко с доктор Гоша.

— Кой е той?

— Известният учен и специалист, докторът на икономическите науки Георгий Гагарински.

— Чел съм статиите му в икономическите списания и лично го познавам.

— И какво мислите за него?

— Той е един от най-добрите умове в областта на икономиката. Това е не само мое мнение, но и на много специалисти в сферата на икономиката.

— Георгий Гагарински е мозъкът на всички престъпни синдикати в Русия и живее в съседната вила, заедно с Кръстника. Мога да изброя десетки не по-малко известни икономисти от Георгий Гагарински, които никой не иска да слуша. Наистина те не живеят с Кръстника.

Сергей Владимирович помълча.

— Картинката хич не ми харесва — каза той тихо.

— Страх се да бъда откровен с вас, Сергей Владимирович — рече Турецки. — Естествено, според възможностите си.

— Благодаря...

— Ще разрешите ли един въпрос?

— Питайте.

— Имате много помощници, експерти по различни въпроси... Нима са по-глупави от директора на военния завод в Самара?

— Директорът от Самара бе един от първите, които дойдоха при мен — отговори началникът на президентската администрация. И като помълча, добави: — А моите помощници и тези на президента не са по-глупави от онзи директор, повярвайте.

— Благодаря ви — подаде ръка на събеседника си Турецки и извади от куфарчето папка с грифа на Главна прокуратура. — Тук са само пет страници. В доклада много сбито, но с всички необходими цифри, е изложена същността на работата, извършена от група „Пантера“. Моля да я предадете на президента.

— Президентът ще я прочете — отговори Сергей Владимирович и пое документите. — Обещавам ви твърдо.

— В такъв случай лека нощ — усмихна се Александър.

— Надявам се, че тук се намират и материалите за убийствата? — попита Сергей Владимирович.

— Не. Само документите по ССК и филиалите му.

— Добре, останалото ще предам устно.

— Няма смисъл — отговори Турецки.

Сергей Владимирович дълго гледа в очите събеседника си, после му подаде ръка.

— Желая ви успех, Александър Борисович.

Когато Турецки влезе в хотелската стая, Меркулов се надигна от дивана и кимна към бутилката „Абсолют“ на масата.

— Наливай!

— И на теб ли? — учуди се Александър.

— И на мен!

— Виждам някогашния Костя! Същия, при когото отидох на стаж — каза весело Турецки и отвори бутилката.

— Как е твоят стажант, моето протеже?

— Нямам думи. Морска пехота, черен пояс, латински и характер, не ти е работа! Отказа да дойде тук...

— Значи ми е направил услуга... — усмихна се доволно Меркулов.

— Освен това е от Степное!

— Не съм знаел, че е учил латински, но прочетох, че е роден казак. Затова го изпратих... Докладвай.

Турецки разказа много кратко за срещата с началника на президентската администрация и отбеляза, че Сергей Владимирович му е направил нелошо впечатление.

— Щом е обещал, президентът ще я прочете. Сергей Владимирович си държи на думата... — Меркулов потупа книжката. —

Утре сутринта заминавам за Ставропол. Позвъни на когото трябва, нека да приготвят материалите.

— Глеб Глебович ще свърши всичко. Той е в моята стая.

— А сега върви в двеста и девета. Алексей Петрович те чака...

Александър Борисович очакваше от Кроткия какво ли не, всякаква откачена постъпка, но това, което видя, го смая. На масата в стаята седеше самият старши лейтенант Сидорчук.

— Здравейте, Александър Борисович. Полковник Николай Седих — представи се „Сидорчук“ и се надигна от мястото си.

— Добър вечер... — не можа да отговори веднага Турецки, огледа масата и се усмихна. — Добре сте се наредили.

— Почиваме си след работа — обясни Кроткия.

— И каква беше тя?

— Такава, че е грехота да не се полее — намигна Кроткия. — Имаш още една неочаквана среща...

— Аз, разбира се, ще пия и само за първата изненада, но имам желание да науча и втората.

— Не го измъчвай, Альоша — помоли Николай. — А и времето лети...

— Доктор Гоша е на ваше разположение, Александър Борисович — поклони се Кроткия.

— Не вярвам, момчета... — пророни Турецки, оглеждайки събеседниците си. — И къде е сега?

— На сигурно място.

— При момчетата на Грязнов — смили над Турецки Николай.

— Е... сега вече съм спокоен.

— Предаването изигра своята важна роля — рече Кроткия. — Не говоря за твоето италианско интервю.

— Защо пък италианско? — учуди се Турецки.

— Само италианските детективи дават интервюта или пред хотел, или на излизане от съдебната зала. Във всеки трилър го има.

— Може би ще ми разкажете...

— Давай, Николай — каза Кроткия.

— Няма смисъл да обяснявам кой съм, нали? — попита Седих.

— Очаквах да ми дадете знак, а когато получих касетата, всичко ми стана ясно. И освен това никога не съм забравял думите на директора на ФСС за секретния агент.

— Не сте ли използвали касетата?

— Чаках.

— Ето че дочакахте. — Полковникът извади от джоба на самото си малък целофанов пакет. — Тук ще намерите липсващия материал.

От разказа на Николай Седих излизаше, че всичко е станало много просто. Грязнов и Кроткия неслучайно са били в компанията на bankerите. По-късно се преместили във вилата на Кръстника, където гледали телевизионното предаване. Кръстника възприел предаването спокойно, дори прекалено, но изопнатите лица на bankerите представлявали доста любопитна гледка, особено след интервюто със старши следователя. Не се развълнували особено от въпросите, свързани със ССК. Били свикнали с подобни истории и знаели как да осигурят безопасността си, но за мокрите си сделки е можело да изгърмят. Най-неочаквано поведението на доктора на икономическите науки Георгий Гагарински се променило. Видимо пребледнял, станал и излязъл.

— Останалото бе въпрос на техника — усмихна се полковникът.

— Кротов, Грязнов... Та те са се издали! — развълнува се Турецки.

— Не, стояха, пиеха и хапваха заедно с Кръстника.

— Значи всичко е било предварително замислено?

— Решението да арестуваме Доктора дойде внезапно. Но все пак успяхме да се споразумеем.

— Значи и вие си стояхте там и си пийвахте?

— За мен добрата компания е много важна — усмихна се полковникът. — Да кажем, че имахме възможност да се видим. И двамата много добре разбирахме как стоят нещата. Нали някога съм бил подчинен на Алексей Петрович.

— Не ми се вярва, че Доктора се е предал само с уговорки — каза уверено Турецки.

— Нямахме избор.

— Това вече е нещо друго!

— Не се съпротивлява дълго. Учените са странни хора... Вероятно неочаквано разбра къде е попаднал. Кой знае? Всичко е възможно. Не е ли така?

— Може би — съгласи се Турецки.

— Сигурно. Кръстника има добра охрана. Би ми било невъзможно да изляза от вилата. Доктора ме изведе.

— Значи охраната знае за изчезването ви?

— Какво говорите! Доктора съумя да направи така, че никой нищо да не забележи.

— Много сте рискували, когато сте участвали в отвличането на Супрун — отбеляза Александър след кратко мълчание.

— В противен случай щеше да има четвърти труп.

— Можете и да не ми отговаряте, но бихте ли ми обяснили защо Кръстника ви покани?

— С удоволствие — отговори спокойно Седих. — Но не ми се обяснява.

— Тогава недей.

— Мога само да подсказам. Всички хора са смъртни, в това число и вие, Александър Борисович.

— Отлично обяснение!

— След четирийсет минути излитаме за Москва — обяви полковникът, като погледна часовника си.

— Кои? — Турецки застана нащрек.

— Аз и Георгий Гагарински.

— Искаше ми се да поговоря с него...

— Ще имате такава възможност, когато се върнете в Москва. И после това, с което разполагате — той удари по пакета, — няма да го чуете. Най-вероятно изобщо няма да го чуете. Доктора е умен човек, но и неговата глава се пообърка. — Полковникът пак удари по касетите. — Време е да се сбогуваме.

— Колата ми е пред входа.

— Благодаря — отвърна полковникът с едва доловима ирония. — Няма смисъл да ни изпращате.

— М-да — рече Турецки, когато останаха двамата. — Умно момче имаш за помощник, Алексей Петрович...

— На вилата на Кръстника беше София Андреевна — каза Кроткия.

— С господин Акимов...

— Не го видях.

Като разбра, че Кроткия няма настроение да продължи разговора, Турецки му пожела лека нощ и излезе от стаята.

Щом се върна в къщата на тъста, Турецки се затвори в стаята си и до два часа през нощта гледа и слуша записите на касетите. Да, полковник Седих здравата е поработил. Старши следователят по особено важни дела Турецки получи солидни основания, за да подведе под отговорност ръководителите на правозащитните органи и губернатора на Ставрополския край. Имаше улики и срещу лицата, директно замесени в убийствата.

2.

Сутринта на заседанието на конгреса местата на първия вицепремиер, шефа на президентската администрация и на министрите останаха празни. Из залата упорито плъзна слуха, че са отлетели за столицата. Отсъствието на bankerите също се набиваше на очи. Заседанието се водеше от председателя на РПДР Станислав Станиславович Акимов. Делегатите насочиха въпросите си към него. Но и самият председател бе в пълно неведение и затова се обърна за помощ към Юрий Андреевич Потапов.

Потапов съобщи, че ръководните служители наистина са отлетели за столицата, но заминаването им няма нищо общо с вчерашното телевизионно предаване. Още преди седмици било ясно, че те не могат да отсъстват от Москва повече от един ден.

Залата зашумя. Акимов получи малка бележка, която прочете високо, след като строго почука с чукчето по медната дъсчица.

— Минута внимание, господа! Постъпи следното съобщение: „Уважаеми господин председателю! В залата присъства старши следователят от Главна прокуратура Александър Турецки. Той може да внесе яснота в спорния въпрос.“ Подписът не се чете. И тъй, господа, да дадем ли думата на следователя Турецки?

В залата се разнесе ръкопляскане, някои от делегатите дори затропаха с крака.

— Предлагам за гласуване! — извика Акимов. — Кой е съгласен да дадем думата на господин Турецки? Има ли против? Мнозинството подкрепя предложението! Къде сте, Александър Борисович?! Заповядайте на трибуната!

Ако в този момент Потапов бе край председателя, щеше да вземе мерки да предотврати изказването на следователя, но миг преди това при него дойде млад мъж, прошепна му нещо и съветникът на президента забърза към изхода. Наистина, в президиума беше и губернаторът Колесниченко, но той бе доста далеч от Акимов. Освен това вниманието му беше приковано върху Юрий Андреевич, който в момента разговаряше с началника на охраната на Кръстника.

Ах, ти, Кротов! — помисли без злоба Турецки, стана от мястото си и тръгна към трибуната. — Направи ми услуга.

Александър огледа делегатите в залата. Повечето бяха замрели в напрегнато очакване, някои изглеждаха равнодушни, а мнозина го гледаха откровено злобно.

— За разлика от господин Потапов аз не знам какви са били плановете на ръководните лица. Но подозирам, че те разполагат с много по-подробна информация, отколкото стана известно в предаването, излъчено снощи по телевизията — започна Турецки. — Радвам се, че повечето от вас се съгласиха да ме изслушат. Повярвайте ми, това обстоятелство ми дава допълнително сили, за да доведе докрай работата, с която съм се заел. За съжаление в момента не мога да ви кажа нищо повече.

Когато се връщаше на мястото си, Турецки видя Слава Грязнов, вдигнал до ухото мобилния телефон, улови погледа му, разбра всичко и излезе бързо във фоайето. Веднага се появи и Грязнов.

— Обади се Голованов — съобщи той. — Във вилата на Кръстника става нещо.

— Сякаш не знаеш какво — усмихна се Александър. — Нали твоите момчета арестуваха Доктора Гоша?

— Моите — засия Грязнов. — Кроткия заповяда да мълча... Затова се изказах така неясно.

— Кротов ли изпрати бележката?

— Той. Браво на него!

— Заслужава поздравления — отговори Турецки след кратък размисъл. — И какво е решил Голованов?

— Чака указания от мен — рече Слава. — А аз от теб.

— Вчера забеляза ли жената? — попита Саша.

— София Андреевна ли? На такава жена само слепец няма да обърне внимание! Бива си я Маша, ама не е наша!

— А чия е? — поинтересува се Александър, стараеше се да бъде равнодушен.

— Тръгна си с Кръстника — подсмихна се Слава, погледна приятеля си и промени тона. — Красива жена е София Андреевна...

— Да тръгваме — отсеке следователят.

Колесниченко не издържа и напусна президиума. Потапов изглеждаше спокоен, но често си дърпаше от цигарата, което издаваше

вълнението му.

— Доктора и старши лейтенант Сидорчук са в Москва — каза Юрий Андреевич в отговор на въпросителния поглед на губернатора и погледна часовника си. — Сега вероятно е в кабинета на директора на ФСС. Излетял е със специален самолет от военното летище.

— Това е краят — пророни тихо Колесниченко.

— Ще видим — отвърна съветникът на президента. — Но положението е сериозно. Какво вдигат врява там?

— Турецки ги разбуни. Просвети неграмотните, че високите гости са отлетели за Москва именно заради телевизионното предаване. А и освен това...

— Николай Михайлович, не го усуквай...

— Разполагали, както се изрази Турецки, с по-подробна информация.

— Кой му даде думата?

— Председателят.

— Идиот — изсъска Потапов и се вслушва в шума от залата. — Да вървим. Трябва да ги успокоим.

— Има ли смисъл? — измърмори Колесниченко и веднага млъкна, забелязал студения поглед на Юрий Андреевич.

— Все още не са ни притиснали до стената — озъби се Потапов, погледна обезкуражения губернатор и се усмихна. — Стегни се, Николай Михайлович. Това още не е краят...

Седнал в дълбок фотьойл, Кръстника поред оглеждаше хората си — Майстора, Гарвана, Фараона, Шамана, Борсука и Миша Мусолини, наседали около него в полукръг. Той ги извика веднага след като научи за изчезването на Доктора и Сидорчук. Нямахте кого да обвинява за случилото се, освен себе си. Прибра старши лейтенанта, макар че някои от хората му — Борсука и Мусолини — бяха против. Но Кръстника уважаваше професионалистите, а по цял свят убийци като Сидорчук се броят на пръсти. И мафиотският бос основателно смяташе, че старши лейтенантът ще му потрѣбва. А сега мислеше как да разпредели наказанията, че да не засегне хората си и да не падне в очите им.

— Вижте какво, братя — каза той, — първо ще послушам вас. Бездруго всичко е ясно. Кой ще започне пръв?

— Шамана или Фараона — обади се Борсука. — Те са по-образовани...

— Хайде, Шамане — заповяда Кръстника.

Речта на Шамана напълно обърка останалите, започна на английски, после мина на френски, вметна няколко думи на немски и накрая огледа снизходително приятелите си.

— Преведи — настоя Борсука. — Какви ги издрънка...

— Казах, че моят живот основно минава на Запад, а там на деловите хора не им пука дали я има някаква партия или не, само работата да върви — преведе Шамана. — И аз лично съм съгласен с тях.

Той засегна най-важния въпрос и всички го разбраха, но не бързаха да излязат със собствено мнение.

— Фараоне, ти какво ще кажеш?

— Съгласен съм с Шамана. Мога да повтора същото на арабски — усмихна се Фараона.

— Ами ти, Майсторе? — обърна се към побелелия мъж Кръстника.

— В Москва и Питер могат и да не разберат защо беше цялата тая дандания.

— Не разбрах — рече Кръстника.

— На тях не им е нужна партия! — кимна към Шамана и Фараона Майстора. — А какво казваше Доктора: крайната цел е властта и партията... Това е... Как беше? Най-краткият път към властта! Горест няма да го разберат, нито в Москва, нито в Питер.

Гарвана си замълча, затова пък Борсука дръпна цяла реч.

— Тия ходят по чужбина, на запад и на изток — кимна към Шамана и Фараона. — Ядат и пият със златни прибори и чукат вносни мадами. А аз трябва да давам обяснения!

Компанията зашумя. Дори Кръстника се усмихна накриво.

— Какво искаш да кажеш? — попита той.

— Как какво?! Те там подписват нещо, а тук хвърчат глави! За една седмица двеста трупа! В Татарка вчера погребяха четирима.

— Говори по въпроса! — най-накрая го прекъсна Кръстника.

— По въпроса — Мусолини беше прав! Главата трябва да се премахне, Турецки. Ще повикат, ще пошумят и ще се успокоят. Какви хора сме ликвидирали и ни се е разминавало! Ако не му откъснем главата, такива ще ги сътвори, че не можем се оправи! Виж само колко ченгета докара в Кисловодск?! И то не какви да е — барети! А за партията и аз не знам какво да кажа...

Като чу името си, Миша събра смелост и внимателно вдигна ръка.

— Говори — каза Кръстника.

— Господа, изгоряхме! „Пантера“ си свърши работата. Мен — като генерален директор на ССК — Турецки може да ме арестува всеки момент. Друг въпрос колко може да ме задържи в ареста, но не за това ми е думата.

— Ти си кандидат за губернатор, никой не може да те арестува — вметна Шамана.

— Аз подкрепям Борсука. Турецки трябва да изчезне. И колкото по-бързо, толкова по-добре — завърши Мусолини.

Кръстника огледа сподвижниците си.

— Братя, изслушах ви. И ето отговора ми. Доктора сега сигурно дава показания в някой кабинет. Но какво толкова може да каже, което ченгетата, министрите и секретарят на Съвета за сигурност да не са знаели? Ами нищо. Ние сме силата и те прекрасно го разбират, но не могат да направят нищо. Нещо повече, започват да работят с нас: на конгреса пристигнаха най-важните членове на правителството и президентския апарат. Вярно, че сега подвиха опашки и си заминаха за Москва, защото не се знае как ще погледне на всичко това президентът. Но искам да ви уверя, че те ще положат огромни усилия, за да го успокоят. Не е в техен интерес да раздухват работата. Ще потулят всичко. А партията, братя, действа отдавна. Сега е регистрирана официално и в този смисъл конгресът изпълни задачата си. Няма да посмеят да я закрият. Пък и за никого не е изгодно.

— Я виж как се е научил! — възхитено прошепна на Гарвана Борсука.

— Що се отнася до старши следователя Турецки — мина на другия въпрос Кръстника — тук нещата са по-лоши... В Кисловодск, Барсуче, има не само униформени и цивилни ченгета. В града е пълно с хора на полковник Грязнов и „руски вълци“. Само да посмееш да го

пипнеш и ще те разпилеят на парчета! За тях няма закони... Така че мислете.

— Може ли? — надигна се Фараона. — Какво иска Турецки? Наказание. Да му помогнем ли?

— Това вече е по-интересно — усмихна се Кръстника. — Значи така. Първо. Партията да се смята за създадена. Второ. Засега следователят да не се закача. Трето. Да му помогнем да накаже виновниците за убийствата. Това е.

— И кого ще очистим най-напред? — попита делово Борсука.

— Този, който е в лапите му — усмихна се Кръстника.

Борсука се усмихна с разбиране.

Турецки и Грязнов не успяха да заминат. Разбира се, попречи им пак Кроткия. Той забеляза, че приятелите са напуснали залата, и побърза след тях.

— Момчета, накъде? — извика Кроткия след двамата.

— Около вилата на Кръстника има шумотевица — поясни Грязнов.

— Нека шумят. Какво ви пречи?

— Така е — кимна Грязнов. — Не ми влиза в работата... Ако щат, да си откъснат главите!

— Не се вълнувайте, Александър Борисович — обърна се към Турецки Кроткия. — Там всичко е спокойно. Съветвам ви да се върнете в залата. Мисля, че ще ви бъде интересно.

— Не знам какво ще каже Грязнов, но аз отивам в бара — каза Александър. — Трябва да се освободя от стреса, който получих благодарение на вашата бележка.

— Получи се доста добре — усмихна се Кроткия. — Господин Акимов желае да поговори с вас.

— Нека слезе в бара — отвърна Александър.

— И вие ли отивате в бара? — този път Кротков се обърна към Слава.

— Естествено — намигна той.

Станислав Станиславович влезе в бара след около половин час и веднага дойде на масата, където се бяха разположили Турецки и Грязнов.

— Запознай се, Станиславе — кимна към Слава Турецки.

— Грязнов — надигна се леко полковникът.

— Акимов.

— Писателят? — направи се на учуден Слава. — Много ми е приятно!

— Минало е вече — усмихна се Станислав Станиславович. — Но и на мен ми е приятно, че сте чели моите произведения.

— Е как, че може ли! Дори съм ги изучавал!

— Слава е полковник от МВР. За него е полезно да изучава вашите книги — поясни Турецки.

— Бих искал да си поговорим с теб на четири очи... — смути се Акимов.

— Нямам тайни от Грязнов — усмихна се Александър. — Все едно, ще му предам нашия разговор! Така че давай смело!

— Бих искал да се запозная с подробната информация, с която разполагат ръководните длъжностни лица.

— Ще ти съобщя, Станислав, много повече, и то с голямо удоволствие. Какво ще пиеш?

— Благодаря — отказа Акимов.

— Тогава за твое здраве! — пресуши чашата следователят, помириса лимона и вдигна поглед към председателя на новата партия. — Слушай, Станислав Станиславович, и запомняй. А главното, направи си изводите. Попаднал си в лапите на Признати бандити, обикновени престъпници, което е още по-опасно, свирепи хищници от подземния свят... Наркотици, оръжие, хазартни игри и така нататък. Включително и убийства.

— Могат да ни чуят — нервно просъска Акимов.

— Точно затова говоря. Виж. — Турецки взе лимона, изцеди го и го хвърли в пепелника. — Такава е твоята бъдеща съдба, скъпи Станислав Станиславович.

— Не вярвам.

— Станислав, рядко греша — сериозно каза Александър.

— Според мен той изобщо не греша — подкрепи приятеля си Слава.

— Чу ли? А полковник Грязнов знае какво говори... Ти си един изстискан лимон. Мислиш ли, че не са предлагали на други?

— Не знам.

— Предлагали са. Нямам право да назовавам имена, за да не пострадат честни хора, но ми повярвай. Господин Потапов и другите около него са се възползвали от твоето... дори не знам как да се изразя по-вежливо...

— По онова време имах материални затруднения — подсказа Акимов.

— Може и така да се каже. Господин Потапов и компания, възползвайки се от временните ти материални затруднения, са те въвели в огромна престъпна авантюра, която цели преминаването на властта в гангстерско-мафиотските структури. Доволен ли си от отговора ми?

Станислав Станиславович си наля водка в чашата и я изпи на един дъх.

— Ние не пием така — поклати укорително глава Грязнов. — Това вече не е за удоволствие, а чисто пиянство...

Към масата се приближи разтревоженият подполковник Падерин.

— Александър Борисович, за момент. — Той го отведе настрани и тихо прошепна: — София Андреевна е загинала. При автомобилна катастрофа.

Това беше прекалено дори за човек като Турецки. Той видимо пребледня и се хвана за гърдите. Падерин подкрепи шефа си.

— Сърцето ли?

— Ще мине. Викай Грязнов. Тръгваме.

На пръв поглед катастрофата изглеждаше като обикновено пътно произшествие. Соня излизала на шосето от малка уличка и според катаджиите е карала с нормална скорост — под шейсет. Шофьорът на камиона, изплашен, пребледнял младеж на двадесетина години, не приличаше на престъпник. „Ще разследваме случая — каза на Турецки майорът от КАТ. — Но по принцип работата е ясна. Дамата е бързала за някъде и не е преценила възможностите си.“

Соня лежеше на тревата, покрита с бял чаршаф. Александър отиде и откри лицето ѝ.

— Ако сте със слаби нерви, не ви съветвам да... — предупреди го съдебният лекар.

Турецки дълго гледа спокойното лице на Соня и изведнъж забеляза обещите ѝ, които бе оставила в хотелската стая. Той

внимателно ги свали от ушите и извика майора.

— Майоре, отбележете в материалите по делото, че обещите са иззети от служителя на Главна прокуратура Турецки. Взел ги е за спомен.

— Слушам.

В колата следователя отвори обещите, като показа мълчаливо на Грязнов записващото устройство.

— Имаш ли нужната апаратура?

— Не. Попитай Кроткия.

— Не искам да се връщам при онази сган!

— Той кара зад нас. Звънни му.

Прослушаха касетата със записания във вилата на Кръстника разговор в хотелската стая на Алексей Петрович.

— „Бързала е... — спомни си думите на майора Александър. — Бързала е да дойде при мен, да ми даде записа. Бедното момиче...“

— Саша, можем да ги арестуваме — обади се неуверено Грязнов.

— А ти как мислиш, Алексей?

— Бих искал да го чуя от теб — обади се Кроткия.

Турецки повъртя обещите върху дланта си, загъна ги в лист хартия и ги сложи в горното джобче на самото.

— Не сте чували за подобен запис. Аз също. Прочетете — извади той от куфарчето си завещанието на Соня. Запали цигара и се отмести встрани.

Кроткия и Грязнов прочетоха документа ѝ също извадиха цигарите.

— Днес заминавам за Ставропол — наруши мълчанието Турецки. — Тялото на София Андреевна трябва да бъде транспортирано до Москва, а оттам в манастира, за да бъде погребано според завещанието. Ще командировам хора от ФСС да придружат тялото. Но трябва някой близък човек... Сами разбирате.

Кроткия взе документа, сгъна го, сложи го в плика и го пхна в джоба на самото.

— Саша, всичко ще бъде направено според последната ѝ воля.

— Благодаря ти. Не съм и очаквал друго от теб. Ако възникнат затруднения, потърси Лиля в Главна прокуратура. Било за документи, нотариус, пари, имоти...

— Не се безпокой. В Москва ще се оправя, но тук трябва да ми помогнеш. Разбери се с военните за самолет.

— Още сега.

— Ще се видим в Москва — стана Кроткия.

— Накъде си? — попита Грязнов.

— Към моргата.

— Всички заедно ще изпратим София Андреевна — реши Саша.

Късно вечерта от военното летище излетя самолет.

Турецки, Грязнов и охраната стояха на пистата и гледаха изчезващите в небето червени и сини пламъчета.

— Имате ли сигнална ракета? — обърна се към офицера от летището Александър.

— Ще намерим.

— Изстреляй я.

В небето излетя червена ракета, светна ярко, а после изведнъж угасна.

3.

„Що се отнася до старши следователя Турецки, тук нещата са лоши... В Кисловодск, Барсуче, има не само униформени и цивилни ченгета. В града е пълно с хора на полковник Грязнов и «руски вълци». Само да посмееш да го пипнеш и ще те разпилеят на парчета! За тях няма закони... Така че мислете.“ — „Какво иска Турецки? Наказание. Да му помогнем ли?“ — „Това вече е по-интересно. Значи така. Първо. Партията да се смята за създадена. Второ. Засега следователят да не се закача. Трето. Да му помогнем да накаже виновниците за убийствата.“ — „И кого ще очистим най-напред?“ — „Този, който е в лапите му.“

Турецки изключи касетофона, извади миниатюрната касета и внимателно я пъхна в сребърните обеци.

— Последното дело на София Андреевна Полонска — пророни той.

В стаята му, освен него се намираха Меркулов и Грязнов.

— С кого смяташ, че ще започнат? — обърна се към Александър заместник главният прокурор.

— С когото да започнат, няма да сгрешат.

— Прослушах записите, прочетох показанията на подполковник Сизов, протоколите от разпитите и стигнах до извода, че най-много са загазили Макеев и Маркуша.

— Изглежда, и двамата са усетили нещо. Усилили са охраната си — обади се Грязнов.

— Усетили са — потвърди Турецки. — Отказали са среща с Кръстника. — И в отговор на въпросителния поглед на Меркулов, добави: — Търсиха ги от вилата му.

— Е, да теглим чертата — предложи заместник главният прокурор. — Пред нас стояха три основни задачи: кой е поръчал убийствата, какви са мотивите, кой е конкретният им изпълнител. От разследването става ясно, че организатори на убийствата са генерал-майорът от ФСС Макеев и генерал-майорът от МВР Маркуша. Краевият прокурор Власенко ги е прикривал, като тласкал следствието в задънена улица... Саша, защо се намръщи?

— На първо място бих посочил господин Потапов.

— И аз бих искал — усмихна се Меркулов. — Но за подобно твърдение, уви, засега няма основания. Да, както твърди в писмения си доклад полковник Седих, господин Потапов се е срещал с Колесниченко, но не е известно за какво са разговаряли... Между другото, задържан ли е Миша Юсин-Мусолини?

— В ареста е.

— От показанията на Сизов се вижда, че той е присъствал на една от срещите на Потапов с Колесниченко. Сега мълчи ли?

— Поиска да дойде неговият адвокат. Тъй като се е кандидатира на изборите за губернатор, не можем да го задържаме дълго.

— Той е директор на ССК — една престъпна организация. Нека адвокатът му се запознае с обвиненията, които сме му предявили.

— Много работа ще му се отвори — усмихна се Слава Грязнов.

— Колкото по-дълго работи, толкова по-добре за нас... Няма нужда да обсъждаме надълго мотивите на убийствата. Разбираеми са. Губернаторът Колесниченко напълно удовлетворява както криминалните структури, така и корумпирания чиновнически апарат. Няма нужда от друг губернатор... И последното. От показанията на Сизов става ясно, че полковникът от ФСС Приходко е застрелян от Барса. Убийствата на професор Василиев и бизнесмена Скачко са дело на Признатия бандит Борсука...

Телефонът извъня.

— Слушам — вдигна слушалката Турецки. След няколко секунди затвори и се обърна към останалите: — Убит е краевият прокурор Власенко.

Решението да се премахне на първо място краевият прокурор Власенко бе на Кръстника. Трябва да признаем, че разузнаването на престъпните структури действаше добре. Разговорът между Турецки и краевия прокурор бе записан на лента и от него Кръстника разбра, че прокурорът е бил отбой, решил е да си запази отворена вратичка в случай на масови арести. Особено го възмути изказването на прокурора по негов адрес. „Козел такъв! Сякаш той не е купен! Гадина недна! А откъде са вилата, мерцедесът, аудито и сметката в чужбина?! Барсуче, викай Барса!“

Кръстника и помощниците му предварително бяха обмисляли как да ликвидират Маркуша, Макеев и Власенко. Този въпрос вече бе

решен, дори бяха наели апартамент, от който се виждаше входът откъдето влизаха краевите началници. Само че липсваше повод за подобни крайни мерки. Напротив, Кръстника беше сигурен, че те са потънали до ушите, но не бързаха да освобождават жилището, пазеха го за всеки случай.

Щом влезе в апартамента, Барса най-напред извади куфарчето, в което носеше плоската метална кутия, отвори я и започна да сглобява снайпера. Отиде до прозореца и погледна към входа. Лъчът на лазерния мерник съвпадна с червеното петънце на предполагаемата цел. Барса знаеше, че Власенко трябва да се прибере вкъщи за обяд около два часа, прокурорът никога не изневеряваше на навика си да обядва у дома.

Към два часа до входа спря кола, от нея изскочи охраната, огледаха се, единият от тях отвори задната врата. Власенко понечи да излезе, но не беше успял да се изправи, когато безшумно се строполи на земята, облян в кръв.

Барса видя през прозореца, че пред сградата спря волга, от която изскочиха неколцина милиционери. За убиеца имаше два варианта: или да изчака в апартамента да премине суматохата, или незабавно да се качи в колата в двора на блока и да изчезне. Барса избра втория вариант. Бързо сглоби снайпера, грабна си куфарчето и излезе. Вратата на асансьора се отвори веднага, щом Барса натисна копчето, но след два етажа спря и вътре нахълта огромна овчарка, водена от едно момиче.

— Не се бойте. Не хапе — усмихна се то.

На следващия етаж асансьорът пак спря, влезе як младеж, поздрави момичето и се загледа в Барса. На първия етаж убиецът вежливо ги пропусна да излязат първи. Отвън младежът попита момичето:

— Людмила, виждала ли си някога този тип?

— Не.

— И аз не съм...

Като едвам се удържаше да не побегне, Барса наближи аудито, отвори вратата, седна, запали мотора, погледна в страничното огледало и видя към блока да тичат четирима цивилни младежи. Единият от тях хлътна в най-близкия вход, втория се скри в съседния, а двамата се

насочиха към младежа от асансьора. Убиецът натисна педала на газта и рязко потегли.

— Познавате ли човека с аудито? — обърна се към младежа единият от цивилните.

— За първи път го видях.

— Къде?

— Слезе с нас с асансьора. Нещо не ми се стори...

— Този ли е? — оперативният работник извади снимката на Барса.

— Той — уверено отговори младежът.

— Благодаря.

Оперативният работник се отместил настрани и извади мобилния телефон.

— Капитан Горбунов! Барса излезе от блока, който е от другата страна на улицата. Качи се в бяла кола, ауди. Тъй вярно! — Милиционерът пак отиде при младежа и момичето. — Бихте ли ми казали от кой етаж слезе мъжът?

— Май от последния, от десетия. Аз живея на седмия и когато влязох в асансьора, той вече беше там...

Оперативните работници забързаха към входа.

След като отмина два квартала, Барса слезе от колата, мина през дворчетата и излезе на спирката, където бяха спрели частни автобуси. Убиецът възнамеряваше да се качи, но времето вървеше, а те не отваряха вратите, въпреки че двигателите им боботеха.

— Защо чакат толкова дълго? — обърна се той към една жена.

— Движат се по разписание, затова не бързат.

— И кога ще тръгне първият?

— След десетина минути.

— Благодаря — рече Барса и пое към такситата.

— Накъде, шефе? — попита шофьорът на най-близката кола.

— Към Сенгилеевско.

— Петдесет гуцера.

— Става — отвърна Барса и седна в колата.

Милиционерите бързо откриха изоставеното от Барса ауди.

Оперативните работници стигнаха до извода, че е избрал най-сигурния начин да се измъкне от преследването — да вземе автобус. Отидоха на автобусната спирка и се обърнаха за помощ към частните

таксиметрови шофьори. Те веднага съобщиха, че мъжът, когото разпознаха на снимката, се е качил в колата на Коля Уваров — червена жигула. После ухилени до уши добавиха, че до Сенгилеевско оня е дал петдесет долара. „Жигулата на Коля — подсмихна се един от частниците — всички катаджии я знаят. — Само да свирнете и моментално ще го спрат. Ама какво, много ли е опасен?“ — „По-добре не питай.“ — „Ама и Коля не е вчерашен! Оня има ли патлак?“ — „Може би“ — отговори уклончиво оперативният работник. „Момчета, смятайте, че вече сте хванали вашия човек — засмя се шофьорът. — Ако не жив, то мъртъв със сигурност! Не е знаел в коя кола да седне вашичкият!“

В това време жигулата на Коля отмина катаджийския пост на изхода на града, при това Коля приветливо махна с ръка на познатия капитан и той му отвърна.

— Познават те — усмихна се Барса.

— Уважаваме се — намигна Коля и натисна газта.

В небето се показва вертолет.

— Ей и братовчедът цъфна! — рече Коля.

— Какъв братовчед?

— Дето кара вертолета!

Вертолетът увисна над колата, после рязко се издигна нагоре и пак увисна над тях.

— Поздравява ни — усмихна се Коля.

Вертолетът пак набра височина.

— Преди Татарка ще завиеш надясно — каза Барса.

— Май говорихме за Сенгилеевско...

— Пазарихме се за петдесетак, а аз ще ти дам сто — усмихна се Барса.

— Клиентът винаги има право! — рече Коля и натисна педала на газта.

Стрелката на километража прескочи чертичката на стоте километра.

— Какво си се разбързал? — попита недоволно убиецът. — Ето го и завоят!

— Може и да спрем — отвърна Коля и натисна рязко спирачката.

Страничното стъкло, избито от главата на Барса, стана на парчета, а следващият удар с щангата го зашемети окончателно. Когато

дойде на себе си, бе заобиколен от служители на реда. На полето стоеше вертолетът, а до него — Коля и „братовчед“ му. Като гледаше как спокойно разговарят, Барса разбра защо вертолетът ту се спускаше, ту се вдигаше нагоре...

Веднага след убийството на прокурора на Ставрополския край с постановление, подписано от заместник главния прокурор на Русия Меркулов, бяха арестувани началникът на краевото управление на МВР Маркуша и началникът на управлението на краевата ФСС Макеев. Генералите още не бяха закарани в следствения арест, а на Кръстника вече му бяха съобщици за случилото се. Борсука и хората му — убийците на професор Василиев и бизнесмена Скачко — пристигнаха в Ставропол, за да ликвидират Маркуша и Макеев. Кръстника отлично разбираме, че Борсука няма да стигне до генералите, охранявани постоянно от членовете на „Пантера“, и с огромно нежелание заповяда да бъдат унищожени.

Същата вечер телата на Борсука и четиримата му другари бяха намерени в горичката край града.

Генералите Маркуша и Макеев решиха да сътрудничат на следствието. Подобно на подполковник Сизов, който стоварваше вината на непосредствените си началници, те сочеха за главен виновник помощника на президента по въпросите на медиите Юрий Андреевич Потапов. Те мислеха, че поради близостта си с президента той ще успее да се измъкне. Генералите не скриха, че при всички обсъждания, свързани с политическите убийства, е присъствал и губернаторът на Ставрополския край Колесниченко. Показанията им дадоха повод на Турецки да го посети.

— Здравейте, Николай Михайлович — усмихна се Александър, щом влезе в кабинета.

— Здравейте...

— Ето че дочакахте. Дойдох.

— С белезниците ли? — усмихна се кисело Колесниченко.

— С удоволствие щях да го направя, но законът не позволява. Все пак сте сенатор! Пригответе се, Николай Михайлович.

— За предварителния арест ли?

— Казах, че законът не позволява. За Москва.

4.

Александър Борисович Турецки стоеше край гроба на Соня Полонска, над който се издигаше прост дървен кръст. В Богоявленския женски манастир бе тихо, свежо и прохладно. Бе краят на септември и от дърветата поляка се ронеха листа, завъртаха се бавно във въздуха и застилаха земята.

Преди да дойде на гроба, Турецки се срещна с игуменката на манастира, млада жена, бивша театрална и филмова актриса.

Той я позна, но не се издаде. Александър ѝ подаде четирите сребърни обеци, последния подарък на Соня за манастира.

— Може би ще си ги запазите за спомен? — предложи игуменката.

— София Андреевна завеща цялото си имущество на вашия манастир — отказа Турецки.

— Запомнила съм София Андреевна — каза игуменката, — макар да е идвала само веднъж в манастира. Беше много красива, но тайнствена.

— Животът ѝ беше труден — съгласи се Александър.

— Нашите сестри всеки ден споменават Софця Андреевна. Сега вече имаме достатъчно средства, за да построим Богоявленския храм.

Игуменката заведе Александър до гроба на Соня.

— Постойте, поскърбете — рече тя. — Така трябва. И ви благодаря.

— За какво? — искрено се учуди Турецки.

— Хората ме познават — усмихна се игуменката. — Разпитват. А това е неприятно. Бог да ви е на помощ.

Александър замълча, без да знае какво да отговори. Игуменката се оттегли незабелязано, сякаш се стопи във въздуха.

— Прости ми, Соня — тихо рече Турецки, прекръсти се несръчно и излезе навън.

Манастирът бе на брега на Волга. Над водата с пронизителен вик се рееше бяла чайка. Саша отвори ладата и седна на кормилото. Ако в

манастира мислите му витаеха във вечността, навън преминаха към ежедневните проблеми.

„Каква е разликата между единия и другия?“ — попита президентът, като имаше предвид секретаря на Съвета за сигурност и бившия шеф на охраната си, когото секретарят подкрепи на изборите за депутат в Държавната Дума. И страната отново се раздели на две. Секретарят бе уволнен, но не се предаде, мина в опозиция, сега обикаляше из чужбина. Василий Хвостов заемаше висок пост, вероятно имаше най-искрени намерения да въведе поне относителен ред в Русия, но се изсили и веднага му пречупиха крилата. Поне успя да прати господин Потапов в Лефортовския затвор, но след като го уволниха от поста и назначиха новия директор на ФСС, бившият помощник на президента отново се окопиха.

Както и предполагаше Турецки, делата около ССК започнаха постепенно да заглъхват, да се прехвърлят от един отдел в друг и най-накрая бяха предадени в следственото управление на Федералната служба за сигурност, където окончателно щяха да се изгубят. Саша бе напълно сигурен в това.

Но старши следователят свърши всичко, което зависеше от него. Чиновническата олигархия в Ставрополския край бе разбита, доказана беше вината на началника на местното управление на МВР Маркуша, на началника на ФСС Макеев за политическите убийства. И сега те лежаха в затвора. А главното, което постигнаха Турецки и колегите му, бе, че сега и дума не можеше да става за създаване на Руска партия на демокрацията и реда, всички делегати на конгреса решително се разграничиха от нея. Не успяха да вкарат в затвора губернатора Колесниченко заради несъвършените закони. Но поне никога повече нямаше да бъде във властта...

Стрелката на километража мина сто, но Турецки не отпуснаше газта. Пътят беше прав като стрела и съвсем пуст.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.